

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

9953 *Llei orgànica 5/2010, de 22 de juny, per la qual es modifica la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal.*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

PREÀMBUL

I

L'evolució social d'un sistema democràtic avançat com el que configura la Constitució espanyola determina que l'ordenament jurídic estigui sotmès a un procés constant de revisió. La progressiva conquesta de nivells de benestar més elevats no és concebible, en un marc jurídic de respecte als drets fonamentals, sense un avanç paral·lel en matèria de llibertat i de seguretat, pilars indissolublement units del concepte mateix d'Estat de dret.

En aquest context, la reforma present s'emmarca en la confluència de diverses coordenades que expliquen tant la seva relativa extensió com la varietat de qüestions que s'hi aborden.

D'una banda, Espanya té contretes obligacions internacionals, especialment en l'àmbit de l'harmonització jurídica europea, que exigeixen adaptacions –de vegades molt profundes– de les nostres normes penals. De l'altra, l'experiència aplicable del Codi ha anat posant en evidència algunes mancances o desviacions que cal mirar de corregir. I, en fi, la canviant realitat social determina el sorgiment de noves qüestions que han de ser abordades. Sense oblidar que els nombrosos i de vegades accelerats canvis introduïts en l'arquitectura original del text de 1995 han produït alguns efectes de distorsió o incongruència que necessiten correcció.

Aquesta Llei intenta donar resposta a tot això, en els termes que segueixen.

II

En matèria de circumstàncies modificatives de la responsabilitat criminal s'ha considerat convenient atorgar carta de naturalesa legal a la circumstància atenuant de dilacions indegudes. S'exigeix per a la seva apreciació que el retard en la tramitació tingui caràcter extraordinari, que no tingui proporció amb la complexitat de la causa i que no sigui atribuïble a la conducta del mateix imputat. D'aquesta manera es recullen els elements fonamentals de la jurisprudència del Tribunal Suprem, que ha construït aquesta circumstància com a atenuant per analogia.

III

De conformitat amb els principis que orienten la reforma, es modifica l'article 36. D'aquesta manera, per als casos de penes privatives de llibertat superiors a cinc anys, l'exigència de compliment d'almenys la meitat de la condemna abans de poder obtenir la classificació en tercer grau s'estableix en el cas de delictes comesos contra la llibertat i indemnitat sexual de menors de tretze anys, delictes referents a organitzacions i grups terroristes i delictes de terrorisme, així com els delictes comesos en el si d'una organització o grup criminal. Aquesta modificació, que s'estima convenient per a aquests grups de

delictes d'extrema gravetat, es considera per contra innecessària com a règim general respecte de tots els delictes sancionats amb penes de presó superiors a cinc anys. Per aquesta raó s'elimina l'automatisme fins ara vigent i s'introdueix un mecanisme més flexible que permeti als jutges i tribunals adequar la responsabilitat criminal a la gravetat del fet i a la personalitat del delinqüent. Així, la remodelació de l'anomenat «període de seguretat» garanteix la primordial finalitat constitucional de la pena, la resocialització, sense que d'altra banda això comporti cap detriment en la persecució per l'Estat d'altres fins legítims d'aquesta.

IV

Tanmateix, és notori que en determinats supòsits d'especial gravetat aquest efecte rehabilitador de la pena es veu dificultat, en la mesura que aquesta no és suficient o adequada per excloure un elevat risc de reincidència.

L'opció innocuïtzadora, que es traduiria en la prolongació il·limitada i/o indiscriminada de la privació de llibertat, xoca òbviament amb principis elementals del dret penal que empara la Constitució. Es fa necessari, per tant, per a aquests casos d'especial gravetat expressament previstos, tenir en compte altres solucions que, sense desistir en l'esforç rehabilitador que ha de seguir inspirant el tractament penitenciari, permetin conciliar les referides exigències constitucionals amb altres valors no menys dignes de tutela, com són la seguretat i la llibertat de la resta dels ciutadans, víctimes potencials del delinqüent no rehabilitat que el sistema penitenciari torna a la societat. Esgotada, doncs, la dimensió retributiva de la pena, la perillositat subsistent del subjecte troba la seva resposta idònia en una mesura de seguretat.

Per això la present Llei introdueix, mitjançant la modificació parcial i una lleu reordenació del títol IV del llibre primer del Codi penal, una nova mesura denominada llibertat vigilada, que s'insereix naturalment en el règim general de les mesures de seguretat esmentades, algunes de les quals s'integren i es refonen en aquest concepte comú (article 106).

Així, la llibertat vigilada és una mesura de seguretat que el Tribunal imposa, de manera facultativa o preceptiva, segons assenyala la mateixa norma en cada cas, i el contingut de la qual es concreta en una sèrie de limitacions, obligacions, prohibicions o regles de conducta, aplicables de manera separada o conjunta, dins dels marges de durada específics que, si s'escau, resultin de la part especial del Codi, tendents no solament a la protecció a les víctimes, sinó també a la rehabilitació i la reinserció social del delinqüent, objectiu que presideix tota la reforma. I que es pot modificar, ja en fase d'execució, atenent l'evolució del subjecte i mitjançant un senzill tràmit que es caracteritza per un reforçament de la garantia de contradicció, que afecta fins i tot les víctimes que no siguin part en el procés.

La novetat substancial que incorpora la llibertat vigilada és que resulta aplicable no només quan el pronòstic de perillositat de l'individu es relaciona amb estats patològics que han determinat la seva inimputabilitat o semiinimputabilitat, sinó també quan la perillositat deriva de l'específic pronòstic del subjecte imputable en relació amb la naturalesa del fet comès, sempre que el mateix legislador ho hagi previst així de manera expressa. En aquests casos, tal com resulta del nou article 106.2, la mesura no s'estableix, per raons òbvies, amb caràcter alternatiu a la pena de presó o per a la seva execució prèvia a aquesta, sinó que s'imposa en sentència junt amb la pena privativa de llibertat per a la seva execució posterior a l'excarceració, i es fa efectiva o no justament en funció d'aquest pronòstic de perillositat, formulat quan s'apropa el moment extintiu de la pena i reconsiderat després amb cadència com a mínim anual (article 98.1).

És important destacar que en la concreció del contingut de la llibertat vigilada i en la seva eventual substitució, modificació, suspensió o cessació, hi intervenen tant el jutge de vigilància penitenciària, degudament informat pels serveis penitenciaris, com el jutge o tribunal sentenciador al qual correspon fer executar el que s'ha jutjat. Precisament aquest últim, per haver jutjat, coneix amb més gran detall determinades circumstàncies del cas concurrents amb el pronòstic penitenciari del subjecte, que poden ser determinants per a l'elecció de la mesura o mesures en què s'ha de concretar la llibertat vigilada. La seva

durada, en fi, es manté en general en un màxim de cinc anys, que és el que establia fins ara el Codi per a les mesures de seguretat no privatives de llibertat que es refonen sota el concepte de llibertat vigilada, però s'hi afegeix, certament pensant en aquesta nova modalitat postpenitenciària, la possibilitat que el mateix Codi penal l'estengui fins als deu anys (article 105.2), com, de fet, disposa aquesta mateixa Llei per als delictes contra la llibertat i indemnitat sexual i de terrorisme.

V

En aquesta línia d'evolució de la resposta juridicopenal cap a fórmules més operatives i més ben adaptades a les necessitats i demandes socials actuals, la secular mancança de penes alternatives a les penes curtes de presó del sistema espanyol ha motivat que en aquesta reforma s'hagi optat per atorgar més protagonisme a la pena de localització permanent. Amb aquest objectiu, se li confereix més extensió i contingut, si bé s'ha pensat que inicialment, encara que amb vocació de futures ampliacions, el seu àmbit d'aplicació es redueixi al marc de la substitució de les penes privatives de llibertat. A aquest efecte s'articula el corresponent mòdul de conversió a l'article 88.

A la inversa, la localització permanent, en els supòsits en què està prevista com a pena principal, pot ser l'instrument adequat per combatre amb més rigor i eficàcia els supòsits de reiteració de faltes que han generat una especial inseguretat ciutadana en els últims temps. A aquests efectes, atés que l'associació a les faltes de penes de caràcter lleu constitueix un límit axiològic infranquejable, i descartat per tant el recurs a la genuïna pena de presó, una resposta proporcionada i dissuasiva pot ser el compliment excepcional de la localització permanent en un centre penitenciari en règim de cap de setmana i dies festius. Es tracta d'oferir més duresa en la resposta enfront de la reiteració de la infracció que alhora sigui compatible amb la naturalesa lleu de la sanció, i evitar l'efecte dessocialitzador del règim de compliment continuat que caracteritza la pena de presó pròpiament dita.

Com aclareix la nova redacció feta a l'article 37, els preceptes concrets del llibre III són els que donen al jutge la possibilitat d'acudir a aquest règim excepcional de compliment. La present reforma opta per restringir-ne l'aplicació a les faltes reiterades de furt per un doble motiu. D'una banda, es tracta del supòsit que, sobretot en els nuclis urbans més importants, ha generat la preocupació ciutadana més gran i és el que a dia d'avui realment requereix l'adopció d'aquesta mesura. De l'altra, la restricció d'aquesta modalitat de localització permanent a un supòsit puntual permet aprofitar adequadament els recursos disponibles en el sistema penitenciari.

La reiteració es fa dependre del nombre de faltes comeses, tant si ha recaigut condemna per totes aquestes en un sol procés com en processos diferents. En els casos de faltes de furt no jutjades que superin els 400 euros d'import, és aplicable el paràgraf final de l'article 234 i la conducta ha de ser considerada com a delictes.

VI

Per solucionar els problemes interpretatius sorgits sobre quin és el procediment penal on s'ha d'abonar el temps de presó provisional sofert per un imputat que alhora està complint una pena de privació de llibertat imposada en una altra causa, es modifica l'article 58 per deixar clar que en aquests supòsits només és d'abonament el temps de presó realment sofert en la liquidació de condemna referent a la pena que estigui complint.

VII

Es regula de manera detallada la responsabilitat penal de les persones jurídiques. Són nombrosos els instruments jurídics internacionals que demanen una resposta penal clara per a les persones jurídiques, sobretot en les figures delictives on la seva possible intervenció es fa més evident (corrupció en el sector privat, en les transaccions comercials internacionals, pornografia i prostitució infantil, tràfic d'éssers humans, blanqueig de capitals, immigració il·legal, atacs a sistemes informàtics...). Aquesta responsabilitat únicament pot ser declarada en els supòsits on es prevegi expressament.

Per fixar la responsabilitat de les persones jurídiques s'ha optat per establir una doble via. Junt amb la imputació dels delictes comesos en nom seu o pel seu compte, i en profit seu, per les persones que hi tenen poder de representació, s'afegeix la responsabilitat per les infraccions propiciades per no haver exercit la persona jurídica el degut control sobre els seus empleats, naturalment amb la consideració imprescindible de les circumstàncies del cas concret a l'efecte d'evitar una lectura merament objectiva d'aquesta regla d'imputació.

Es deixa clar que la responsabilitat penal de la persona jurídica es pot declarar amb independència que es pugui individualitzar o no la responsabilitat penal de la persona física. En conseqüència, se suprimeix l'apartat 2 actual de l'article 31.

En aquest àmbit es concreta un catàleg de penes imposables a les persones jurídiques i s'afegeix –respecte a les fins ara denominades conseqüències accessòries (dissolució, suspensió d'activitats, clausura d'establiments...)– la multa per quotes i proporcional i la inhabilitació per obtenir subvencions i ajudes públiques, per contractar amb les administracions públiques i per gaudir de beneficis i incentius fiscals o de la seguretat social. S'opta en aquest punt pel sistema clarament predominant en el dret comparat i en els textos comunitaris objecte de transposició, segons el qual la multa és la pena comuna i general per a tots els supòsits de responsabilitat, i es reserva la imposició addicional d'altres mesures més severes només per als supòsits qualificats que s'ajustin a les regles fixades en el nou article 66 bis. Igualment, es té en compte el possible fraccionament del pagament de les multes que s'imposin a les persones jurídiques quan hi hagi perill per a la seva supervivència o l'estabilitat dels llocs de treball, així com quan ho aconselli l'interès general. A més, es regulen taxativament els supòsits d'atenuació de la responsabilitat de les persones jurídiques, entre els quals destaquen la confessió de la infracció a les autoritats, la reparació del dany i l'establiment de mesures eficaces per prevenir i descobrir els delictes que en el futur es puguin cometre amb els mitjans o sota la cobertura de la persona jurídica.

Aquest apartat, a fi d'evitar que la responsabilitat penal de les persones jurídiques pugui ser burlada per una dissolució encoberta o aparent o per la seva transformació, fusió, absorció o escissió, conté previsions específiques on es presumeix que existeix la dita dissolució aparent o encoberta quan aquella continuï amb la seva activitat econòmica i es mantingui la identitat substancial de clients, proveïdors i empleats, cas en què es trasllada la responsabilitat penal a l'entitat o entitats en què es transformi, quedi fusionada o absorbida i s'estén a l'entitat o entitats a què doni lloc l'escissió.

VIII

És singularment important la transposició de la Decisió marc 2005/212/JAI del Consell, de 24 de febrer de 2005, relativa al decomís dels productes, instruments i béns relacionats amb el delicte. Com es recull en l'instrument internacional, el principal objectiu de la delinqüència organitzada és el benefici econòmic i, en conseqüència, l'establiment de normes comunes relatives al seguiment, embargament, confiscació i decomís dels productes del delicte és objectiu prioritari per aconseguir una lluita eficaç contra aquella.

Per això, s'ha completat la regulació existent del comís encomanant als jutges i tribunals que l'acordin respecte dels efectes, béns, instruments i guanys procedents d'activitats delictives comeses en el marc d'una organització o grup criminal, o bé quan es tracti de delictes de terrorisme, amb independència de si aquests últims es cometien en el si d'una organització o grup terrorista, tal com preveu la Decisió marc 2002/475/JAI del Consell, sobre la lluita contra el terrorisme. Per facilitar la mesura, s'estableix una presumpció de procedència d'activitats delictives quan el valor del patrimoni sigui desproporcionat respecte als ingressos legals de totes i cada una de les persones condemnades per delictes comesos en el si de l'organització o grup criminal. Així mateix, es facultava els jutges i tribunals per acordar el comís quan es tracti d'un delicte imprudent que comporti en la llei la imposició d'una pena privativa de llibertat superior a un any.

IX

En l'àmbit de la prescripció del delictes, amb l'objectiu d'augmentar la seguretat jurídica, s'ha optat per una regulació detallada de l'institut que posi fi a les diferències interpretatives sorgides en els últims temps. Per portar a terme aquesta tasca, s'ha prestat especial atenció a la necessitat de precisar el moment d'inici de la interrupció de la prescripció, i s'ha establert que aquesta es produeix, i queda sense efecte el temps transcorregut, quan el procediment es dirigeixi contra una persona determinada que aparegui indiciàriament com a penalment responsable. Per entendre que ocorre això es requereix, almenys, una actuació material del jutge instructor.

De la mateixa manera, s'ha considerat necessari abordar el problema dels efectes que pot tenir per a la interrupció de la prescripció la presentació de denúncies o querelles, i per tant s'opta per suspendre el còmput de la prescripció per un màxim de sis mesos o dos mesos, segons es tracti de delictes o falta, des de l'esmentada presentació sempre que sigui davant un òrgan judicial i contra una persona determinada. Si l'òrgan judicial no l'admet a tràmit o no dirigeix el procediment contra la persona denunciada o querellada, continua el còmput de prescripció des de la data de presentació. També continua el còmput si dins dels terminis esmentats el jutge no adopta cap de les resolucions esmentades.

El replantejament del règim processal de la prescripció en els termes exposats també aconsella revisar alguns aspectes de la seva regulació substantiva. La impunitat deguda a la prescripció de certs delictes castigats amb penes de no excessiva gravetat (estafes, delictes urbanístics, per exemple, o alguns delictes contra l'Administració pública), el descobriment i la investigació dels quals poden resultar tanmateix extremadament complexos i dilatats, ha redundat en descrèdit del sistema judicial i en perjudici directe de les víctimes. En aquest sentit, s'opta per elevar el termini mínim de prescripció dels delictes a cinc anys i se suprimeix, per tant, el termini de tres anys que fins ara regia per als que tenen assenyalada pena de presó o inhabilitació inferior a tres anys.

Les modificacions en matèria de prescripció del delictes es completen amb la declaració de la imprescriptibilitat dels delictes de terrorisme que hagin causat la mort d'una persona. El fonament de la institució de la prescripció es troba vinculat majoritàriament a la falta de necessitat d'aplicació de la pena després del transcurs d'un cert temps. La reforma es fonamenta en aquest punt en el fet que aquesta premissa no es pot complir davant de conductes delictives que presenten les característiques del tipus esmentat.

X

Com a resposta al fenomen cada vegada més estès de la compravenda d'òrgans humans i a la crida de diversos fòrums internacionals a abordar la seva punició, s'ha incorporat com a infracció penal l'obtenció o el tràfic il·lícit d'òrgans humans, així com el seu trasplantament. Ja l'any 2004 l'Organització Mundial de la Salut va declarar que la venda d'òrgans era contrària a la Declaració Universal de Drets Humans, i exhortava els metges a no fer trasplantaments si tenien sospites que l'òrgan havia estat objecte d'una transacció. Recentment, a la Cimera internacional sobre turisme de trasplantaments i tràfic d'òrgans celebrada el maig de 2008, representants de 78 països van consensuar la denominada «Declaració d'Istanbul», on es deixa constància que aquestes pràctiques violen els principis d'igualtat, justícia i respecte a la dignitat humana i que han de ser eradicades. I, encara que el nostre Codi penal ja preveu aquestes conductes en el delictes de lesions, es considera necessari donar un tractament diferenciat a aquestes activitats i castigar tots aquells que promoguin, afavoreixin, facilitin o publicitin l'obtenció o el tràfic il·legal d'òrgans humans aliens o el seu trasplantament. En aquest marc, s'ha considerat que també s'ha d'incriminar, amb possibilitat de moderar la sanció penal atenent les circumstàncies concurrents, el receptor de l'òrgan que, coneixedor del seu origen il·lícit, consenti en la realització del trasplantament.

XI

Dins dels delictes de tortures i contra la integritat moral, s'incrimina la conducta d'assetjament laboral, entenent com a tal la fustigació psicològica o hostil en el marc de qualsevol activitat laboral o funcional que humiliï a qui el pateix i imposa situacions de greu ofensa a la dignitat. Amb això quedarien incorporades en el tipus penal totes les conductes d'assetjament produïdes tant en l'àmbit de les relacions juridicoprivades com en el de les relacions juridicopúbliques.

Igualment, amb referència a la proliferació, durant l'última dècada, de conductes assetjadores en l'esfera de l'habitatge, també se sanciona l'assetjament immobiliari. Amb això es pretén tutelar el dret al gaudi de l'habitatge per part de propietaris o inquilins enfront dels atacs dirigits a obligar uns o altres a abandonar-lo per aconseguir així, en la majoria dels casos, objectius especuladors. Diferents pronunciaments judicials havien posat de manifest les dificultats que per a la repressió d'aquestes conductes es derivava de l'absència fins ara d'una regulació penal específica d'aquest fenomen.

XII

El tractament penal unificat dels delictes de tràfic d'éssers humans i immigració clandestina que contenia l'article 318 bis era sens dubte inadequat, vistes les grans diferències que hi havia entre els dos fenòmens delictius. La separació de la regulació d'aquestes dues realitats és imprescindible tant per complir els manaments dels compromisos internacionals com per posar fi als constants conflictes interpretatius.

Per portar a terme aquest objectiu es crea el títol VII bis, denominat «Del tràfic d'éssers humans». Així, l'article 177 bis tipifica un delicte en el qual preval la protecció de la dignitat i la llibertat dels subjectes passius que el pateixen. D'altra banda, és fonamental destacar que no som davant d'un delicte que pugui ser comès exclusivament contra persones estrangeres, sinó que abraça totes les formes de tràfic d'éssers humans, nacionals o transnacionals, relacionades o no amb la delinqüència organitzada.

En canvi, el delicte d'immigració clandestina sempre té caràcter transnacional, i en aquest cas predomina la defensa dels interessos de l'Estat en el control dels fluxos migratoris.

A més de la creació de l'article 177 bis, i com a conseqüència de la necessitat de dotar de coherència interna el sistema, aquesta reestructuració dels tipus ha requerit la derogació de les normes que contenen els articles 313.1. i 318 bis. 2.

XIII

En l'àmbit dels delictes sexuals, juntament amb l'augment del nivell de protecció de les víctimes, especialment de les més desvalgudes, s'ha d'esmentar la necessitat de transposar la Decisió marc 2004/68/JAI del Consell, de 22 de desembre de 2003, relativa a la lluita contra l'explotació sexual dels infants i la pornografia infantil. És indubtable que en els casos de delictes sexuals comesos sobre menors el bé jurídic a protegir adquireix una dimensió especial pel contingut més gran d'injust que presenten aquestes conductes. Amb aquestes es lesiona no només la indemnitat sexual, entesa com el dret a no veure's involucrat en un context sexual sense un consentiment vàlidament prestat, sinó també la formació i el desenvolupament de la personalitat i sexualitat del menor. Per això s'incorpora, al títol VIII del llibre II del Codi penal, el capítol II bis denominat «Dels abusos i agressions sexuals a menors de tretze anys». D'altra banda, l'extensió de la utilització d'Internet i de les tecnologies de la informació i la comunicació amb fins sexuals contra menors ha evidenciat la necessitat de castigar penalment les conductes que una persona adulta desenvolupa a través d'aquests mitjans per guanyar-se la confiança de menors amb la finalitat de concertar trobades per obtenir concessions d'índole sexual. Per això, s'introdueix un nou article 183 bis mitjançant el qual es regula l'internacionalment denominat «child grooming», i a més es preveuen penes agreujades quan l'acostament al menor s'obtingui mitjançant coacció, intimidació o engany.

En l'àmbit de les figures de prostitució i pornografia infantil, la translació de la Decisió marc al nostre ordenament determina la necessitat de tipificar noves conductes. És el cas de la captació d'infants perquè participin en espectacles pornogràfics, que queda incorporada a la regulació en l'article 189.1. Passa el mateix amb la conducta de qui es lucra amb la participació dels infants en aquesta classe d'espectacles, la incorporació de la qual es realitza a l'apartat 1.a) de l'article 189. En relació amb el delictes de prostitució, s'incorpora la conducta del client en els casos en què la relació sexual tingui lloc amb una persona menor d'edat o incapaç.

Per completar l'elenc de normes destinades a atorgar més protecció als menors, es considera adequat crear la pena de privació de la pàtria potestat o institucions anàlogues previstes a la legislació civil de les comunitats autònomes que s'inclou en el catàleg de penes privatives de drets previstes a l'article 39, i se'n fixa el contingut a l'article 46. Aquesta nova pena té el caràcter de principal en els supòsits que preveu l'article 192 i el de pena accessòria d'acord amb el que estableixen els articles 55 i 56, quan els drets derivats de la pàtria potestat hagin tingut una relació directa amb el delictes comès.

XIV

En el marc dels denominats delictes informàtics, per complir la Decisió marc 2005/222/JAI, de 24 de febrer de 2005, relativa als atacs contra els sistemes d'informació, s'ha resolt incardinar les conductes punibles en dos apartats diferents, ja que es tracta de béns jurídics diversos. El primer, relatiu als danys, on quedarien incloses les consistents a malmetre, deteriorar, alterar, suprimir o fer inaccessibles dades o programes informàtics aliens, així com obstaculitzar o interrompre el funcionament d'un sistema informàtic aliè. El segon apartat es refereix al descobriment i revelació de secrets, on estaria comprès l'accés sense autorització vulnerant les mesures de seguretat a dades o programes informàtics continguts en un sistema o en una part del sistema.

XV

Entre les estafes descrites a l'article 248 del Codi penal, el catàleg de les quals ja s'havia augmentat al seu moment amb els fraus informàtics, ha calgut incorporar la cada vegada més estesa modalitat consistent a defraudar utilitzant les targetes alienes o les dades que hi consten, i realitzar amb això operacions de qualsevol classe en perjudici del seu titular o d'un tercer.

El sistema de qualificacions o agreujants específics propi de l'estafa ha plantejat problemes interpretatius en la praxi, ja que dona lloc a la superposició de dobles valoracions jurídiques sobre uns mateixos elements del fet, cosa que és particularment evident quan es tracta de la modalitat d'ús de xec, pagaré, lletra de canvi en blanc o negoci canviari fictici –que, a més, es pot confondre amb alguna modalitat de falsedat documental– que són, al seu torn, instrument i materialització de l'engany, i no una cosa que se sumi a l'ardit defraudatori, per la qual cosa la seva valoració separada és innecessària.

XVI

En el delictes d'alçament de béns s'han agreujat les penes en els supòsits en què el deute o obligació que es tracti d'eludir sigui de dret públic i la creditora sigui una persona jurídicopública, així com quan concorrin determinades circumstàncies entre les quals destaca l'especial gravetat, en funció de l'entitat del perjudici i de la situació econòmica en què deixi la víctima o la seva família.

XVII

L'agreujament penològic produït per la Llei orgànica 15/2003, de 25 de novembre, en l'àmbit dels delictes relatius a la propietat intel·lectual i industrial, ha evidenciat una certa fallida de la necessària proporcionalitat de la pena en el cas de conductes consistents en la venda a petita escala de còpies fraudulentament d'obres emparades per aquests drets, més quan sovint els autors d'aquest tipus de conductes són persones en situacions de pobresa,

a vegades utilitzats per organitzacions criminals, que amb aquests actes aspiren a aconseguir ingressos mínims de subsistència. Per això, afegint un paràgraf segon a l'apartat 1 de l'article 270 i modificant l'apartat 2 de l'article 274, per als casos de distribució al detall d'escassa transcendència, ateses les característiques del culpable i la reduïda quantia del benefici econòmic obtingut per aquest, sempre que no es doni cap de les circumstàncies d'agreujament que preveu el mateix Codi penal, s'opta per assenyalar penes de multa o treballs en benefici de la comunitat. A més, en aquests supòsits, si el benefici no arriba als 400 euros la conducta es castiga com a falta.

XVIII

Tenint com a referent la Directiva 2003/06 del Consell, de 28 de gener de 2003, sobre les operacions amb informació privilegiada i la manipulació del mercat, s'han portat a terme reformes en el camp dels delictes relatius al mercat i els consumidors. Així, s'incorpora com a figura delictiva la denominada estafa d'inversors, que incrimina els administradors de societats emissores de valors negociats en els mercats de valors que falsegin les informacions sobre els seus recursos, activitats i negocis presents o futurs, i d'aquesta manera aconseguixin captar inversors o obtenir crèdits o préstecs.

De la mateixa manera, es castiga la difusió de notícies o rumors sobre empreses on s'ofereixen dades falses per alterar o preservar el preu de cotització d'un instrument financer, i la conducta dels qui, utilitzant informació privilegiada, realitzin transaccions o ordres d'operació que proporcionin o puguin proporcionar indicis falsos o enganyosos quant a l'oferta, la demanda o el preu d'instruments financers, o per assegurar, en concert amb altres persones, el preu d'un o diversos instruments financers en un nivell anormal o artificial, així com el concert per assegurar-se una posició dominant sobre l'oferta o demanda d'un instrument financer.

XIX

Un altre dels aspectes importants de la reforma és la transposició de la Decisió marc 2003/568/JAI, relativa a la lluita contra la corrupció en el sector privat. La idea força en aquest àmbit és que la garantia d'una competència justa i honesta passa per la repressió dels actes encaminats a corrompre els administradors d'entitats privades de forma similar al que es fa a través del delicte de suborn de funcionari. Perquè amb aquests comportaments, que excedeixen l'esfera de l'àmbit privat, es trenquen les regles de bon funcionament del mercat. La importància del problema és gran si es repara en la repercussió que poden tenir les decisions empresarials, no solament per als seus protagonistes immediats, sinó per a moltes altres persones. Òbviament, les empreses públiques o les empreses privades que prestin serveis públics han de ser sotmeses a la disciplina penal del suborn de funcionari obviant, per voluntat legal, la condició formal de funcionari que ha de tenir almenys una de les parts.

S'ha considerat convenient tipificar penalment les conductes més greus de corrupció en l'esport. En aquest sentit es castiguen tots els suborns portats a terme tant pels membres i col·laboradors d'entitats esportives com pels esportistes, àrbitres o jutges, encaminats a predeterminar o alterar de manera deliberada i fraudulenta el resultat d'una prova, partit o competició esportiva, sempre que tinguin caràcter professional.

XX

Els delictes sobre l'ordenació del territori i l'urbanisme són objecte de reforma en diversos aspectes. D'una banda, es modifica la rúbrica del capítol I del títol XVI del llibre II, en què s'explicita, al costat de l'ordenació del territori, l'urbanisme com a objecte de tutela. D'altra banda, s'introdueixen millores. Així, s'amplia l'àmbit de les conductes típiques a les obres il·legals o clandestines d'urbanització, ja que aquestes poden tenir un impacte més gran sobre el territori que les de mera construcció o edificació, a les quals a més solen precedir. A fi d'evitar la consolidació dels beneficis del delicte per part de l'infractor, es perfecciona el sistema pel que fa a la pena de multa i s'estableix, juntament amb la ja

existent previsió de multa per quotes diàries, la imposició de multa proporcional per als casos en què el benefici obtingut pel delictes sigui superior a la quantitat resultant de l'aplicació d'aquella. A més, es concreta que en tot cas s'ha de disposar el comís dels guanys provinents del delictes siguin quines siguin les transformacions que hagin pogut experimentar.

Respecte del delictes de prevaricació urbanística, es completa l'àmbit dels objectes sobre els quals es pot projectar la conducta prevaricadora amb la inclusió dels «instruments de planejament», així com la dels projectes de parcel·lació i reparcel·lació. I, com ja demanava la doctrina, s'atorga rang típic a l'ocultació d'actes il·lícits observats per la inspecció i a l'omissió d'inspeccions que tinguin caràcter obligatori. En tots aquests supòsits, s'agregen les penes en correspondència amb la gravetat d'aquest tipus de conductes i a més se suprimeix a l'article 320 l'alternativitat entre la pena de presó o multa a fi d'evitar que els funcionaris i responsables públics tinguin un tractament privilegiat.

XXI

Les modificacions en els delictes contra el medi ambient responen a la necessitat d'acollir elements d'harmonització normativa de la Unió Europea en aquest àmbit. De conformitat amb les obligacions assumides, es produeix una agreujament de les penes i s'incorporen a la legislació penal espanyola els supòsits que preveu la Directiva 2008/99/CE, de 19 de novembre, relativa a la protecció del medi ambient mitjançant el dret penal.

XXII

Es perfecciona tècnicament l'article 337 eliminant el requisit de l'acarnissament, que dificultava de manera notable l'aplicació del precepte, a fi de protegir millor els animals domèstics o amansits enfront dels maltractaments que ocasionin la seva mort o menyscabin greument la seva salut.

XXIII

En l'àmbit dels delictes contra la Hisenda Pública i contra la Seguretat Social s'ha produït un enduriment de les penes a fi i efecte de fer-les més adequades i proporcionals a la gravetat de les conductes. Es preveu així mateix que els jutges i tribunals demanin l'auxili dels serveis de l'Administració Tributària per a l'execució de la pena de multa i la responsabilitat civil.

Pel que fa al frau de subvencions, s'unifica respecte al delictes fiscal la quantia per considerar delictius els fets i s'estableix que per determinar la quantitat defraudada s'ha de prendre com a referència l'any natural, i s'ha de tractar de subvencions obtingudes per al foment de la mateixa activitat privada subvencionable, encara que procedeixin de diferents administracions o entitats públiques.

XXIV

En matèria de tràfic de drogues es produeixen alguns reajustaments en matèria de penes, de conformitat amb les normes internacionals, en concret la Decisió marc 2004/757/JAI del Consell, de 25 d'octubre de 2004, relativa a l'establiment de disposicions mínimes dels elements constitutius de delictes i les penes aplicables en l'àmbit del tràfic il·lícit de drogues. D'acord amb els criteris punitius marcats per aquesta norma harmonitzadora, es reforça el principi de proporcionalitat de la pena reconfigurant la relació entre el tipus bàsic i els tipus agreujats de delictes de tràfic de drogues. Els nombrosos agreujaments específics que conté el Codi penal en aquesta matèria –també d'acord amb la pauta europea– segueixen assegurant dins de la nova escala punitiva una resposta efectiva enfront de les conductes que realment exigeixen una reacció especialment ferma.

Així mateix, s'acull la previsió que conté l'Acord del Ple no Jurisdiccional de la Sala 2a del Tribunal Suprem, de 25 d'octubre de 2005, en relació amb la possibilitat de reduir la pena respecte de supòsits d'escassa entitat, sempre que no es doni cap de les circumstàncies que consten als articles 369 bis, 370 i següents.

De la mateixa manera, es precisa més adequadament l'agregant de vaixell, en el qual s'havien detectat alguns problemes d'interpretació, i s'afegeix el terme «embarcació» a fi de permetre la inclusió d'altres tipus d'embarcacions habitualment utilitzades en aquests delictes, com, per exemple, les semirígides.

XXV

En la recerca d'una proporcionalitat més gran en la resposta juridicopenal a determinades conductes de perill abstracte, concretament en l'àmbit dels delictes contra la seguretat viària, s'ha considerat convenient reformar els articles 379 i 384 en un triple sentit. En primer lloc s'equipara la pena de presó prevista per als dos delictes, ja que s'entén que no hi ha raó de fons que justifiqui la diferència en la resposta punitiva. D'altra banda, s'elimina la disjuntiva actual entre la pena de presó i la de multa i treballs en benefici de la comunitat, i s'estableixen els tres tipus de penes com a alternatives. D'aquesta manera es concedeix un grau d'arbitri més gran al jutge a l'hora de decidir sobre la imposició de qualsevol de les tres penes previstes, i això permet reservar la pena de presó, com la de més gravetat, per a supòsits excepcionals. D'altra banda, superant el sistema actual en què únicament es preveu per al cas del delicte de l'article 381, s'introdueix un nou article 385 bis en el qual s'estableix que el vehicle de motor o ciclomotor utilitzat en els fets previstos en el capítol es considera instrument del delicte als efectes dels articles 127 i 128.

Finalment, en els supòsits d'imposició de la pena de presó, tractant-se dels delictes continguts en els articles 379, 383, 384 i 385, es concedeix als jutges la facultat excepcional de rebaixar-la en grau atenent la menor entitat del risc i les altres circumstàncies del fet enjudiciat.

XXVI

També s'han abordat reformes en àmbits com el de la falsificació de certificats, a la qual s'ha d'afegir, en totes les seves modalitats, la de documents d'identitat, que s'ha transformat en una pràctica intolerablement estesa. Per raons fàcilment comprensibles, la intervenció penal s'estén al tràfic de documents d'identitat falsos, així com a les mateixes conductes realitzades en relació amb documents d'identitat pertanyents a un altre Estat de la Unió Europea o d'un tercer Estat si l'objectiu és utilitzar-los a Espanya.

Les targetes de crèdit o dèbit requereixen també la seva pròpia tutela enfront de la falsificació, per a la qual cosa es descriu específicament aquesta conducta referida a aquestes o als xecs de viatge. La comprovada freqüència amb què aquestes activitats delictives es descobreixen com a pròpies d'organitzacions criminals obliga a establir les previsions repressores corresponents. La tutela penal s'estén al seu torn al tràfic amb aquests instruments falsos i al seu ús i tinença en condicions que permetin inferir el seu destí al tràfic, encara que no s'hagi intervingut en la falsificació.

XXVII

En els delictes de suborn de funcionari s'han produït canvis importants dirigits a adequar la nostra legislació als compromisos internacionals assumits, en concret, al Conveni penal sobre la corrupció del Consell d'Europa de 27 de gener de 1999 i al Conveni establert sobre la base de la lletra c) de l'apartat 2 de l'article k.3 del Tractat de la Unió Europea, relatiu a la lluita contra els actes de corrupció en què estiguin implicats funcionaris de les Comunitats Europees o dels estats membres de la Unió Europea.

Amb base en el que estableixen els convenis esmentats calia una adaptació de les penes, ja que s'exigeix que almenys en els casos greus es prevegin penes privatives de llibertat que puguin donar lloc a l'extradició. A això s'hi suma la conveniència d'estendre el concepte de funcionari perquè també inclogui el funcionari comunitari i el funcionari estranger al servei d'un altre país membre de la Unió Europea.

A través de les lleis orgàniques 3/2000 i 15/2003 es va incorporar al nostre Codi penal el delicte de corrupció de funcionari públic estranger en les transaccions comercials internacionals, en compliment del Conveni de l'Organització per a la Cooperació i el

Desenvolupament Econòmic (OCDE) de lluita contra la corrupció d'agents públics estrangers en les transaccions comercials internacionals. Malgrat això, el fet cert és que la configuració del tipus penal presenta deficiències que demanen una nova reforma que, de manera definitiva, acomodi el nostre dret intern als termes del Conveni, cosa que obliga a fer una nova redacció de l'article 445 perquè així pugui acollir, d'una part, conductes de corrupció que no estan prou previstes actualment, així com regular amb precisió la responsabilitat penal de persones jurídiques que intervinguin en aquesta classe de fets.

XXVIII

L'esdevenir dels pronunciaments jurisprudencials ha demostrat la incapacitat de l'actual delictes d'associació il·lícita per respondre de manera adequada als diferents supòsits d'agrupacions o organitzacions criminals.

En primer lloc –i n'és una prova l'escassa aplicació del vigent article 515 del Codi penal, fora dels casos de bandes armades o organitzacions terroristes– la configuració d'aquest delictes com una manifestació d'exercici abusiu, desviat o patològic del dret d'associació que consagra l'article 22 de la Constitució, no respon ni a la lletra ni a l'esperit d'aquesta norma. El text constitucional declara la il·legalitat de les associacions que persegueixin fins o utilitzin mitjans tipificats com a delictes; d'on per descomptat no és forçós deduir que qualsevol agrupació de persones entorn d'una activitat delictiva es pugui conceptuar com a associació, i encara menys assimilar-se a l'exercici d'un dret fonamental, com suggereix la ubicació sistemàtica de la norma penal.

Les organitzacions i grups criminals en general no són realment «associacions» que delinqueixen, sinó agrupacions de naturalesa originàriament i intrínsecament delictiva, en molts casos sense cap forma o aparença jurídica, o dotades de tal aparença amb el propòsit exclusiu d'ocultar la seva activitat i buscar la seva impunitat. Addicionalment és necessari apuntar que la inclusió de les organitzacions terroristes a l'article 515 del Codi penal havia generat problemes en el camp de la cooperació internacional pels problemes que per al compliment del requisit de doble incriminació suposava la qualificació de l'organització terrorista com a associació il·lícita.

Coneixent, precisament, la polèmica doctrinal sorgida al voltant de la ubicació sistemàtica d'aquests tipus penals, s'ha optat finalment, en el propòsit d'alterar tan poc com es pugui l'estructura del Codi penal vigent, per situar-los dins del títol XXII del llibre II, és a dir, en el marc dels delictes contra l'ordre públic. Ho són, inequívocament, si es té en compte que el fenomen de la criminalitat organitzada atempta directament contra la base mateixa de la democràcia, ja que aquestes organitzacions, a banda de multiplicar quantitativament la potencialitat lesiva de les diferents conductes delictives portades a terme en el seu si o a través seu, es caracteritzen en l'aspecte qualitatiu pel fet de generar procediments i instruments complexos específicament dirigits a assegurar la impunitat de les seves activitats i dels seus membres, i a l'ocultació dels seus recursos i dels rendiments d'aquelles, en la mesura del possible dins d'una falsa aparença de conformitat amb la llei, alterant amb aquesta finalitat el funcionament normal dels mercats i de les institucions, corrompent la naturalesa dels negocis jurídics, i fins i tot afectant la gestió i la capacitat d'acció dels òrgans de l'Estat.

La seguretat jurídica, la vigència efectiva del principi de legalitat, els drets i les llibertats dels ciutadans, en fi, la qualitat de la democràcia, constitueixen d'aquesta manera objectius directes de l'acció destructiva d'aquestes organitzacions. La reacció penal enfront de la seva existència se situa, per tant, en el nucli mateix del concepte d'ordre públic, entès aquest en l'accepció que correspon a un Estat de dret, és a dir, com a nucli essencial de preservació dels dits principis, drets i llibertats constitucionals.

Cal recordar també que la jurisprudència relativa al delictes d'associació il·lícita, així com la que ha analitzat les mencions ocasionals que el Codi penal vigent fa a les organitzacions criminals (per exemple, en matèria de tràfic de drogues), requereix la comprovació d'una estructura amb vocació de permanència, i per tant queden fora altres fenòmens anàlegs molt estesos a la societat actual, a vegades extremadament perillosos o violents, que no reuneixen aquests requisits estructurals. La necessitat de respondre a

aquesta realitat condueix a la definició, en paral·lel amb les organitzacions, dels que aquesta Llei denomina grups criminals, definits en el nou article 570 ter precisament per exclusió, és a dir, com a formes de concertació criminal que no encaixen en l'arquetip de les organitzacions esmentades, però sí que aporten un plus de perillositat criminal a les accions dels seus components.

L'estructura de les noves infraccions respon a un esquema similar en els dos casos, organitzacions i grups, si bé d'una banda les penes són més greus en el cas de les primeres, l'estructura més complexa de les quals respon al deliberat propòsit de constituir una amenaça qualitativament i quantitativament més gran per a la seguretat i l'ordre jurídic, i d'altra banda la seva diferent naturalesa exigeix algunes diferències en la descripció de les accions típiques.

Així, en el cas de les organitzacions criminals, el nou article 570 bis tipifica primer les conductes bàsiques de constitució, direcció i coordinació distingint segons es tracti de cometre delictes greus o altres infraccions criminals (inclosa la reiteració de faltes), i en un segon nivell punitiu situa les activitats de participació o cooperació, a les quals es lliga una resposta penal inferior, i afegeix en fi agreujaments específics en funció de les característiques de l'organització i el tipus de delictes que té per objecte.

Els grups criminals es preveuen a l'article 570 ter on les conductes de constitució d'aquests grups s'equiparen amb el finançament de la seva activitat o la integració en aquests, però sempre distingint la resposta punitiva a partir de la gravetat de les infraccions criminals que intenten cometre, en termes anàlegs als que regeixen per a les organitzacions, i amb agreujaments semblants per raó de les característiques del grup.

XXIX

Segons s'ha avançat, una altra de les novetats importants que introdueix la present Llei és una profunda reordenació i clarificació del tractament penal de les conductes terroristes, incloent-hi la mateixa formació, integració o participació en organitzacions o grups terroristes, alhora que s'incorporen algunes novetats que donen compliment a les obligacions legislatives derivades de la Decisió marc 2008/919/JAI.

El tractament d'aquestes organitzacions i grups es desplaça a un nou capítol VII del títol XXII, aprofitant amb aquesta finalitat l'article 571, el contingut del qual es trasllada al 572, cosa que permet constituir amb aquell una secció primera dedicada a aquestes organitzacions i grups, i mantenir en la segona els actuals delictes de terrorisme. Així, se situen les organitzacions i grups terroristes –per raons òbvies de proximitat conceptual, en els termes i per les raons ja exposades– a continuació de les organitzacions i grups criminals, alhora que s'unifica en un mateix capítol del Codi penal la reacció penal contra totes les manifestacions de terrorisme.

Atenent la gravetat intrínseca de l'activitat terrorista, considerada com l'amenaça més gran per a l'Estat de dret, així com la peculiar forma d'operar de determinats grups o cèl·lules terroristes de relativament recent desenvolupament en el pla internacional, el grau d'autonomia dels quals constitueix precisament un factor afegit de dificultat per a la seva identificació i desarticulació, s'opta –a diferència de l'esquema adoptat en el capítol anterior per a les altres organitzacions i grups criminals– per equiparar plenament el tractament punitiu dels grups terroristes al de les organitzacions pròpiament dites, mantenint en aquest punt la mateixa resposta penal que fins ara havia donat la jurisprudència.

De conformitat amb la pauta marcada per la Decisió marc esmentada, s'afegeix un número 3 a l'article 576 que amplia el concepte de col·laboració amb organització o grup terrorista i se'ls assimilen conductes que fins avui han plantejat algunes dificultats d'encaix legal: així s'ofereix l'oportuna resposta punitiva a l'actuació dels grups o cèl·lules –i fins i tot de les conductes individuals– que tenen per objecte la captació, l'adoctrinament, l'ensinistrament o la formació de terroristes. En la mateixa línia apuntada per la normativa harmonitzadora europea, es recullen en el primer apartat de l'article 579 les conductes de distribució o difusió pública, per qualsevol mitjà, de missatges o consignes que, sense arribar necessàriament a constituir resolucions manifestades de delictes (això és, provocació, conspiració o proposició per a la realització d'una acció criminal concreta), s'han acreditat com a mitjans innegablement aptes per anar generant el brou de cultiu en què, en un

instant concret, arribi a madurar la decisió executiva de delinquir, si bé, tal com exigeixen la Decisió marc i el Conveni del Consell d'Europa sobre terrorisme, aquestes conductes han de generar o incrementar un cert risc de comissió d'un delictes de terrorisme.

Per la seva banda, l'article 576 bis, que havia quedat buit de contingut després de la seva derogació per la Llei orgànica 2/2005, de 22 de juny, passa ara a recollir la tipificació expressa del delictes de finançament del terrorisme, que a més es completa, seguint la línia normativa traçada en matèria de blanqueig de capitals, amb la inclusió de la conducta imprudent dels subjectes especialment obligats a col·laborar amb l'Administració en la prevenció d'aquest finançament.

Per concloure aquest apartat, i d'acord amb les consideracions que es van fer al seu lloc, s'ha previst l'aplicació a aquests subjectes de la nova mesura postpenitenciària de llibertat vigilada per un temps de cinc a deu anys, que tanmateix pot quedar exclosa quan, tractant-se d'un sol delictes aïllat i no greu, comès per un delinqüent primari, quedi acreditada segons el parer del tribunal la manca de perillositat de l'autor.

XXX

Les normes de desplegament de l'Estatut de Roma del Tribunal Penal Internacional, així com la ratificació per Espanya d'altres instruments de dret internacional humanitari, entre els quals destaquen la Convenció de 18 de setembre de 1997 (Tractat d'Ottawa) sobre la prohibició de l'ús, emmagatzematge, producció i transferència de mines antipersones i sobre la seva destrucció; la Convenció sobre la seguretat del personal de les Nacions Unides i el personal associat de 9 de desembre de 1994; el Segon Protocol de 26 de març de 1999 de la Convenció de l'Haia de 1954, sobre protecció dels béns culturals en cas de conflicte armat, i el Protocol facultatiu de 25 de maig de 2000 de la Convenció de 1989, sobre els drets de l'infant, relatiu a la participació dels infants en els conflictes armats, han posat de relleu la necessitat d'adequar els delictes contra la comunitat internacional.

Cal destacar l'especial protecció penal dispensada a dones i infants en conflictes armats castigant expressament els qui atemptin contra la llibertat sexual d'una persona protegida cometent actes de violació, esclavitud sexual, prostitució induïda o forçada, embaràs forçat, esterilització forçada o qualsevol altra forma d'agressió sexual, i els qui reclutin o allistin menors de 18 anys o els utilitzin per participar directament en els conflictes esmentats.

Finalment, es crea un nou delictes de pirateria dins del títol dedicat als delictes contra la comunitat internacional. La raó de ser d'aquesta reforma radica en la necessitat de donar resposta a la problemàtica dels eventuals actes il·lícits contra la seguretat de la navegació marítima i aèria, i es conforma recollint els postulats del Conveni de Montego Bay de 10 de desembre de 1982 sobre el dret del mar i de la Convenció sobre la navegació marítima signat a Roma el 10 de març de 1988.

XXXI

Finalment, entre les reformes que es porten a terme en ocasió d'aquesta modificació del Codi penal també figura –en la línia de protecció de les víctimes de delictes que la caracteritza– la introducció d'una tutela civil específica dels drets d'aquestes. No infreqüentment, en els últims temps han accedit a la programació dels mitjans de comunicació autors d'infraccions penals condemnats per sentència ferma que arriben a fer ostentació de la conducta criminal perpetrada, difonen dades manifestament falses sobre aquesta i a més obtenen amb això un lucre econòmic injustificable. Aquests comportaments atempten contra la dignitat dels qui han patit les conseqüències d'aquests actes i dels seus cercles pròxims, que són sotmesos a una nova experiència traumàtica derivada d'aquesta invasió pública del seu honor i intimitat. Ateses les limitacions que caracteritzen el dret penal, s'ha considerat que la via idònia per respondre adequadament a aquest fenomen consisteix a articular una acció civil eficaç que, en el marc de la Llei orgànica 1/1982, permeti a les víctimes actuar contra aquest tipus de conductes i instar-ne el cessament, el rescabament del dany moral causat i l'evitació de tot enriquiment injust derivat d'aquesta intromissió il·legítima. A més, a fi de reforçar la tutela, s'ha optat per legitimar per a l'acció el Ministeri Fiscal, en tant que defensor dels drets dels ciutadans.

Article únic. *Modificació de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal.*

Primer.

La circumstància 6a de l'article 21 passa a ser 7a i s'hi afegeix una circumstància 6a amb la redacció següent:

«6a La dilació extraordinària i indeguda en la tramitació del procediment, sempre que no sigui atribuïble al mateix inculpat i que no tingui proporció amb la complexitat de la causa.»

Segon.

Es modifica la circumstància 4a de l'article 22, que queda redactada de la manera següent:

«4a Cometre el delictes per motius racistes, antisemites o una altra classe de discriminació referent a la ideologia, religió o creences de la víctima, l'ètnia, raça o nació a què pertanyi, el seu sexe, orientació o identitat sexual, la malaltia que pateixi o la seva discapacitat.»

Tercer.

Se suprimeix l'apartat 2 de l'article 31.

Quart.

S'afegeix l'article 31 bis, que té la redacció següent:

«1. En els supòsits que preveu aquest Codi, les persones jurídiques són penalment responsables dels delictes comesos en nom o per compte d'aquestes, i en profit seu, pels seus representants legals i administradors de fet o de dret.

En els mateixos supòsits, les persones jurídiques també són penalment responsables dels delictes comesos, en l'exercici d'activitats socials i per compte i en profit d'aquestes, pels qui, estant sotmesos a l'autoritat de les persones físiques esmentades en el paràgraf anterior, han pogut realitzar els fets perquè no s'ha exercit sobre ells el degut control ateses les circumstàncies concretes del cas.

2. La responsabilitat penal de les persones jurídiques és exigible sempre que es constati la comissió d'un delictes que hagi hagut de cometre qui exerceixi els càrrecs o funcions esmentats a l'apartat anterior, encara que la concreta persona física responsable no hagi estat individualitzada o no hagi estat possible dirigir el procediment contra ella. Quan com a conseqüència dels mateixos fets s'imposi a totes dues la pena de multa, els jutges o tribunals han de modular les quanties respectives, de manera que la suma resultant no sigui desproporcionada en relació amb la gravetat d'aquells.

3. La concurrència, en les persones que materialment hagin realitzat els fets o en les que els hagin fet possibles per no haver exercit el degut control, de circumstàncies que afectin la culpabilitat de l'acusat o agreugin la seva responsabilitat, o el fet que aquestes persones hagin mort o s'hagin sostret a l'acció de la justícia, no exclou ni modifica la responsabilitat penal de les persones jurídiques, sense perjudici del que disposa l'apartat següent.

4. Només es poden considerar circumstàncies atenuants de la responsabilitat penal de les persones jurídiques haver efectuat, posteriorment a la comissió del delictes i a través dels seus representants legals, les activitats següents:

a) Haver confessat, abans de conèixer que el procediment judicial es dirigeix contra ella, la infracció a les autoritats.

b) Haver col·laborat en la investigació del fet aportant proves, en qualsevol moment del procés, que siguin noves i decisives per aclarir les responsabilitats penals dimanants dels fets.

c) Haver procedit en qualsevol moment del procediment i abans del judici oral a reparar o disminuir el dany causat pel delictes.

d) Haver establert, abans del començament del judici oral, mesures eficaces per prevenir i descobrir els delictes que en el futur es puguin cometre amb els mitjans o sota la cobertura de la persona jurídica.

5. Les disposicions relatives a la responsabilitat penal de les persones jurídiques no són aplicables a l'Estat, a les administracions públiques territorials i institucionals, als organismes reguladors, les agències i entitats públiques empresarials, als partits polítics i sindicats, a les organitzacions internacionals de dret públic, ni a les altres que exerceixin potestats públiques de sobirania, administratives o quan es tracti de societats mercantils estatals que executin polítiques públiques o prestin serveis d'interès econòmic general.

En aquests supòsits, els òrgans jurisdiccionals poden efectuar declaració de responsabilitat penal en cas que apreciïn que es tracta d'una forma jurídica creada pels seus promotors, fundadors, administradors o representants amb el propòsit d'eludir una eventual responsabilitat penal.»

Cinquè.

S'afegeix la lletra j) a l'apartat 2, es modifica la lletra j) i s'afegeixen les lletres l) i m) a l'apartat 3, es modifica la lletra g) de l'apartat 4 i s'afegeix un apartat 7 a l'article 33 amb el contingut següent:

«2. Són penes greus:

[...]

j) La privació de la pàtria potestat.»

«3. Són penes menys greus:

[...]

j) La multa proporcional, sigui quina sigui la quantia, llevat del que disposa l'apartat 7 d'aquest article.

l) La localització permanent de tres mesos i un dia a sis mesos.

m) La pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir de beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social, sigui quina sigui la durada.»

«4. Són penes lleus:

[...]

g) La localització permanent d'un dia a tres mesos.»

«7. Les penes aplicables a les persones jurídiques, que tenen totes la consideració de greus, són les següents:

a) Multa per quotes o proporcional.

b) Dissolució de la persona jurídica. La dissolució produeix la pèrdua definitiva de la personalitat jurídica, així com la de la capacitat d'actuar de qualsevol manera en el tràfic jurídic, o portar a terme qualsevol classe d'activitat, encara que sigui lícita.

c) Suspensió de les activitats per un termini que no pot excedir els cinc anys.

- d) Clausura dels locals i establiments per un termini que no pot excedir els cinc anys.
- e) Prohibició de portar a terme en el futur les activitats en l'exercici de les quals s'hagi comès, afavorit o encobert el delicte. Aquesta prohibició pot ser temporal o definitiva. Si és temporal, el termini no pot excedir els quinze anys.
- f) Inhabilitació per obtenir subvencions i ajudes públiques, per contractar amb el sector públic i per gaudir de beneficis i incentius fiscals o de la Seguretat Social, per un termini que no pot excedir els quinze anys.
- g) Intervenció judicial per salvaguardar els drets dels treballadors o dels creditors pel temps que s'estimi necessari, que no pot excedir els cinc anys.

La intervenció pot afectar la totalitat de l'organització o limitar-se a alguna de les seves instal·lacions, seccions o unitats de negoci. El jutge o tribunal, en la sentència o, posteriorment, mitjançant interlocutòria, ha de determinar exactament el contingut de la intervenció i establir qui es farà càrrec de la intervenció i en quins terminis ha de fer informes de seguiment per a l'òrgan judicial. La intervenció es pot modificar o suspendre en tot moment amb l'informe previ de l'interventor i del Ministeri Fiscal. L'interventor té dret a accedir a totes les instal·lacions i locals de l'empresa o persona jurídica i a rebre tota la informació que consideri necessària per a l'exercici de les seves funcions. S'han de determinar per reglament els aspectes relacionats amb l'exercici de la funció d'interventor, com la retribució o la qualificació necessària.

La clausura temporal dels locals o establiments, la suspensió de les activitats socials i la intervenció judicial també poden ser acordades pel jutge instructor com a mesura cautelar durant la instrucció de la causa.»

Sisè.

Es modifica l'apartat 2 de l'article 36, que queda redactat de la manera següent:

«2. Quan la durada de la pena de presó imposada sigui superior a cinc anys, el jutge o tribunal pot ordenar que la classificació del condemnat en el tercer grau de tractament penitenciari no s'efectuï fins al compliment de la meitat de la pena imposada.

En qualsevol cas, quan la durada de la pena de presó imposada sigui superior a cinc anys i es tracti dels delictes enumerats a continuació, la classificació del condemnat en el tercer grau de tractament penitenciari no es pot efectuar fins al compliment de la meitat de la pena:

- a) Delictes referents a organitzacions i grups terroristes i delictes de terrorisme del capítol VII del títol XXII del llibre II d'aquest Codi.
- b) Delictes comesos en el si d'una organització o grup criminal.
- c) Delictes de l'article 183.
- d) Delictes del capítol V del títol VIII del llibre II d'aquest Codi, quan la víctima sigui menor de tretze anys.

El jutge de vigilància, amb el pronòstic previ individualitzat i favorable de reinserció social i valorant, si s'escau, les circumstàncies personals del reu i l'evolució del tractament reeducador, pot acordar raonadament, escoltats el Ministeri Fiscal, les institucions penitenciàries i les altres parts, l'aplicació del règim general de compliment, excepte en els supòsits que conté el paràgraf anterior.»

Setè.

Es modifica l'apartat 1 i s'afegeix l'apartat 4 a l'article 37, que queden redactats de la manera següent:

«1. La localització permanent té una durada de fins a sis mesos. El seu compliment obliga el penat a romandre al seu domicili o en un lloc determinat fixat pel jutge en sentència o posteriorment en interlocutòria motivada.

No obstant això, en els casos en què la localització permanent estigui prevista com a pena principal, atenent la reiteració en la comissió de la infracció i sempre que així ho disposi expressament el precepte aplicable concret, el jutge pot acordar en sentència que la pena de localització permanent es compleixi els dissabtes, diumenges i dies festius en el centre penitenciari més pròxim al domicili del penat.

4. Per garantir el compliment efectiu, el jutge o tribunal pot acordar la utilització de mitjans mecànics o electrònics que permetin la localització del reu.»

Vuitè.

S'afegeix la lletra j) a l'article 39, que queda redactada de la manera següent:

Són penes privatives de drets:

[...]

«j) La privació de la pàtria potestat.»

Novè.

Es modifica l'article 46, que queda redactat de la manera següent:

«La inhabilitació especial per a l'exercici de la pàtria potestat, tutela, curatela, guarda o acolliment, priva el penat dels drets inherents a la primera, i suposa l'extinció de les altres, així com la incapacitat per obtenir nomenament per als càrrecs esmentats durant el temps de la condemna. La pena de privació de la pàtria potestat implica la pèrdua de la seva titularitat i que subsisteixen els drets dels quals sigui titular el fill respecte del penat. El jutge o tribunal pot acordar aquestes penes respecte de tots o algun dels menors o incapaços que estiguin a càrrec del penat, atenent les circumstàncies del cas.

Als efectes d'aquest article, la pàtria potestat comprèn tant la regulada en el Codi civil, inclosa la prorrogada, com les institucions anàlogues previstes en la legislació civil de les comunitats autònomes.»

Desè.

Es modifica l'apartat 1 de l'article 48, que queda redactat de la manera següent:

«1. La privació del dret a residir en determinats llocs o acudir-hi impedeix al penat residir o acudir al lloc en què hagi comès el delicte o falta, o a aquell en què resideixi la víctima o la seva família, si són diferents.»

Onzè.

Es modifica el paràgraf primer de l'article 49, que queda redactat de la manera següent:

«Els treballs en benefici de la comunitat, que no es poden imposar sense el consentiment del penat, l'obliguen a prestar la seva cooperació no retribuïda en determinades activitats d'utilitat pública, que poden consistir, en relació amb delictes de naturalesa similar al comès pel penat, en tasques de reparació dels danys causats o de suport o assistència a les víctimes, així com en la participació del penat en tallers o programes formatius o de reeducació, laborals, culturals, d'educació viària, sexual i altres de semblants. La durada diària no pot excedir les vuit hores i les condicions són les següents:»

Dotzè.

Es modifiquen els apartats 3 i 4 de l'article 50, que queden redactats de la manera següent:

«3. L'extensió mínima és de deu dies i la màxima, de dos anys. Les penes de multa imposables a persones jurídiques tenen una extensió màxima de cinc anys.

4. La quota diària té un mínim de dos i un màxim de 400 euros, excepte en el cas de les multes imposables a les persones jurídiques, en què la quota diària té un mínim de 30 i un màxim de 5.000 euros. Als efectes de còmput, quan es fixa la durada per mesos o per anys, s'entén que els mesos són de trenta dies i els anys, de tres-cents seixanta.»

Tretzè.

S'afegeix un apartat 4 a l'article 52 amb la redacció següent:

«4. En els casos en què aquest Codi preveu una pena de multa per a les persones jurídiques proporcionalment al benefici obtingut o facilitat, al perjudici causat, al valor de l'objecte, o a la quantitat defraudada o indegudament obtinguda, si no és possible el càlcul sobre la base d'aquests conceptes, el jutge o tribunal ha de motivar la impossibilitat de fer aquest càlcul i les multes previstes s'han de substituir per les següents:

a) Multa de dos a cinc anys, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.

b) Multa d'un a tres anys, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de presó de més de dos anys no inclosa en l'incís anterior.

c) Multa de sis mesos a dos anys, en la resta dels casos.»

Catorzè.

S'afegeix un apartat 5 a l'article 53 amb la redacció següent:

«5. Pot ser fraccionat el pagament de la multa imposada a una persona jurídica, durant un període de fins a cinc anys, quan la seva quantia posi provadament en perill la seva supervivència o el manteniment dels llocs de treball que hi hagi en aquella, o quan ho aconselli l'interès general. Si la persona jurídica condemnada no satisfà, voluntàriament o per via de constrenyiment, la multa imposada en el termini que s'hagi assenyalat, el tribunal en pot acordar la intervenció fins al seu pagament total.»

Quinzè.

Es modifica l'article 55, que queda redactat de la manera següent:

«La pena de presó igual o superior a deu anys comporta la inhabilitació absoluta durant el temps de la condemna, llevat que aquesta ja estigui prevista com a pena principal per al supòsit de què es tracti. El jutge pot disposar a més la inhabilitació especial per a l'exercici de la pàtria potestat, tutela, curatela, guarda o acolliment, o bé la privació de la pàtria potestat, quan aquests drets hagin tingut relació directa amb el delicte comès. Aquesta vinculació s'ha de determinar expressament a la sentència.»

Setzè.

Es modifica la circumstància 3a de l'apartat 1 de l'article 56, que queda redactada de la manera següent:

«1. En les penes de presó inferiors a deu anys, els jutges o tribunals han d'imposar, atenent la gravetat del delicte, com a penes accessòries, alguna o algunes de les següents:

[...]

3a Inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic, professió, ofici, indústria, comerç, exercici de la pàtria potestat, tutela, curatela, guarda o acolliment o qualsevol altre dret, la privació de la pàtria potestat, si aquests drets han tingut relació directa amb el delictes comès, i s'ha de determinar expressament a la sentència aquesta vinculació, sense perjudici de l'aplicació del que preveu l'article 579 d'aquest Codi.»

Dissetè.

Es modifica l'apartat 1 de l'article 58, que queda redactat de la manera següent:

«1. El temps de privació de llibertat sofert provisionalment ha de ser abonat totalment pel jutge o tribunal sentenciador per al compliment de la pena o penes imposades en la causa en què va ser acordada aquesta privació, excepte quan hagi coincidit amb qualsevol privació de llibertat imposada al penat en una altra causa, que li hagi estat abonada o li sigui abonable en aquesta. En cap cas un mateix període de privació de llibertat no pot ser abonat en més d'una causa.»

Divuitè.

S'afegeix un article 66 bis nou, que té la redacció següent:

«En l'aplicació de les penes imposades a les persones jurídiques cal atènyer-se al que disposen les regles 1a a 4a i 6a a 8a del primer número de l'article 66, així com a les següents:

1a En els supòsits en què estiguin establertes per les disposicions del llibre II, per decidir sobre la imposició i l'extensió de les penes previstes a les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33 s'ha de tenir en compte:

- a) La seva necessitat per prevenir la continuïtat de l'activitat delictiva o dels seus efectes.
- b) Les seves conseqüències econòmiques i socials, i especialment els efectes per als treballadors.
- c) El lloc que ocupa en l'estructura de la persona jurídica la persona física o òrgan que va incomplir el deure de control.

2a Quan les penes previstes a les lletres c) a g) de l'apartat 7 de l'article 33 s'imposin amb una durada limitada, aquesta no pot excedir la durada màxima de la pena privativa de llibertat prevista per al cas que el delictes sigui comès per una persona física.

Per imposar les sancions previstes a les lletres c) a g) per un termini superior a dos anys és necessari que es doni alguna de les dues circumstàncies següents:

- a) Que la persona jurídica sigui reincident.
- b) Que la persona jurídica s'utilitzi instrumentalment per a la comissió d'il·lícits penals. S'entén que s'està davant d'aquest últim supòsit sempre que l'activitat legal de la persona jurídica sigui menys rellevant que la seva activitat il·legal.

Per a la imposició amb caràcter permanent de les sancions previstes a les lletres b) i e), i per a la imposició per un termini superior a cinc anys de les previstes a les lletres e) i f) de l'apartat 7 de l'article 33, és necessari que es doni alguna de les dues circumstàncies següents:

- a) Que s'estigui davant el supòsit de fet que preveu la regla 5a del primer número de l'article 66.
- b) Que la persona jurídica s'utilitzi instrumentalment per a la comissió d'il·lícits penals. S'entén que s'està davant aquest últim supòsit sempre que l'activitat legal de la persona jurídica sigui menys rellevant que la seva activitat il·legal.»

Dinovè.

Es modifica l'article 83, apartat 1, punt 5è, que queda redactat de la manera següent:

«5è Participar en programes formatius, laborals, culturals, d'educació viària, sexual, de defensa del medi ambient, de protecció dels animals i altres de semblants.»

Vintè.

Es modifiquen els paràgrafs primer i tercer de l'apartat 1 de l'article 88, que queden redactats de la manera següent:

«1. Els jutges o tribunals poden substituir, amb l'audiència prèvia de les parts, a la mateixa sentència, o posteriorment en interlocutòria motivada, abans de donar inici a la seva execució, les penes de presó que no excedeixin l'any per multa o per treballs en benefici de la comunitat, i en els casos de penes de presó que no excedeixin els sis mesos, també per localització permanent, encara que la Llei no prevegi aquestes penes per al delicte de què es tracti, quan les circumstàncies personals del reu, la naturalesa del fet, la seva conducta i, en particular, l'esforç per reparar el dany causat ho aconsellin, sempre que no es tracti de reus habituals, i s'ha de substituir cada dia de presó per dues quotes de multa o per una jornada de treball o per un dia de localització permanent. En aquests casos el jutge o tribunal pot imposar al penat, a més, l'observança d'una o diverses obligacions o deures previstos a l'article 83 d'aquest Codi, si no s'han establert com a penes a la sentència, per un temps que no pot excedir la durada de la pena substituïda.

[...]

En cas que el reu hagi estat condemnat per un delicte relacionat amb la violència de gènere, la pena de presó només pot ser substituïda per la de treballs en benefici de la comunitat o localització permanent en un lloc diferent i separat del domicili de la víctima. En aquests supòsits, el jutge o tribunal ha d'imposar addicionalment, a més de la subjecció a programes específics de reeducació i tractament psicològic, l'observança de les obligacions o deures previstos a les regles 1a i 2a de l'apartat 1 de l'article 83 d'aquest Codi.»

Vint-i-unè.

Es modifica l'article 89, que queda redactat de la manera següent:

«1. Les penes privatives de llibertat inferiors a sis anys imposades a un estranger no resident legalment a Espanya han de ser substituïdes a la sentència per la seva expulsió del territori espanyol, llevat que el jutge o tribunal, amb l'audiència prèvia del penat, del Ministeri Fiscal i de les parts personades, de forma motivada, aprecii raons que justifiquin el compliment de la condemna en un centre penitenciari a Espanya.

També es pot acordar l'expulsió en interlocutòria motivada posterior, amb l'audiència prèvia del penat, del Ministeri Fiscal i de les altres parts personades.

2. L'estranger no pot tornar a Espanya en un termini de cinc a deu anys, comptats des de la data de l'expulsió, ateses la durada de la pena substituïda i les circumstàncies personals del penat.

3. L'expulsió comporta l'arxivament de qualsevol procediment administratiu que tingui per objecte l'autorització per residir o treballar a Espanya.

4. Si l'estranger expulsat torna a Espanya abans que transcorri el període de temps establert judicialment, ha de complir les penes que van ser substituïdes. No obstant això, si és sorprès a la frontera, ha de ser expulsat directament per l'autoritat governativa i es comença a computar de nou el termini de prohibició d'entrada íntegrament.

5. Els jutges o tribunals, a instància del Ministeri Fiscal i amb l'audiència prèvia del penat i de les parts personades, han d'acordar en sentència, o durant la seva execució, l'expulsió del territori nacional de l'estranger no resident legalment a Espanya, que hagi de complir o estigui complint qualsevol pena privativa de llibertat, per al cas que hagi accedit al tercer grau penitenciari o complert les tres quartes parts de la condemna, llevat que amb l'audiència prèvia del Ministeri Fiscal i de forma motivada apreciïn raons que justifiquin el compliment a Espanya.

6. Quan, en acordar-se l'expulsió en qualsevol dels supòsits que preveu aquest article, l'estranger no es trobi o no quedi efectivament privat de llibertat en execució de la pena imposada, el jutge o tribunal, amb la finalitat d'assegurar l'expulsió, pot acordar el seu ingrés en un centre d'internament d'estrangers, en els termes i amb els límits i garanties que preveu la Llei per a l'expulsió governativa.

En tot cas, si s'ha acordat la substitució de la pena privativa de llibertat per l'expulsió i no es pot portar a efecte, s'ha de procedir a l'execució de la pena originàriament imposada o del període de condemna pendent, o a l'aplicació, si s'escau, de la suspensió de la seva execució o la seva substitució en els termes de l'article 88 d'aquest Codi.

7. Les disposicions que estableixen els apartats anteriors no són aplicables als estrangers que hagin estat condemnats per la comissió de delictes a què es refereixen els articles 312, 313 i 318 bis d'aquest Codi.»

Vint-i-dosè.

Es modifica l'apartat 3 de l'article 96, que queda redactat de la manera següent:

«3. Són mesures no privatives de llibertat:

1a La inhabilitació professional.

2a L'expulsió del territori nacional d'estrangers no residents legalment a Espanya.

3a La llibertat vigilada

4a La custòdia familiar. El sotmès a aquesta mesura queda subjecte a la cura i vigilància del familiar que es designi i que accepti la custòdia, el qual l'ha d'exercir en relació amb el jutge de vigilància penitenciària i sense detriment de les activitats escolars o laborals del custodiat.

5a La privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors.

6a La privació del dret a la tinença i portament d'armes.»

Vint-i-tresè.

Es modifica l'article 97, que queda redactat de la manera següent:

«Durant l'execució de la sentència, el jutge o tribunal sentenciador ha d'adoptar, pel procediment que estableix l'article següent, alguna de les decisions següents:

a) Mantenir l'execució de la mesura de seguretat imposada.

b) Decretar el cessament de qualsevol mesura de seguretat imposada quan desaparegui la perillositat criminal del subjecte.

c) Substituir una mesura de seguretat per una altra que consideri més adequada, entre les previstes per al supòsit de què es tracti. En cas que s'acordi la substitució i el subjecte evolucioni desfavorablement, es deixa sense efecte la substitució i es torna a aplicar la mesura substituïda.

d) Deixar en suspens l'execució de la mesura atenent el resultat ja obtingut amb la seva aplicació, per un termini no superior al que resti fins al màxim assenyalat a la sentència que la va imposar. La suspensió queda condicionada al fet que el subjecte no delinqueixi durant el termini fixat, i es pot deixar sense efecte si novament resulta acreditada qualsevol de les circumstàncies que preveu l'article 95 d'aquest Codi.»

Vint-i-quatrè.

Es modifica l'article 98, que queda redactat de la manera següent:

«1. Als efectes de l'article anterior, quan es tracti d'una mesura de seguretat privativa de llibertat o d'una mesura de llibertat vigilada que s'hagi d'executar després del compliment d'una pena privativa de llibertat, el jutge de vigilància penitenciària està obligat a elevar almenys anualment una proposta de manteniment, cessament, substitució o suspensió d'aquesta. Per formular la proposta el jutge de vigilància penitenciària ha de valorar els informes emesos pels facultatius i professionals que assisteixin el sotmès a mesura de seguretat o per les administracions públiques competents i, si s'escau, el resultat de les altres actuacions que ordeni amb aquesta finalitat.

2. Quan es tracti de qualsevol altra mesura no privativa de llibertat, el jutge o tribunal sentenciador ha de sol·licitar directament a les administracions, facultatius i professionals a què es refereix l'apartat anterior els informes oportuns sobre la situació i l'evolució del condemnat, el seu grau de rehabilitació i el pronòstic de reincidència o reiteració delictiva.

3. En tot cas, el jutge o tribunal sentenciador ha de resoldre motivadament a la vista de la proposta o els informes als quals respectivament es refereixen els dos apartats anteriors, escoltada la mateixa persona sotmesa a la mesura, així com el Ministeri Fiscal i les altres parts. També s'han d'escoltar les víctimes del delictes que no estaven personades quan ho hagin sol·licitat a l'inici o en qualsevol moment de l'execució de la sentència i estiguin localitzables a aquest efecte.»

Vint-i-cinquè.

Es modifica l'apartat 3 de l'article 100, que queda redactat de la manera següent:

«3. En els dos casos el jutge o tribunal ha de deduir testimoni pel trencament. A aquests efectes, no es considera trencament de la mesura la negativa del subjecte a sotmetre's a tractament mèdic o a continuar un tractament mèdic inicialment consentit. No obstant això, el jutge o tribunal pot acordar la substitució del tractament inicial o posteriorment rebutjat per una altra mesura d'entre les aplicables al supòsit de què es tracti.»

Vint-i-sisè.

Es modifica l'apartat 3 de l'article 103 del Codi penal, que queda redactat de la manera següent:

«3. En aquest supòsit, la proposta a què es refereix l'article 98 d'aquest Codi s'ha de fer en acabar cada curs o grau d'ensenyament.»

Vint-i-setè.

Es modifica l'article 105, que queda redactat de la manera següent:

«En els casos que preveuen els articles 101 a 104, quan imposi la mesura privativa de llibertat o durant l'execució d'aquesta, el jutge o tribunal pot imposar raonadament una o diverses mesures que s'enumeren tot seguit. També ha d'imposar alguna o algunes d'aquestes mesures en els altres casos expressament previstos en aquest Codi.

1. Per un temps no superior a cinc anys:

a) Llibertat vigilada.

b) Custòdia familiar. El sotmès a aquesta mesura queda subjecte a la cura i vigilància del familiar que es designi i que accepti la custòdia, el qual l'ha d'exercir

en relació amb el jutge de vigilància i sense detriment de les activitats escolars o laborals del custodiat.

2. Per un temps de fins a deu anys:
 - a) Llibertat vigilada, quan expressament ho disposi aquest Codi.
 - b) La privació del dret a la tinença i portament d'armes.
 - c) La privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors.

Per decretar l'obligació d'observar alguna o algunes de les mesures previstes en aquest article, així com per concretar aquesta obligació quan per llei està obligat a imposar-les, el jutge o tribunal sentenciador ha de valorar els informes emesos pels facultatius i professionals encarregats d'assistir el sotmès a la mesura de seguretat.

El jutge de vigilància penitenciària o els serveis de l'Administració corresponent han d'informar el jutge o tribunal sentenciador.

En els casos previstos en aquest article, el jutge o tribunal sentenciador ha de disposar que els serveis d'assistència social competents prestin l'ajuda o atenció que necessiti i legalment li correspongui al sotmès a mesures de seguretat no privatives de llibertat.»

Vint-i-vuitè.

Es modifica l'article 106, que queda redactat de la manera següent:

«1. La llibertat vigilada consisteix en la submissió del condemnat a control judicial a través del compliment per part seva d'alguna o algunes de les mesures següents:

- a) L'obligació d'estar sempre localitzable mitjançant aparells electrònics que en permetin el seguiment permanent.
- b) L'obligació de presentar-se periòdicament al lloc que el jutge o tribunal estableixi.
- c) La de comunicar immediatament, en el termini màxim i pel mitjà que el jutge o tribunal assenyali a aquest efecte, cada canvi del lloc de residència o de la feina, o de lloc de treball.
- d) La prohibició d'absentar-se del lloc on resideixi o d'un determinat territori sense autorització del jutge o tribunal.
- e) La prohibició d'aproximar-se a la víctima, o a aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal.
- f) La prohibició de comunicar-se amb la víctima, o amb aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal.
- g) La prohibició d'acudir a determinats territoris, llocs o establiments.
- h) La prohibició de residir en determinats llocs.
- i) La prohibició d'exercir determinades activitats que puguin oferir-li o facilitar-li l'ocasió per cometre fets delictius de naturalesa similar.
- j) L'obligació de participar en programes formatius, laborals, culturals, d'educació sexual o altres de semblants.
- k) L'obligació de seguir un tractament mèdic extern, o de sotmetre's a un control mèdic periòdic.

2. Sense perjudici del que disposa l'article 105, el jutge o tribunal ha d'imposar a la sentència la mesura de llibertat vigilada per al seu compliment posterior a la pena privativa de llibertat imposada sempre que ho disposi així de manera expressa aquest Codi.

En aquests casos, almenys dos mesos abans de l'extinció de la pena privativa de llibertat, de manera que la mesura de llibertat vigilada es pugui iniciar en aquest mateix moment, el jutge de vigilància penitenciària, pel procediment que preveu

l'article 98, ha d'elevar la proposta oportuna al jutge o tribunal sentenciador, que, d'acord amb el procediment esmentat, ha de concretar, sense perjudici del que estableix l'article 97, el contingut de la mesura fixant les obligacions o prohibicions enumerades a l'apartat 1 d'aquest article que ha d'observar el condemnat.

Si aquest ho ha estat a diverses penes privatives de llibertat que hagi de complir successivament, el que disposa el paràgraf anterior s'entén referit al moment en què conclogui el compliment de totes aquestes.

Així mateix, el penat a qui s'hagi imposat per diversos delictes altres tantes mesures de llibertat vigilada que, atès el contingut de les obligacions o prohibicions establertes, no puguin ser executades simultàniament, les ha de complir de manera successiva, sense perjudici que el jutge o tribunal pugui exercir les facultats que li atribueix l'apartat següent.

3. Pel mateix procediment de l'article 98, el jutge o tribunal pot:

- a) Modificar en endavant les obligacions i prohibicions imposades.
- b) Reduir la durada de la llibertat vigilada o fins i tot posar-hi fi en vista del pronòstic positiu de reinserció que consideri innecessària o contraproduent la continuïtat de les obligacions o prohibicions imposades.
- c) Deixar sense efecte la mesura quan la circumstància descrita a la lletra anterior es doni en el moment de concreció de les mesures que es regula en el número 2 del present article.

4. En cas d'incompliment d'una o diverses obligacions el jutge o tribunal, en vista de les circumstàncies concurrents i pel mateix procediment indicat en els números anteriors, pot modificar les obligacions o prohibicions imposades. Si l'incompliment és reiterat o greu, revelador de la voluntat de no sotmetre's a les obligacions o prohibicions imposades, el jutge ha de deduir testimoni, a més, per un presumpte delictes de l'article 468 d'aquest Codi.»

Vint-i-novè.

S'afegeix un apartat 3 a l'article 116, que té la redacció següent:

«3. La responsabilitat penal d'una persona jurídica comporta la seva responsabilitat civil en els termes que estableix l'article 110 d'aquest Codi de forma solidària amb les persones físiques que siguin condemnades pels mateixos fets.»

Trentè.

Es modifica l'article 127, que queda redactat de la manera següent:

1. Tota pena que s'imposi per un delictes o falta dolosos comporta la pèrdua dels efectes que en provinguin i dels béns, mitjans o instruments amb què s'hagi preparat o executat, així com els guanys provinents del delictes o falta, siguin quines siguin les transformacions que hagin pogut experimentar. Els uns i els altres han de ser decomissats, llevat que pertanyin a un tercer de bona fe no responsable del delictes que els hagi adquirit legalment.

El jutge o tribunal ha d'ampliar el decomís als efectes, béns, instruments i guanys procedents d'activitats delictives comeses en el marc d'una organització o grup criminal o terrorista, o d'un delictes de terrorisme. A aquests efectes s'entén que prové de l'activitat delictiva el patrimoni de totes i cada una de les persones condemnades per delictes comesos en el si de l'organització o grup criminal o terrorista o per un delictes de terrorisme el valor del qual sigui desproporcionat respecte als ingressos obtinguts legalment per cada una de les persones esmentades.

2. En els casos en què la llei prevegi la imposició d'una pena privativa de llibertat superior a un any per la comissió d'un delictes imprudent, el jutge o tribunal pot acordar la pèrdua dels efectes que en provinguin i dels béns, mitjans o instruments amb què s'hagi preparat o executat, així com els guanys provinents del delictes, siguin quines siguin les transformacions que hagin pogut experimentar.

3. Si per qualsevol circumstància no és possible el comís dels béns assenyalats en els apartats anteriors d'aquest article, s'ha d'acordar el comís per un valor equivalent d'altres béns que pertanyin als criminalment responsables del fet.

4. El jutge o tribunal pot acordar el comís previst en els apartats anteriors d'aquest article encara que no s'imposi pena a alguna persona perquè està exempta de responsabilitat criminal o perquè aquesta s'ha extingit, en aquest últim cas, sempre que quedi demostrada la situació patrimonial il·lícita.

5. Els que es decomissen s'han de vendre, si són de comerç lícit, i el seu producte s'ha d'aplicar a cobrir les responsabilitats civils del penat si la llei no preveu una altra cosa, i, si no ho són, se'ls ha de donar el destí que es disposi per reglament i, si no, s'han d'inutilitzar."

Trenta-unè.

Es modifica l'article 129, que queda redactat de la manera següent:

«1. En cas de delictes o faltes comesos en el si, amb la col·laboració, a través o per mitjà d'empreses, organitzacions, grups o qualsevol altra classe d'entitats o agrupacions de persones que, pel fet de no tenir personalitat jurídica, no estiguin compreses a l'article 31 bis d'aquest Codi, el jutge o tribunal pot imposar motivadament a aquestes empreses, organitzacions, grups, entitats o agrupacions una o diverses conseqüències accessòries a la pena que correspongui a l'autor del delicte, amb el contingut que preveuen els apartats c) a g) de l'article 33.7. També pot acordar la prohibició definitiva de portar a terme qualsevol activitat, encara que sigui lícita.

2. Les conseqüències accessòries a les quals es refereix l'apartat anterior només es poden aplicar a les empreses, organitzacions, grups o entitats o agrupacions esmentats al mateix apartat quan aquest Codi ho prevegi expressament, o quan es tracti d'algun dels delictes o faltes pels quals aquest permet exigir responsabilitat penal a les persones jurídiques.

3. La clausura temporal dels locals o establiments, la suspensió de les activitats socials i la intervenció judicial poden ser acordades també pel jutge instructor com a mesura cautelar durant la instrucció de la causa als efectes establerts en aquest article i amb els límits assenyalats a l'article 33.7.»

Trenta-dosè.

L'actual article 130 passa a ser l'apartat 1 de l'esmentat article i s'hi afegeix un apartat 2, amb el contingut següent:

«2. La transformació, fusió, absorció o escissió d'una persona jurídica no extingeix la seva responsabilitat penal, que es trasllada a l'entitat o entitats en què es transformi, quedi fusionada o absorbida i s'estén a l'entitat o entitats que resultin de l'escissió. El jutge o tribunal pot moderar el trasllat de la pena a la persona jurídica en funció de la proporció que la persona jurídica originàriament responsable del delicte tingui amb ella.

No extingeix la responsabilitat penal la dissolució encoberta o merament aparent de la persona jurídica. Es considera en tot cas que hi ha dissolució encoberta o merament aparent de la persona jurídica quan es continuï la seva activitat econòmica i es mantingui la identitat substancial de clients, proveïdors i empleats, o de la part més rellevant de tots ells.»

Trenta-tresè.

Es modifica el paràgraf quart i se suprimeix el paràgraf cinquè de l'apartat 1, es modifica l'apartat 4 i s'afegeix un apartat 5 a l'article 131, que queden redactats de la manera següent:

«1. Els delictes prescriuen:

[...]

Al cap de cinc, els altres delictes, excepte els d'injúria i calúmnia, que prescriuen al cap d'un any.

4. Els delictes de lesa humanitat i de genocidi i els delictes contra les persones i béns protegits en cas de conflicte armat, llevat dels castigats a l'article 614, no prescriuen en cap cas.

Tampoc no prescriuen els delictes de terrorisme, si han causat la mort d'una persona.

5. En els supòsits de concurs d'infraccions o d'infraccions connexes, el termini de prescripció és el que correspon al delicte més greu.»

Trenta-quatrè.

Es modifica l'apartat 2 de l'article 132, que queda redactat de la manera següent:

«2. La prescripció s'interromp, i queda sense efecte el temps transcorregut, quan el procediment es dirigeixi contra la persona indiciàriament responsable del delicte o falta, i comença a córrer de nou des que es paralizzi el procediment o acabi sense condemna d'acord amb les regles següents:

1a S'entén dirigit el procediment contra una persona determinada des del moment en què, en incoar la causa o posteriorment, es dicti resolució judicial motivada en què se li atribueixi la seva presumpta participació en un fet que pugui ser constitutiu de delicte o falta.

2a No obstant això, la presentació de querella o la denúncia formulada davant un òrgan judicial, en la qual s'atribueixi a una persona determinada la seva presumpta participació en un fet que pugui ser constitutiu de delicte o falta, suspèn el còmput de la prescripció per un termini màxim de sis mesos per al cas de delicte i de dos mesos per al cas de falta, a comptar de la mateixa data de presentació de la querella o de formulació de la denúncia.

Si dins d'aquest termini es dicta contra el querellat o denunciat, o contra qualsevol altra persona implicada en els fets, alguna de les resolucions judicials esmentades a l'apartat anterior, la interrupció de la prescripció s'entén retroactivament produïda, a tots els efectes, en la data de presentació de la querella o denúncia.

Per contra, el còmput del terme de prescripció continua des de la data de presentació de la querella o denúncia si, dins el termini de sis o dos mesos, en els respectius supòsits de delicte o falta, recau resolució judicial ferma d'inadmissió a tràmit de la querella o denúncia o per la qual s'acordi no dirigir el procediment contra la persona querellada o denunciada. La continuació del còmput també es produeix si, dins dels terminis esmentats, el jutge d'instrucció no adopta cap de les resolucions que preveu aquest article.

3a Als efectes d'aquest article, la persona contra la qual es dirigeix el procediment ha de quedar prou determinada en la resolució judicial, ja sigui mitjançant la seva identificació directa o mitjançant dades que permetin concretar posteriorment la identificació en el si de l'organització o grup de persones a qui s'atribueixi el fet.»

Trenta-cinquè.

Es modifica l'apartat 2 de l'article 133, que queda redactat de la manera següent:

«2. Les penes imposades pels delictes de lesa humanitat i de genocidi i pels delictes contra les persones i béns protegits en cas de conflicte armat, llevat dels castigats a l'article 614, no prescriuen en cap cas.

Tampoc no prescriuen les penes imposades per delictes de terrorisme, si aquests han causat la mort d'una persona.»

Trenta-sisè.

S'afegeix l'article 156 bis, que té la redacció següent:

«1. Els que promoguin, afavoreixin, facilitin o publicitin l'obtenció o el tràfic il·legal d'òrgans humans aliens o el seu trasplantament han de ser castigats amb la pena de presó de sis a dotze anys si es tracta d'un òrgan principal, i de presó de tres a sis anys si l'òrgan és no principal.

2. Si el receptor de l'òrgan consent la realització del trasplantament coneixent-ne l'origen il·lícit ha de ser castigat amb les mateixes penes que a l'apartat anterior, que poden ser rebaixades en un o dos graus atenent les circumstàncies del fet i del culpable.

3. Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica sigui responsable dels delictes compresos en aquest article, se li ha d'imposar la pena de multa del triple al quíntuple del benefici obtingut.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals també poden imposar les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Trenta-setè.

S'afegeix un tercer paràgraf a l'apartat 1 de l'article 172, amb la redacció següent:

«També s'han d'imposar les penes en la meitat superior quan la coacció exercida tingui per objecte impedir el legítim gaudi de l'habitatge.»

Trenta-vuitè.

S'afegeixen un segon i un tercer paràgrafs a l'apartat 1 de l'article 173, amb la redacció següent:

«Han de ser castigats amb la mateixa pena els que, en l'àmbit de qualsevol relació laboral o funcional i prevalent-se de la seva relació de superioritat, duguin a terme contra un altre de forma reiterada actes hostils o humiliants que, sense arribar a constituir tracte degradant, suposin assetjament greu contra la víctima.

També s'ha d'imposar la mateixa pena a qui de forma reiterada porti a terme actes hostils o humiliants que, sense arribar a constituir tracte degradant, tinguin per objecte impedir el legítim gaudi de l'habitatge.»

Trenta-novè.

Es crea el títol VII bis dins del llibre II, que comprèn l'article 177 bis i té la rúbrica següent:

«TÍTOL VII bis

Del tràfic d'éssers humans»

Quarantè.

S'afegeix l'article 177 bis, que té la redacció següent:

«1. Ha de ser castigat amb la pena de cinc a vuit anys de presó com a reu de tràfic d'éssers humans el que, sigui en territori espanyol, sigui des d'Espanya, en trànsit o amb destinació a aquesta, utilitzant violència, intimidació o engany, o abusant d'una situació de superioritat o de necessitat o de vulnerabilitat de la víctima nacional o estrangera, la capti, transporti, traslladi, aculli, rebí o allotgi amb qualsevol de les finalitats següents:

- a) La imposició de treball o serveis forçats, l'esclavitud o pràctiques similars a l'esclavitud o a la servitud o a la mendicitat.
- b) L'explotació sexual, inclosa la pornografia.
- c) L'extracció dels seus òrgans corporals.

2. Encara que no es recorri a cap dels mitjans enunciats a l'apartat anterior, es considera tràfic d'éssers humans qualsevol de les accions indicades a l'apartat anterior quan es porti a terme respecte de menors d'edat amb fins d'explotació.

3. El consentiment d'una víctima de tràfic d'éssers humans és irrellevant quan s'hagi recorregut a algun dels mitjans indicats a l'apartat primer d'aquest article.

4. S'ha d'imposar la pena superior en grau a la que preveu l'apartat primer d'aquest article quan:

- a) En ocasió del tràfic es posi en greu perill la víctima;
- b) La víctima sigui menor d'edat;
- c) La víctima sigui especialment vulnerable per raó de malaltia, discapacitat o situació.

Si es dóna més d'una circumstància s'ha d'imposar la pena en la meitat superior.

5. S'ha d'imposar la pena superior en grau a la que preveu l'apartat 1 d'aquest article i inhabilitació absoluta de sis a dotze anys als que realitzin els fets prevalent-se de la seva condició d'autoritat, agent d'aquesta o funcionari públic. Si es dóna a més alguna de les circumstàncies que preveu l'apartat 4 d'aquest article s'han d'imposar les penes en la meitat superior.

6. S'ha d'imposar la pena superior en grau a la que preveu l'apartat 1 d'aquest article i inhabilitació especial per a professió, ofici, indústria o comerç pel temps de la condemna, quan el culpable pertanyi a una organització o associació de més de dues persones, fins i tot de caràcter transitori, que es dediqui a la realització d'aquestes activitats. Si es dóna alguna de les circumstàncies que preveu l'apartat 4 d'aquest article s'han d'imposar les penes en la meitat superior. Si es dóna la circumstància que preveu l'apartat 5 d'aquest article s'han d'imposar les penes que s'hi assenyalen en la meitat superior.

Quan es tracti dels caps, administradors o encarregats de les organitzacions o associacions esmentades, se'ls ha d'aplicar la pena en la meitat superior, que es pot elevar a la immediatament superior en grau. En tot cas s'ha d'elevar la pena a la immediatament superior en grau si es dóna alguna de les circumstàncies que preveu l'apartat 4 o la circumstància que preveu l'apartat 5 d'aquest article.

7. Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica sigui responsable dels delictes compresos en aquest article, se li ha d'imposar la pena de multa del triple al quintuple del benefici obtingut. Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals també poden imposar les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.

8. La provocació, la conspiració i la proposició per cometre el delicte de tràfic d'éssers humans han de ser castigades amb la pena inferior en un o dos graus a la del delicte corresponent.

9. En tot cas, les penes que preveu aquest article s'han d'imposar sense perjudici de les que corresponguin, si s'escau, pel delicte de l'article 318 bis d'aquest Codi i altres delictes efectivament comesos, inclosos els constitutius de l'explotació corresponent.

10. Les condemnes de jutges o tribunals estrangers per delictes de la mateixa naturalesa que els que preveu aquest article produeixen els efectes de reincidència, llevat que l'antecedent penal hagi estat cancel·lat o ho pugui ser d'acord amb el dret espanyol.

11. Sense perjudici de l'aplicació de les regles generals d'aquest Codi, la víctima de tràfic d'éssers humans queda exempta de pena per les infraccions penals que hagi comès en la situació d'explotació soferta, sempre que la seva participació en aquestes hagi estat conseqüència directa de la situació de violència, intimidació, engany o abús a què hagi estat sotmesa i que hi hagi una proporcionalitat adequada entre aquesta situació i el fet criminal dut a terme.»

Quaranta-unè.

Es modifica l'article 178, que queda redactat de la manera següent:

«El que atempti contra la llibertat sexual d'una altra persona, utilitzant violència o intimidació, ha de ser castigat com a responsable d'agressió sexual amb la pena de presó d'un a cinc anys.»

Quaranta-dosè.

Es modifica el paràgraf primer i la circumstància 3a de l'apartat 1 de l'article 180, que queden redactats de la manera següent:

«1. Les conductes anteriors han de ser castigades amb les penes de presó de cinc a deu anys per a les agressions de l'article 178, i de dotze a quinze anys per a les de l'article 179, quan es doni alguna de les circumstàncies següents:

[...]

3a Quan la víctima sigui especialment vulnerable, per raó de la seva edat, malaltia, discapacitat o situació, llevat del que disposa l'article 183.»

Quaranta-tresè.

A l'article 181, es modifica l'apartat 2, l'apartat 4 passa a ser 5 i s'afegeix un apartat 4 nou, i queden redactats de la manera següent:

«2. Als efectes de l'apartat anterior, es consideren abusos sexuals no consentits els que s'executin sobre persones que es trobin privades de sentit o del trastorn mental de les quals s'abusi, així com els que es cometin anul·lant la voluntat de la víctima mitjançant l'ús de fàrmacs, drogues o qualsevol altra substància natural o química idònia a aquest efecte.

4. En tots els casos anteriors, quan l'abús sexual consisteixi en accés carnal per via vaginal, anal o bucal, o introducció de membres corporals o objectes per alguna de les dues primeres vies, el responsable ha de ser castigat amb la pena de presó de quatre a deu anys.»

Quaranta-quatrè.

Es modifica l'article 182, que queda redactat de la manera següent:

«1. El que, intervenint-hi engany, dugui a terme actes de caràcter sexual amb una persona més gran de tretze anys i menor de setze, ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a dos anys, o multa de dotze a vint-i-quatre mesos.

2. Quan els actes consisteixin en accés carnal per via vaginal, anal o bucal, o introducció de membres corporals o objectes per alguna de les dues primeres vies, la pena ha de ser de presó de dos a sis anys. S'ha d'imposar la pena en la meitat superior si es dona la circumstància 3a, o la 4a, de les que preveu l'article 180.1 d'aquest Codi.»

Quaranta-cinquè.

S'afegeix un nou capítol II bis al títol VIII del llibre II del Codi penal, denominat «Dels abusos i agressions sexuals a menors de tretze anys», que comprèn els articles 183 i 183 bis.

Quaranta-sisè.

Es modifica l'article 183, que queda redactat de la manera següent:

«1. El que realitzi actes que atemptin contra la indemnitat sexual d'un menor de tretze anys ha de ser castigat com a responsable d'abús sexual a un menor amb la pena de presó de dos a sis anys.

2. Quan l'atac es produeixi amb violència o intimidació el responsable ha de ser castigat pel delictes d'agressió sexual a un menor amb la pena de cinc a deu anys de presó.

3. Quan l'atac consisteixi en accés carnal per via vaginal, anal o bucal, o introducció de membres corporals o objectes per alguna de les dues primeres vies, el responsable ha de ser castigat amb la pena de presó de vuit a dotze anys, en el cas de l'apartat 1, i amb la pena de dotze a quinze anys, en el cas de l'apartat 2.

4. Les conductes que preveuen els tres números anteriors han de ser castigades amb la pena de presó corresponent en la meitat superior quan es doni alguna de les circumstàncies següents:

a) Quan l'escàs desenvolupament intel·lectual o físic de la víctima l'hagi col·locat en una situació de total indefensió i, en tot cas, quan sigui menor de quatre anys.

b) Quan els fets es cometin per l'actuació conjunta de dues o més persones.

c) Quan la violència o intimidació exercides revesteixin un caràcter particularment degradant o vexatori.

d) Quan, per a l'execució del delictes, el responsable s'hagi prevalgut d'una relació de superioritat o parentiu, pel fet de ser ascendent, o germà, per naturalesa o adopció, o afins, amb la víctima.

e) Quan l'autor hagi posat en perill la vida del menor.

f) Quan la infracció s'hagi comès en el si d'una organització o d'un grup criminals que es dediquin a la realització d'aquestes activitats.

5. En tots els casos que preveu aquest article, quan el culpable s'hagi prevalgut de la seva condició d'autoritat, agent d'aquesta o funcionari públic, s'ha d'aplicar, a més, la pena d'inhabilitació absoluta de sis a dotze anys.»

Quaranta-setè.

S'afegeix un nou article 183 bis, que té la redacció següent:

«El que a través d'Internet, del telèfon o de qualsevol altra tecnologia de la informació i la comunicació contacti amb un menor de tretze anys i proposi concertar una trobada amb aquest a fi de cometre qualsevol dels delictes descrits en els articles 178 a 183 i 189, sempre que la proposta s'acompanyi d'actes materials encaminats a l'acostament, ha de ser castigat amb la pena d'un a tres anys de presó o multa de dotze a vint-i-quatre mesos, sense perjudici de les penes corresponents als delictes si s'escau comesos. Les penes s'han d'imposar en la meitat superior quan l'acostament s'obtingui mitjançant coacció, intimidació o engany».

Quaranta-vuitè.

Els apartats 2 i 3 actuals de l'article 187 passen a ser apartats 3 i 4, es modifica l'apartat 1 i s'afegeixen dos nous apartats 2 i 5, i queden redactats de la manera següent:

«1. El que indueixi, promogui, afavoreixi o faciliti la prostitució d'una persona menor d'edat o incapaç ha de ser castigat amb les penes d'un a cinc anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos. S'ha d'imposar la mateixa pena al que sol·liciti, accepti o obtingui a canvi d'una remuneració o promesa una relació sexual amb una persona menor d'edat o incapaç.

2. El que dugui a terme les conductes descrites a l'apartat 1 d'aquest article, quan la víctima sigui menor de tretze anys, ha de ser castigat amb la pena de presó de quatre a sis anys.

5. Les penes assenyalades s'han d'imposar en els seus respectius casos sense perjudici de les que corresponguin per les infraccions contra la llibertat o indemnitat sexual comeses sobre els menors i incapaços.»

Quaranta-novè.

L'apartat 4 actual passa a ser apartat 5 i es modifiquen els apartats 2, 3 i 4 de l'article 188, que queden redactats de la manera següent:

«2. Si les conductes esmentades es realitzen sobre una persona menor d'edat o incapaç, per iniciar-la o mantenir-la en una situació de prostitució, s'ha d'imposar al responsable la pena de presó de quatre a sis anys.

3. El que porti a terme la conducta que preveu l'apartat anterior, quan la víctima sigui menor de tretze anys, ha de ser castigat amb la pena de presó de cinc a deu anys.

4. S'han d'imposar les penes que preveuen els apartats anteriors en la meitat superior, en els seus respectius casos, quan es doni alguna de les circumstàncies següents:

a) Quan el culpable s'hagi prevalgut de la seva condició d'autoritat, agent d'aquesta o funcionari públic. En aquest cas s'ha d'aplicar, a més, la pena d'inhabilitació absoluta de sis a dotze anys.

b) Quan el culpable pertanyi a una organització o grup criminals que es dediquin a la realització d'aquestes activitats.

c) Quan el culpable hagi posat en perill, de forma dolosa o per imprudència greu, la vida o la salut de la víctima.»

Cinquantè.

Se suprimeix l'apartat 8 de l'article 189 i es modifiquen el primer paràgraf i les lletres a) i b) de l'apartat 1 i el primer paràgraf de l'apartat 3, que queden redactats de la manera següent:

«1. Ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys:

a) El que capti o utilitzi menors d'edat o incapaços amb fins o en espectacles exhibicionistes o pornogràfics, tant públics com privats, o per elaborar qualsevol classe de material pornogràfic, sigui quin sigui el suport, o financi qualsevol d'aquestes activitats o s'hi lucrí.

b) El que produeixi, vengui, distribueixi, exhibeixi, ofereixi o faciliti la producció, venda, difusió o exhibició per qualsevol mitjà de material pornogràfic en l'elaboració del qual hagin estat utilitzats menors d'edat o incapaços, o el posseeixi per a aquests fins, encara que el material tingui l'origen a l'estranger o sigui desconegut.

3. Han de ser castigats amb la pena de presó de cinc a nou anys els que realitzin els actes que preveu l'apartat 1 d'aquest article quan es doni alguna de les circumstàncies següents:

[...]

8. (Suprimit)».

Cinquanta-unè.

S'afegeix un article 189 bis, que té la redacció següent:

«Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica sigui responsable dels delictes compresos en aquest capítol, se li han d'imposar les penes següents:

a) Multa del triple al quíntuple del benefici obtingut, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.

b) Multa del doble al quàdruple del benefici obtingut, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de presó de més de dos anys no inclosa a l'incís anterior.

c) Multa del doble al triple del benefici obtingut, en la resta dels casos.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals també poden imposar les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Cinquanta-dosè.

Els apartats 1 i 2 de l'article 192 passen a ser els apartats 2 i 3 del mateix article, s'afegeix un apartat 1 nou i es modifica el resultant apartat 3, que queden redactats de la manera següent:

«1. Als condemnats a pena de presó per un o més delictes compresos en aquest títol se'ls ha d'imposar a més la mesura de llibertat vigilada, que s'ha d'executar posteriorment a la pena privativa de llibertat. La durada d'aquesta mesura és de cinc a deu anys, si algun dels delictes és greu, i d'un a cinc anys, si es tracta d'un o més delictes menys greus. En aquest últim cas, quan es tracti d'un sol delicte comès per un delinqüent primari, el tribunal pot imposar o no la mesura de llibertat vigilada atenent la menor perillositat de l'autor.

2. [...]

3. El jutge o tribunal pot imposar raonadament, a més, la pena d'inhabilitació especial per a l'exercici dels drets de la pàtria potestat, tutela, curatela, guarda, ocupació o càrrec públic o exercici de la professió o ofici, per un temps de sis mesos a sis anys, o bé la privació de la pàtria potestat.»

Cinquanta-tresè.

S'introdueix a l'article 197 un nou apartat 3; els apartats 3, 4, 5 i 6 actuals passen a ser els apartats 4, 5, 6 i 7, i s'afegeix un apartat 8, amb la redacció següent:

«3. El que, per qualsevol mitjà o procediment i vulnerant les mesures de seguretat establertes per impedir-ho, accedeixi sense autorització a dades o programes informàtics continguts en un sistema informàtic o en part d'un sistema informàtic o es mantingui dins d'aquest en contra de la voluntat de qui tingui el legítim dret a excloure'l, ha de ser castigat amb pena de presó de sis mesos a dos anys.

Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica sigui responsable dels delictes compresos en aquest article, se li ha d'imposar la pena de multa de sis mesos a dos anys. Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals també poden imposar les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.

[...]

8. Si els fets descrits en els apartats anteriors es cometen en el si d'una organització o grup criminals, s'han d'aplicar respectivament les penes superiors en grau.»

Cinquanta-quatrè.

Es modifica l'apartat 3 de l'article 201, que té la redacció següent:

«3. El perdó de l'ofès o del seu representant legal, si s'escau, extingeix l'acció penal sense perjudici del que disposa el segon paràgraf del número 5è de l'apartat 1 de l'article 130.»

Cinquanta-cinquè.

Es modifica l'apartat 3 de l'article 215, que té la redacció següent:

«3. El perdó de l'ofès o del seu representant legal, si s'escau, extingeix l'acció penal sense perjudici del que disposa el segon paràgraf del número 5è de l'apartat 1 de l'article 130 d'aquest Codi.»

Cinquanta-sisè.

Es modifica l'article 234 i queda redactat de la manera següent:

«Qui, amb ànim de lucre, prengui les coses mobles alienes sense la voluntat del seu propietari ha de ser castigat, com a reu de furt, amb la pena de presó de sis a divuit mesos si la quantia del que ha sostret excedeix els 400 euros.

Amb la mateixa pena s'ha de castigar el qui en el termini d'un any realitzi tres vegades l'acció que descriu l'apartat 1 de l'article 623 d'aquest Codi, sempre que l'import acumulat de les infraccions sigui superior al mínim de l'esmentada figura del delictes.»

Cinquanta-setè.

Es modifica l'article 235, que queda redactat de la manera següent:

«El furt ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a tres anys:

1r Quan se sostreguin coses de valor artístic, històric, cultural o científic.

2n Quan es tracti de coses de primera necessitat o destinades a un servei públic, sempre que la sostracció ocasioni un greu perjudici a aquest o una situació de desproveïment.

3r Quan revesteixi especial gravetat, atenent el valor dels efectes sostrets, o es produeixin perjudicis d'especial consideració.

4t Quan posi la víctima o la seva família en una greu situació econòmica o s'hagi realitzat abusant de les circumstàncies personals de la víctima.

5è Quan s'utilitzin menors de catorze anys per a la comissió del delictes.»

Cinquanta-vuitè.

Es modifica l'article 239 i queda redactat de la manera següent:

«Es consideren claus falses:

1. Els rossinyols o altres instruments anàlegs.

2. Les claus legítimes perdudes pel propietari o obtingudes per un mitjà que constitueixi infracció penal.

3. Qualsevol altres que no siguin les destinades pel propietari per obrir el pany violentat pel reu.

Als efectes del present article, es consideren claus les targetes, magnètiques o perforades, els comandaments o instruments d'obertura a distància i qualsevol altre instrument tecnològic d'eficàcia similar.»

Cinquanta-novè.

Es modifica l'article 242 i queda redactat de la manera següent:

«1. El culpable de robatori amb violència o intimidació en les persones ha de ser castigat amb la pena de presó de dos a cinc anys, sense perjudici de la que pugui correspondre als actes de violència física que realitzi.

2. Quan el robatori es cometi en una casa habitada o en qualsevol de les seves dependències, s'ha d'imposar la pena de presó de tres anys i sis mesos a cinc anys.

3. Les penes que assenyalen els apartats anteriors s'han d'imposar en la meitat superior quan el delinqüent faci ús d'armes o altres mitjans igualment perillosos, sigui en cometre el delictes o per protegir la fugida, i quan ataquí els qui vagin en auxili de la víctima o els qui el persegueixin.»

4. En atenció a la menor entitat de la violència o intimidació exercides i valorant a més les restants circumstàncies del fet, es pot imposar la pena inferior en grau a la que preveuen els apartats anteriors.»

Seixantè.

Es modifica l'apartat 1 de l'article 245 i queda redactat de la manera següent:

«1. Al qui amb violència o intimidació en les persones ocupi una cosa immoble o usurpi un dret real immobiliari de pertinença aliena, se li ha d'imposar, a més de les penes en què incorri per les violències exercides, la pena de presó d'un a dos anys, que s'ha de fixar tenint en compte la utilitat obtinguda i el perjudici causat.»

Seixanta-unè.

Es modifica l'article 248, que queda redactat de la manera següent:

«1. Cometen estafa els qui, amb ànim de lucre, utilitzin engany suficient per produir error en un altre, i l'indueixin a realitzar un acte de disposició en perjudici propi o d'altri.

2. També es consideren reus d'estafa:

a) Els que, amb ànim de lucre i valent-se d'alguna manipulació informàtica o artífici semblant, aconseguixin una transferència no consentida de qualsevol actiu patrimonial en perjudici d'un altre.

b) Els que fabriquin, introdueixin, posseeixin o facilitin programes informàtics específicament destinats a la comissió de les estafes que preveu aquest article.

c) Els que utilitzant targetes de crèdit o dèbit, o xecs de viatge, o les dades que consten en qualsevol d'aquests, realitzin operacions de qualsevol classe en perjudici del seu titular o d'un tercer.»

Seixanta-dosè.

Es modifica l'article 250, que queda redactat de la manera següent:

«1. El delictes d'estafa s'ha de castigar amb les penes de presó d'un any a sis anys i multa de sis a dotze mesos, quan:

1r Reaigui sobre coses de primera necessitat, habitatges o altres béns de reconeguda utilitat social.

2n Es perpetri abusant de la signatura d'un altre, o sostraint, ocultant o inutilitzant, en tot o en part, algun procés, expedient, protocol o document públic o oficial de qualsevol classe.

3r Reaigui sobre béns que integrin el patrimoni artístic, històric, cultural o científic.

4t Revesteixi una gravetat especial, atenent l'entitat del perjudici i la situació econòmica en què deixi la víctima o la seva família.

5è Quan el valor de la defraudació superi els 50.000 euros.

6è Es cometi abús de les relacions personals existents entre víctima i defraudador, o aquest aprofiti la seva credibilitat empresarial o professional.

7è Es cometi estafa processal. Hi incorren els que, en un procediment judicial de qualsevol classe, manipulin les proves en què pretenguin fundar les seves al·legacions o utilitzin un altre frau processal anàleg, que provoquin error en el jutge o tribunal i el portin a dictar una resolució que perjudiqui els interessos econòmics de l'altra part o d'un tercer.

2. Si concorren les circumstàncies 4a, 5a o 6a amb la 1a del número anterior, s'han d'imposar les penes de presó de quatre a vuit anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos.»

Seixanta-tresè.

S'afegeix l'article 251 bis, que té la redacció següent:

«Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica sigui responsable dels delictes compresos en aquesta secció, se li han d'imposar les penes següents:

- a) Multa del triple al quintuple de la quantitat defraudada, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.
- b) Multa del doble al quàdruple de la quantitat defraudada, en la resta dels casos.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Seixanta-quatrè.

L'apartat 3 de l'article 257 passa a ser apartat 5, i s'afegeixen dos nous apartats 3 i 4 a l'article esmentat, que queden redactats de la manera següent:

«3. En cas que el deute o obligació que s'intenta eludir sigui de dret públic i la creditora sigui una persona jurídica pública, la pena a imposar és d'un a sis anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos.

4. Les penes que preveu el present article s'han d'imposar en la meitat superior en els casos que preveuen els ordinals 1r, 4t i 5è de l'apartat primer de l'article 250.»

Seixanta-cinquè.

S'afegeix l'article 261 bis, que té la redacció següent:

«Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica sigui responsable dels delictes compresos en aquest capítol, se li han d'imposar les penes següents:

- a) Multa de dos a cinc anys, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.
- b) Multa d'un a tres anys, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de presó de més de dos anys no inclosa a l'incís anterior.
- c) Multa de sis mesos a dos anys, en la resta dels casos.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Seixanta-sisè.

El contingut actual de l'article 263 passa a ser l'apartat 1 de l'esmentat article i s'hi afegeix un apartat 2, que queda redactat de la manera següent:

«2. S'ha de castigar amb la pena de presó d'un a tres anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos el qui causi danys expressats a l'apartat anterior, si es dona algun dels supòsits següents:

1r Que es realitzin per impedir el lliure exercici de l'autoritat o com a conseqüència d'accions executades en l'exercici de les seves funcions, tant si es comet el delicte contra funcionaris públics o contra particulars que, com a testimonis o de qualsevol altra manera, hagin contribuït o puguin contribuir a l'execució o aplicació de les lleis o disposicions generals.

2n Que es causi per qualsevol mitjà una infecció o contagi de bestiar.

3r Que s'utilitzin substàncies verinoses o corrosives.

4t Que afectin béns de domini o ús públic o comunal.

5è Que arruïnin el perjudicat o el col·loquin en una greu situació econòmica.»

Seixanta-setè.

Es modifica l'article 264, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui per qualsevol mitjà, sense autorització i de manera greu esborri, faci malbé, deteriori, alteri, suprimeixi, o faci inaccessible dades, programes informàtics o documents electrònics aliens, quan el resultat produït sigui greu, ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a dos anys.

2. El qui per qualsevol mitjà, sense estar autoritzat i de manera greu, obstaculitzi o interrompi el funcionament d'un sistema informàtic aliè, introduint, transmetent, fent malbé, esborrant, deteriorant, alterant, suprimint o fent inaccessible dades informàtiques, quan el resultat produït sigui greu, ha de ser castigat, amb la pena de presó de sis mesos a tres anys.

3. S'han d'imposar les penes superiors en grau a les respectivament assenyalades en els dos apartats anteriors i, en tot cas, la pena de multa del tant al dècuple del perjudici ocasionat, quan en les conductes descrites es doni alguna de les circumstàncies següents:

1r S'hagi comès en el marc d'una organització criminal.

2n Hagi ocasionat danys d'especial gravetat o hagi afectat els interessos generals.

4. Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica sigui responsable dels delictes compresos en aquest article, se li han d'imposar les penes següents:

a) Multa del doble al quàdruple del perjudici causat, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de presó de més de dos anys.

b) Multa del doble al triple del perjudici causat, en la resta dels casos.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Seixanta-vuitè.

Es modifica el paràgraf tercer de l'article 267, que té la redacció següent:

«En aquests casos, el perdó de l'ofès o del seu representant legal, si s'escau, extingeix l'acció penal sense perjudici del que disposa el segon paràgraf del número 5è de l'apartat 1 de l'article 130 d'aquest Codi.»

Seixanta-novè.

S'afegeix un paràgraf segon a l'apartat 1 de l'article 270, que té la redacció següent:

«No obstant això, en els casos de distribució al detall, ateses les característiques del culpable i la reduïda quantia del benefici econòmic, sempre que no es doni cap de les circumstàncies de l'article següent, el jutge pot imposar la pena de multa de tres a sis mesos o treballs en benefici de la comunitat de trenta-un a seixanta dies. En els mateixos casos, quan el benefici no excedeixi els 400 euros, s'ha de castigar el fet com a falta de l'article 623.5.»

Setantè.

Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 274, que queden redactats de la manera següent:

«1. S'ha de castigar amb les penes de sis mesos a dos anys de presó i multa de dotze a vint-i-quatre mesos el qui, amb fins industrials o comercials, sense

consentiment del titular d'un dret de propietat industrial registrat de conformitat amb la legislació de marques i amb coneixement del registre, reproduceixi, imiti, modifiqui o de qualsevol altra manera usurpi un signe distintiu idèntic o confusible amb aquell, per distingir els mateixos o similars productes, serveis, activitats o establiments per als quals el dret de propietat industrial estigui registrat. Igualment, incorren en la mateixa pena els que importin aquests productes.

2. Les mateixes penes s'han d'imposar al qui, sabent-ho, posseeixi per comercialitzar-los o posi en el comerç productes o serveis amb signes distintius que, d'acord amb l'apartat 1 d'aquest article, suposen una infracció dels drets exclusius del seu titular, encara que es tracti de productes importats.

No obstant això, en els casos de distribució al detall, ateses les característiques del culpable i la reduïda quantia del benefici econòmic, sempre que no es doni cap de les circumstàncies de l'article 276, el jutge pot imposar la pena de multa de tres a sis mesos o treballs en benefici de la comunitat de trenta-un a seixanta dies. En els mateixos casos, quan el benefici no excedeixi els 400 euros, es castiga el fet com a falta de l'article 623.5.»

Setanta-unè.

S'afegeix l'article 282 bis, que té la redacció següent:

«Els qui, com a administradors de fet o de dret d'una societat emissora de valors negociats en els mercats de valors, falsegin la informació economicofinancera continguda en els fullets d'emissió de qualssevol instruments financers o les informacions que la societat ha de publicar i difondre de conformitat amb la legislació del mercat de valors sobre els seus recursos, activitats i negocis presents i futurs, amb el propòsit de captar inversors o dipositants, col·locar qualsevol tipus d'actiu financer, o obtenir finançament per qualsevol mitjà, han de ser castigats amb la pena de presó d'un a quatre anys, sense perjudici del que disposa l'article 308 d'aquest Codi.

En cas que s'arribi a obtenir la inversió, el dipòsit, la col·locació de l'actiu o el finançament, amb perjudici per a l'inversor, dipositant, adquirent dels actius financers o creditor, s'ha d'imposar la pena en la meitat superior. Si el perjudici causat és de notòria gravetat, la pena a imposar és d'un a sis anys de presó i multa de sis a dotze mesos.»

Setanta-dosè.

Es modifica l'article 284, que queda redactat de la manera següent:

«S'ha d'imposar la pena de presó de sis mesos a dos anys o multa de dotze a vint-i-quatre mesos als qui:

1r Utilitzant violència, amenaça o engany, intentin alterar els preus que hagin de resultar de la lliure concurrència de productes, mercaderies, títols valors o instruments financers, serveis o qualssevol altres coses mobles o immobles que siguin objecte de contractació, sense perjudici de la pena que els pugui correspondre per altres delictes comesos.

2n Difonguin notícies o rumors, per si mateixos o a través d'un mitjà de comunicació, sobre persones o empreses en què expressament s'ofereixin dades econòmiques totalment o parcialment falses amb la finalitat d'alterar o preservar el preu de cotització d'un valor o instrument financer, i obtinguin per a si mateixos o per a un tercer un benefici econòmic superior als 300.000 euros o causin un perjudici d'idèntica quantitat.

3r Utilitzant informació privilegiada, realitzin transaccions o donin ordres d'operació susceptibles de proporcionar indicis enganyosos sobre l'oferta, la demanda o el preu de valors o instruments financers, o s'assegurin utilitzant la mateixa informació, per si mateix o en concert amb altres, una posició dominant al mercat dels esmentats valors o instruments amb la finalitat de fixar els seus preus en nivells anormals o artificials.

En tot cas s'ha d'imposar la pena d'inhabilitació d'un a dos anys per intervenir en el mercat financer com a actor, agent o mediador o informador.»

Setanta-tresè.

La secció 4a del capítol XI del títol XIII del llibre II passa a ser la secció 5a del mateix capítol, títol i llibre, i s'introdueix una secció 4a amb la rúbrica següent:

«Secció 4a De la corrupció entre particulars».

Setanta-quatrè.

S'integra com a article únic de la secció 4a del capítol XI del títol XIII del llibre II l'article 286 bis, que queda redactat de la manera següent:

«1. Qui per si mateix o per una persona interposada prometi, ofereixi o concedeixi a directius, administradors, empleats o col·laboradors d'una empresa mercantil o d'una societat, associació, fundació o organització un benefici o avantatge de qualsevol naturalesa no justificats perquè l'afavoreixi a ell o a un tercer davant d'altres, incomplint les seves obligacions en l'adquisició o venda de mercaderies o en la contractació de serveis professionals, ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a quatre anys, inhabilitació especial per a l'exercici d'indústria o comerç per un temps d'un a sis anys i multa del tant al triple del valor del benefici o avantatge.

2. Amb les mateixes penes ha de ser castigat el directiu, administrador, empleat o col·laborador d'una empresa mercantil, o d'una societat, associació, fundació o organització que, per si mateix o per una persona interposada, rebí, sol·liciti o accepti un benefici o avantatge de qualsevol naturalesa no justificats amb la finalitat d'afavorir davant de tercers qui li atorga o de qui espera el benefici o avantatge, incomplint les seves obligacions en l'adquisició o venda de mercaderies o en la contractació de serveis professionals.

3. Els jutges i tribunals, en atenció a la quantia del benefici o al valor de l'avantatge, i la transcendència de les funcions del culpable, poden imposar la pena inferior en grau i reduir la de multa al seu prudent arbitri.

4. El que disposa aquest article és aplicable, en els seus respectius casos, als directius, administradors, empleats o col·laboradors d'una entitat esportiva, sigui quina sigui la forma jurídica d'aquesta, així com als esportistes, àrbitres o jutges, respecte de les conductes que tinguin per finalitat predeterminar o alterar de manera deliberada i fraudulenta el resultat d'una prova, partit o competició esportiva professionals.»

Setanta-cinquè.

Es modifica l'article 287, que queda redactat de la manera següent:

«1. Per procedir pels delictes que preveu la secció 3a d'aquest capítol, excepte els que preveuen els articles 284 i 285, és necessària la denúncia de la persona ofesa o dels seus representants legals. Quan aquella sigui menor d'edat, incapaç o una persona desvalguda, també pot denunciar el Ministeri Fiscal.

2. No cal la denúncia exigida a l'apartat anterior quan la comissió del delicte afecti els interessos generals o una pluralitat de persones.»

Setanta-sisè.

Es modifica l'article 288, que queda redactat de la manera següent:

«En els casos que preveuen els articles anteriors s'ha de disposar la publicació de la sentència en els diaris oficials i, si ho sol·licita el perjudicat, el jutge o tribunal en pot ordenar la reproducció total o parcial en qualsevol altre mitjà informatiu, a costa del condemnat.

Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica sigui responsable dels delictes que recull aquest capítol, se li han d'imposar les penes següents:

1. En el cas dels delictes que preveuen els articles 270, 271, 273, 274, 275, 276, 283, 285 i 286:

- a) Multa del doble al quàdruple del benefici obtingut o afavorit, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de presó de més de dos anys.
- b) Multa del doble al triple del benefici obtingut o afavorit, en la resta dels casos.

En el cas dels delictes que preveuen els articles 277, 278, 279, 280, 281, 282, 282 bis i 286 bis:

- a) Multa d'un a tres anys, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de més de dos anys de privació de llibertat.
- b) Multa de sis mesos a dos anys, en la resta dels casos.

2. Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Setanta-setè.

Es modifica la rúbrica del capítol XIV, del títol XIII, del llibre II, que queda redactada de la manera següent:

«CAPÍTOL XIV

De la receptació i el blanqueig de capitals»

Setanta-vuitè.

Es modifica l'apartat 1 de l'article 301, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui adquireixi, posseeixi, utilitzi, converteixi, o transmeti béns, sabent que aquests tenen l'origen en una activitat delictiva, comesa per ell o per qualsevol tercera persona, o realitzi qualsevol altre acte per ocultar o encobrir el seu origen il·lícit, o per ajudar la persona que hagi participat en la infracció o infraccions a eludir les conseqüències legals dels seus actes, ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a sis anys i multa del tant al triple del valor dels béns. En aquests casos, els jutges o tribunals, atenent la gravetat del fet i les circumstàncies personals del delinqüent, li poden imposar també la pena d'inhabilitació especial per a l'exercici de la seva professió o indústria per un temps d'un a tres anys, i acordar la mesura de clausura temporal o definitiva de l'establiment o local. Si la clausura és temporal, la durada no pot excedir els cinc anys.

La pena s'ha d'imposar en la meitat superior quan els béns tinguin l'origen en algun dels delictes relacionats amb el tràfic de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicòtropes descrits en els articles 368 a 372 d'aquest Codi. En aquests casos s'apliquen les disposicions que conté l'article 374 d'aquest Codi.

També s'ha d'imposar la pena en la meitat superior quan els béns tinguin l'origen en algun dels delictes compresos en els capítols V, VI, VII, VIII, IX i X del títol XIX o en algun dels delictes del capítol I del títol XVI.»

Setanta-novè.

Es modifica l'apartat 2 de l'article 302, que queda redactat de la manera següent:

«2. En aquests casos, quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis sigui responsable una persona jurídica, se li han d'imposar les penes següents:

- a) Multa de dos a cinc anys, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.
- b) Multa de sis mesos a dos anys, en la resta dels casos.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Vuitantè.

Es modifica el paràgraf primer de l'apartat 1 i s'afegeix un apartat 5 a l'article 305, que queden redactats de la manera següent:

«1. El qui, per acció o omissió, defraudi la hisenda pública estatal, autonòmica, foral o local, eludint el pagament de tributs, quantitats retingudes o que s'hagin hagut de retenir o ingressos a càrrec de retribucions en espècie i obtingui indegudament devolucions o gaudeixi de beneficis fiscals de la mateixa manera, sempre que la quantia de la quota defraudada, l'import no ingressat de les retencions o ingressos a compte o de les devolucions o beneficis fiscals indegudament obtinguts o de què s'hagi gaudit excedeixi els cent vint mil euros, ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa del tant al sèxtuple de la quantia esmentada.

[...]

5. En els procediments pel delictes que preveu aquest article, per a l'execució de la pena de multa i la responsabilitat civil, que ha de comprendre l'import del deute tributari que l'Administració Tributària no hagi pogut liquidar per prescripció o una altra causa legal en els termes que preveu la Llei general tributària, inclosos els seus interessos de demora, els jutges i tribunals han de sol·licitar l'auxili dels serveis de l'Administració Tributària que les ha d'exigir pel procediment administratiu de constrenyiment en els termes que estableix la Llei esmentada.»

Vuitanta-unè.

Es modifica l'article 306, que queda redactat de la manera següent:

«El qui per acció o omissió defraudi els pressupostos generals de la Unió Europea o altres administrats per aquesta, en una quantia superior a cinquanta mil euros, eludint el pagament de quantitats que s'hagin d'ingressar, o donant als fons obtinguts una aplicació diferent d'aquella a la qual estaven destinats, ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa del tant al sèxtuple de la quantia esmentada.»

Vuitanta-dosè.

Es modifica el paràgraf primer de l'apartat 1 de l'article 307, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui, per acció o omissió, defraudi la Seguretat Social eludint el pagament de les quotes d'aquesta i conceptes de recaptació conjunta, obtenint indegudament devolucions d'aquestes o gaudint de deduccions per qualsevol concepte així mateix de forma indeguda, sempre que la quantia de les quotes defraudades o de les devolucions o deduccions indegudes excedeixi els cent vint mil euros ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa del tant al sèxtuple de la quantia esmentada.

[...]»

Vuitanta-tresè.

Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 308, que queden redactats de la manera següent:

«1. El qui obtingui subvencions, desgravacions o ajudes de les administracions públiques de més de cent vint mil euros falsejant les condicions requerides per concedir-les o ocultant les que les haurien impedit, ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa del tant al sèxtuple del seu import.

Per determinar la quantitat defraudada cal atènyer-se a l'any natural i s'ha de tractar de subvencions obtingudes per fomentar la mateixa activitat privada subvencionable, encara que procedeixin de diferents administracions o entitats públiques.

2. Les mateixes penes s'han d'imposar al qui, en l'exercici d'una activitat subvencionada amb fons de les administracions públiques amb un import que superi els cent vint mil euros, incompleixi les condicions establertes alterant substancialment les finalitats per a les quals la subvenció va ser concedida.»

Vuitanta-quatrè.

Es modifica l'article 309, que queda redactat de la manera següent:

«El qui obtingui indegudament fons dels pressupostos generals de la Unió Europea o altres administrats per aquesta, en una quantia superior a cinquanta mil euros, falsejant les condicions requerides per a la seva concessió o ocultant les que ho haurien impedit, ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa del tant al sèxtuple de la quantia esmentada.»

Vuitanta-cinquè.

S'afegeix l'article 310 bis, que té la redacció següent:

«Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica sigui responsable dels delictes que recull aquest títol, se li han d'imposar les penes següents:

- a) Multa del doble al quàdruple de la quantitat defraudada o indegudament obtinguda, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de presó de més de dos anys.
- b) Multa de sis mesos a un any, en els casos que recull l'article 310.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Vuitanta-sisè.

Es modifica l'article 313, que queda redactat de la manera següent:

«El qui determini o afavoreixi l'emigració d'alguna persona a un altre país simulant contracte o col·locació, o fent servir un altre engany semblant, ha de ser castigat amb la pena prevista a l'article anterior.»

Vuitanta-setè.

Se suprimeix l'apartat 2, es renumeren els apartats 3, 4, 5 i 6, que passen a ser 2, 3, 4 i 5, i es modifiquen els resultants apartats 2 i 4 de l'article 318 bis, que queden redactats de la manera següent:

«2. Els qui realitzin les conductes que descriu l'apartat anterior amb ànim de lucre o utilitzant violència, intimidació, engany, o abusant d'una situació de superioritat o d'especial vulnerabilitat de la víctima, o posant en perill la vida, la salut o la integritat de les persones, han de ser castigats amb les penes en la meitat superior. Si la víctima és menor d'edat o incapac, han de ser castigats amb les penes superiors en grau a les que preveu l'apartat anterior.

4. S'han d'imposar les penes superiors en grau a les que preveuen els apartats 1 a 3 d'aquest article, en els seus casos respectius, i inhabilitació especial per a professió, ofici, indústria o comerç pel temps de la condemna, quan el

culpable pertanyi a una organització o associació, fins i tot de caràcter transitori, que es dediqui a la realització de tals activitats.

Quan es tracti dels caps, administradors o encarregats de les organitzacions o associacions esmentades, se'ls ha d'aplicar la pena en la meitat superior, que es pot elevar a la immediatament superior en grau.

Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica sigui responsable dels delictes que recull aquest títol, se li ha d'imposar la pena de multa de dos a cinc anys, o la del triple al quintuple del benefici obtingut si la quantitat resultant és més elevada.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Vuitanta-vuitè.

Es modifica la rúbrica del títol XVI del llibre II, que té la redacció següent:

«TÍTOL XVI

Dels delictes relatius a l'ordenació del territori i l'urbanisme, la protecció del patrimoni històric i el medi ambient»

Vuitanta-novè.

Es modifica la rúbrica del capítol I del títol XVI del llibre II, que té la redacció següent:

«CAPÍTOL I

Dels delictes sobre l'ordenació del territori i l'urbanisme»

Norantè.

Es modifica l'article 319, que té la redacció següent:

«1. S'han d'imposar les penes de presó d'un any i sis mesos a quatre anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos, llevat que el benefici obtingut pel delicte sigui superior a la quantitat resultant, cas en què la multa ha de ser del tant al triple de l'import de l'esmentat benefici, i inhabilitació especial per a la professió o ofici per un temps d'un a quatre anys, als promotors, constructors o tècnics directors que portin a terme obres d'urbanització, construcció o edificació no autoritzables en sòls destinats a vials, zones verdes, béns de domini públic o llocs que tinguin legalment o administrativament reconegut el seu valor paisatgístic, ecològic, artístic, històric o cultural, o pels mateixos motius hagin estat considerats d'especial protecció.

2. S'ha d'imposar la pena de presó d'un a tres anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos, llevat que el benefici obtingut pel delicte sigui superior a la quantitat resultant, cas en què la multa ha de ser del tant al triple de l'import de l'esmentat benefici, i inhabilitació especial per a la professió o ofici per un temps d'un a quatre anys, als promotors, constructors o tècnics directors que portin a terme obres d'urbanització, construcció o edificació no autoritzables en el sòl no urbanitzable.

3. En qualsevol cas, els jutges o tribunals, motivadament, poden ordenar, a càrrec de l'autor del fet, la demolició de l'obra i la reposició al seu estat originari de la realitat física alterada, sense perjudici de les indemnitzacions degudes a tercers de bona fe. En tot cas s'ha de disposar el comís dels guanys provinents del delicte siguin quines siguin les transformacions que hagin pogut experimentar.

4. En els casos que preveu aquest article, quan sigui responsable una persona jurídica d'acord amb el que estableix l'article 31 bis d'aquest Codi, se li ha d'imposar la pena de multa d'un a tres anys, llevat que el benefici obtingut pel delicte sigui superior a la quantitat resultant, cas en què la multa ha de ser del doble al quàdruple de l'import de l'esmentat benefici.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Noranta-unè.

Es modifica l'article 320, que té la redacció següent:

«1. L'autoritat o funcionari públic que, coneixent-ne la injustícia, hagi emès informe favorable sobre instruments de planejament, projectes d'urbanització, parcel·lació, reparcel·lació, construcció o edificació o la concessió de llicències contràries a les normes d'ordenació territorial o urbanística vigents, o que amb motiu d'inspeccions hagi silenciats la infracció de les normes esmentades o que hagi omès la realització d'inspeccions de caràcter obligatori ha de ser castigat amb la pena que estableix l'article 404 d'aquest Codi i, a més, amb la de presó d'un any i sis mesos a quatre anys i la de multa de dotze a vint-i-quatre mesos.

2. Amb les mateixes penes s'ha de castigar l'autoritat o funcionari públic que per si mateix o com a membre d'un organisme col·legiat hagi resolt o votat a favor de l'aprovació dels instruments de planejament, els projectes d'urbanització, parcel·lació, reparcel·lació, construcció o edificació o la concessió de les llicències a què es refereix l'apartat anterior, essent conscient de la seva injustícia.»

Noranta-dosè.

Es modifica l'article 325, que queda redactat de la manera següent:

«S'ha de castigar amb les penes de presó de dos a cinc anys, multa de vuit a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a la professió o ofici per un temps d'un a tres anys el qui, contravenint a les lleis o altres disposicions de caràcter general protectores del medi ambient, provoqui o realitzi directament o indirectament emissions, abocaments, radiacions, extraccions o excavacions, aterraments, sorolls, vibracions, injeccions o dipòsits, a l'atmosfera, el sòl, el subsòl o les aigües terrestres, subterrànies o marítimes, inclosa l'alta mar, amb incidència fins i tot en els espais transfronterers, així com les captacions d'aigües que puguin perjudicar greument l'equilibri dels sistemes naturals. Si el risc de greu perjudici fos per a la salut de les persones, la pena de presó s'ha d'imposar en la meitat superior.»

Noranta-tresè.

Es modifica l'article 327, que queda redactat de la manera següent:

«Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica sigui responsable dels delictes que recullen els dos articles anteriors, se li han d'imposar les penes següents:

- a) Multa de dos a cinc anys, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de presó superior a cinc anys.
- b) Multa d'un a tres anys, en la resta dels casos.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Noranta-quatrè.

Es modifica l'article 328, que queda redactat de la manera següent:

«1. S'han de castigar amb la pena de presó de sis mesos a dos anys, multa de deu a catorze mesos i inhabilitació especial per a la professió o ofici per un temps d'un a dos anys els qui estableixin dipòsits o abocadors de deixalles o residus sòlids

o líquids que siguin tòxics o perillosos i puguin perjudicar greument l'equilibri dels sistemes naturals o la salut de les persones.

2. Amb les mateixes penes que preveu l'apartat anterior s'han de castigar els qui, contravenint a les lleis o altres disposicions de caràcter general, portin a terme l'explotació d'instal·lacions en les quals es realitzi una activitat perillosa o en les quals s'emmagatzemin o s'utilitzin substàncies o preparats perillosos i que causin o puguin causar la mort o lesions greus a persones, o danys substancials a la qualitat de l'aire, la qualitat del sòl o la qualitat de les aigües, o a animals o plantes.

3. S'han de castigar amb la pena de presó d'un a dos anys els qui en la recollida, el transport, la valorització, l'eliminació o l'aprofitament de residus, inclosa l'omissió dels deures de vigilància sobre aquests procediments, posin en greu perill la vida, la integritat o la salut de les persones, o la qualitat de l'aire, del sòl o de les aigües, o animals o plantes.

4. El qui contravenint a les lleis o altres disposicions de caràcter general traslladi una quantitat important de residus, tant en el cas d'un com en el de diversos trasllats que apareguin vinculats, ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a dos anys.

5. Quan en ocasió de les conductes que preveuen els apartats anteriors es produeixi, a més del risc previngut, un resultat lesiu constitutiu de delictes, sigui quina sigui la gravetat d'aquest, els jutges o tribunals han d'apreciar tan sols la infracció més greument penada, i aplicar la pena en la meitat superior.

6. Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica sigui responsable dels delictes que recull aquest article, se li han d'imposar les penes següents:

a) Multa d'un a tres anys, o del doble al quàdruple del perjudici causat quan la quantitat resultant sigui més elevada, si el delictes comès per la persona física té prevista una pena de més de dos anys de privació de llibertat.

b) Multa de sis mesos a dos anys, o del doble al triple del perjudici causat si la quantitat resultant és més elevada, en la resta dels casos.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.

7. Quan en la comissió de qualsevol dels fets que preveuen els apartats anteriors d'aquest article es doni alguna de les circumstàncies que recullen els apartats a), b), c) o d) de l'article 326 s'han d'imposar les penes superiors en grau a les respectivament previstes, sense perjudici de les que puguin correspondre d'acord amb altres preceptes d'aquest Codi.»

Noranta-cinquè.

Es modifica l'apartat 1 de l'article 329, que queda redactat de la manera següent:

«1. L'autoritat o funcionari públic que, sabent-ho, hagi emès informe favorable sobre la concessió de llicències manifestament il·legals que autoritzin el funcionament de les indústries o activitats contaminants a què es refereixen els articles anteriors, o que amb motiu de les seves inspeccions hagi silenciada la infracció de lleis o disposicions normatives de caràcter general que les regulin, o que hagi omès la realització d'inspeccions de caràcter obligatori, ha de ser castigat amb la pena que estableix l'article 404 d'aquest Codi i, a més, amb la de presó de sis mesos a tres anys i la de multa de vuit a vint-i-quatre mesos.»

Noranta-sisè.

Es modifica l'article 333, que queda redactat de la manera següent:

«El qui introdueixi o alliberi espècies de flora o fauna no autòctona, de manera que perjudiqui l'equilibri biològic, contravenint a les lleis o disposicions de caràcter

general protectores de les espècies de flora o fauna, ha de ser castigat amb la pena de presó de quatre mesos a dos anys o multa de vuit a vint-i-quatre mesos i, en tot cas, inhabilitació especial per a la professió o ofici per un temps d'un a tres anys.»

Noranta-setè.

Es modifica l'apartat 1 de l'article 334, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui caci o pesqui espècies amenaçades, realitzi activitats que n'impedeixin o en dificultin la reproducció o migració, o destrueixi o alteri greument el seu hàbitat, contravenint a les lleis o disposicions de caràcter general protectores de les espècies de fauna silvestre, o comerciï o trafiqui amb aquestes o amb les seves restes, ha de ser castigat amb la pena de presó de quatre mesos a dos anys o multa de vuit a vint-i-quatre mesos i, en qualsevol cas, la d'inhabilitació especial per a la professió o ofici i inhabilitació especial per a l'exercici del dret de caçar o pescar per un temps de dos a quatre anys.»

Noranta-vuitè.

Es modifica l'article 336, que queda redactat de la manera següent:

«El qui, sense estar legalment autoritzat, utilitzi per a la caça o pesca verí, mitjans explosius o altres instruments o arts de similar eficàcia destructiva o no selectiva per a la fauna, ha de ser castigat amb la pena de presó de quatre mesos a dos anys o multa de vuit a vint-i-quatre mesos i, en qualsevol cas, la d'inhabilitació especial per a la professió o ofici i inhabilitació especial per a l'exercici del dret a caçar o pescar per un temps d'un a tres anys. Si el dany causat és de notòria importància, s'ha d'imposar la pena de presó abans esmentada en la meitat superior.»

Noranta-novè.

Es modifica l'article 337, que queda redactat de la manera següent:

«El qui per qualsevol mitjà o procediment maltracti injustificadament un animal domèstic o amansit, i li causi la mort o lesions que li menyscabin greument la salut, ha de ser castigat amb la pena de tres mesos a un any de presó i inhabilitació especial d'un a tres anys per a l'exercici de la professió, ofici o comerç que tingui relació amb els animals.»

Centè.

Es modifica l'article 339, que queda redactat de la manera següent:

«Els jutges o tribunals han d'ordenar l'adopció, a càrrec de l'autor del fet, de les mesures necessàries encaminades a restaurar l'equilibri ecològic pertorbat, així com de qualsevol altra mesura cautelar necessària per a la protecció dels béns tutelats en aquest títol.»

Cent unè.

Es modifica l'article 343, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui mitjançant l'abocament, l'emissió o la introducció en l'aire, el sòl o les aigües d'una quantitat de materials o de radiacions ionitzants, o l'exposició per qualsevol altre mitjà a les radiacions esmentades posi en perill la vida, integritat, salut o béns d'una o diverses persones, ha de ser sancionat amb la pena de presó de sis a dotze anys i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic, professió o ofici per un temps de sis a deu anys. La mateixa pena s'ha d'imposar quan mitjançant aquesta conducta es posi en perill la qualitat de l'aire, del sòl o de les aigües o a animals o plantes.»

2. Quan en ocasió de la conducta descrita a l'apartat anterior es produeixi, a més del risc previngut, un resultat lesiu constitutiu de delictes, sigui quina sigui la seva gravetat, els jutges o tribunals han d'apreciar tan sols la infracció més greument penada, i aplicar la pena en la meitat superior.

3. Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica sigui responsable dels delictes que recull aquest article, se li ha d'imposar la pena de multa de dos a cinc anys.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Cent dosè.

Es modifica l'article 345, que queda redactat de la manera següent:

«1. El que s'apoderi de materials nuclears o elements radioactius, fins i tot sense ànim de lucre, ha de ser sancionat amb la pena de presó d'un a cinc anys. La mateixa pena s'ha d'imposar al qui sense la deguda autorització posseeixi, trafiqui, faciliti, tracti, transformi, utilitzi, emmagatzemi, transporti o elimini materials nuclears o altres substàncies radioactives perilloses que causin o puguin causar la mort o lesions greus a persones, o danys substancials a la qualitat de l'aire, la qualitat del sòl o la qualitat de les aigües o a animals o plantes.

2. Si el fet s'executa utilitzant força en les coses, s'ha d'imposar la pena en la meitat superior.

3. Si el fet es comet amb violència o intimidació en les persones, el culpable ha de ser castigat amb la pena superior en grau.

4. El qui sense la deguda autorització produeixi tals materials o substàncies ha de ser castigat amb la pena superior en grau.»

Cent tresè.

Es modifiquen els apartats 1 i 3 de l'article 348, que queden redactats de la manera següent:

«1. Els qui en la fabricació, manipulació, transport, tinença o comercialització d'explosius, substàncies inflamables o corrosives, tòxiques i asfixiants, o qualssevol altres matèries, aparells o artificis que puguin causar estralls, contravinguin a les normes de seguretat establertes, posant en perill concret la vida, la integritat física o la salut de les persones, o el medi ambient, han de ser castigats amb la pena de presó de sis mesos a tres anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic, professió o ofici per un temps de sis a dotze anys. Les mateixes penes s'han d'imposar a qui, de forma il·legal, produeixi, importi, exporti, comercialitzi o utilitzi substàncies destructores de l'ozó.

3. En els casos que recullen els apartats anteriors, quan dels fets en sigui responsable una persona jurídica d'acord amb el que estableix l'article 31 bis d'aquest Codi, se li ha d'imposar la pena de multa d'un a tres anys, llevat que, acreditat el perjudici produït, el seu import sigui més alt, cas en què la multa ha de ser del doble al quàdruple de l'import del perjudici esmentat.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.

Les penes que estableixen els apartats anteriors s'han d'imposar en la meitat superior quan es tracti dels directors, administradors o encarregats de la societat, empresa, organització o explotació.»

Cent quadrè.

Es modifica l'article 368, que queda redactat de la manera següent:

«Els qui executin actes de conreu, elaboració o tràfic, o d'una altra manera promoguin, afavoreixin o facilitin el consum il·legal de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicòtropes, o en posseeixin amb aquells fins, han de ser castigats amb les penes de presó de tres a sis anys i multa del tant al triple del valor de la droga objecte del delicte si es tracta de substàncies o productes que causen greu perjudici a la salut, i de presó d'un a tres anys i multa del tant al doble en els altres casos.

No obstant el que disposa el paràgraf anterior, els tribunals poden imposar la pena inferior en grau a les assenyalades en atenció a l'escassa entitat del fet i a les circumstàncies personals del culpable. No es pot fer ús d'aquesta facultat si es dona alguna de les circumstàncies a què es fa referència en els articles 369 bis i 370.»

Cent cinquè.

Se suprimeixen les circumstàncies 2a i 10a de l'apartat 1, i les restants 3a, 4a, 5a, 6a, 7a, 8a i 9a passen a ser la 2a, 3a, 4a, 5a, 6a, 7a i 8a, i se suprimeix l'apartat 2 de l'article 369.

Cent sisè.

S'afegeix l'article 369 bis amb el contingut següent:

«Quan els fets descrits a l'article 368 els hagin realitzat els qui pertanyin a una organització delictiva, s'han d'imposar les penes de presó de nou a dotze anys i multa del tant al quàdruple del valor de la droga si es tracta de substàncies i productes que causen greu perjudici a la salut i de presó de quatre anys i sis mesos a deu anys i la mateixa multa en els altres casos.

Als caps, encarregats o administradors de l'organització se'ls han d'imposar les penes superiors en grau a les assenyalades en el paràgraf primer.

Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica sigui responsable dels delictes que recullen els dos articles anteriors, se li han d'imposar les penes següents:

a) Multa de dos a cinc anys, o del triple al quintuple del valor de la droga quan la quantitat resultant sigui més elevada, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.

b) Multa d'un a tres anys, o del doble al quàdruple del valor de la droga quan la quantitat resultant sigui més elevada, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de presó de més de dos anys no inclosa a l'incís anterior.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Cent setè.

Es modifica l'ordinal 2n i el paràgraf segon de l'ordinal 3r de l'article 370, que queden redactats de la manera següent:

«2n Es tracti dels caps, administradors o encarregats de les organitzacions a què es refereix la circumstància 2a de l'apartat 1 de l'article 369.

3r [...]

Es consideren d'extrema gravetat els casos en què la quantitat de les substàncies a què es refereix l'article 368 excedeixi notablement la considerada de notòria importància, o s'hagin utilitzat vaixells, embarcacions o aeronaus com a mitjà de transport específic, o s'hagin portat a terme les conductes indicades simulant operacions de comerç internacional

entre empreses, o es tracti de xarxes internacionals dedicades a aquest tipus d'activitats, o quan concorrin tres o més de les circumstàncies que preveu l'article 369.1.

[...]»

Cent vuitè.

Es modifica l'article 379, que té la redacció següent:

«1. El qui condueixi un vehicle de motor o un ciclomotor a velocitat superior en seixanta quilòmetres per hora en una via urbana o en vuitanta quilòmetres per hora en una via interurbana a la permesa per reglament ha de ser castigat amb la pena de presó de tres a sis mesos o amb la de multa de sis a dotze mesos o amb la de treballs en benefici de la comunitat de trenta-un a noranta dies, i, en qualsevol cas, amb la de privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors per un temps superior a un i fins a quatre anys.

2. Amb les mateixes penes ha de ser castigat el qui condueixi un vehicle de motor o ciclomotor sota la influència de drogues tòxiques, estupefaents, substàncies psicòtropes o de begudes alcohòliques. En tot cas ha de ser condemnat amb les penes esmentades el qui condueixi amb una taxa d'alcohol en aire espirat superior a 0,60 mil·ligrams per litre o amb una taxa d'alcohol en sang superior a 1,2 grams per litre.»

Cent novè.

Se suprimeix l'apartat 3 de l'article 381.

Cent desè.

Es modifica l'article 384, que queda redactat de la manera següent:

«El qui condueixi un vehicle de motor o ciclomotor en els casos de pèrdua de vigència del permís o llicència per pèrdua total dels punts assignats legalment ha de ser castigat amb la pena de presó de tres a sis mesos o amb la de multa de dotze a vint-i-quatre mesos o amb la de treballs en benefici de la comunitat de trenta-un a noranta dies.

La mateixa pena s'ha d'imposar al qui realitzi la conducció després d'haver estat privat cautelament o definitivament del permís o la llicència per decisió judicial i al qui condueixi un vehicle de motor o ciclomotor sense haver obtingut mai permís o llicència de conducció.»

Cent onzè.

S'afegeix un nou article 385 bis, que queda redactat de la manera següent:

«El vehicle de motor o ciclomotor utilitzat en els fets que preveu aquest capítol es considera instrument del delictes als efectes dels articles 127 i 128.»

Cent dotzè.

S'afegeix un nou article 385 ter, amb la redacció següent:

«En els delictes que preveuen els articles 379, 383, 384 i 385, el jutge o tribunal, raonant-ho en la sentència, pot rebaixar en un grau la pena de presó en atenció a la menor entitat del risc causat i a les altres circumstàncies del fet.»

Cent tretzè.

Es modifica l'article 387, que queda redactat de la manera següent:

«Als efectes de l'article anterior, s'entén per moneda la metàl·lica i el paper moneda de curs legal. S'equiparen a la moneda nacional les d'altres països de la Unió Europea i les estrangeres.»

Cent catorzè.

Es modifica l'article 392, que queda redactat de la manera següent:

«1. El particular que cometi en un document públic, oficial o mercantil, alguna de les falsedats que descriuen els tres primers números de l'apartat 1 de l'article 390, ha de ser castigat amb les penes de presó de sis mesos a tres anys i multa de sis a dotze mesos.

2. Les mateixes penes s'han d'imposar al qui, sense haver intervingut en la falsificació, trafiqui de qualsevol manera amb un document d'identitat fals. S'ha d'imposar la pena de presó de sis mesos a un any i multa de tres a sis mesos al qui faci ús, conscientment, d'un document d'identitat fals.

Aquesta disposició és aplicable encara que el document d'identitat fals aparegui com a pertanyent a un altre Estat de la Unió Europea o a un tercer Estat o hagi estat falsificat o adquirit en un altre Estat de la Unió Europea o en un tercer Estat si és utilitzat o es trafica amb aquest a Espanya.»

Cent quinzè.

Es modifica l'article 399, que queda redactat de la manera següent:

«1. El particular que falsifiqui una certificació de les designades en els articles anteriors ha de ser castigat amb la pena de multa de tres a sis mesos.

2. La mateixa pena s'ha d'imposar al qui faci ús, conscientment, de la certificació, així com al qui, sense haver intervingut en la falsificació, trafiqui amb aquesta de qualsevol manera.

3. Aquesta disposició és aplicable encara que el certificat aparegui com a pertanyent a un altre Estat de la Unió Europea o a un tercer Estat o hagi estat falsificat o adquirit en un altre Estat de la Unió Europea o en un tercer Estat si és utilitzat a Espanya.»

Cent setzè.

S'afegeix la secció 4a del capítol II del títol XVIII del llibre II, que comprèn l'article 399 bis i té la rúbrica següent:

«De la falsificació de targetes de crèdit i debit i xecs de viatge»

Cent dissetè.

S'afegeix l'article 399 bis, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui alteri, copiï, reproduïxi o de qualsevol altra manera falsifiqui targetes de crèdit o debit o xecs de viatge ha de ser castigat amb la pena de presó de quatre a vuit anys. S'ha d'imposar la pena en la meitat superior quan els efectes falsificats afectin una generalitat de persones o quan els fets es cometin en el marc d'una organització criminal dedicada a aquestes activitats.

Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica sigui responsable dels delictes anteriors, se li ha d'imposar la pena de multa de dos a cinc anys.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.

2. La tinença de targetes de crèdit o debit o xecs de viatge falsificats destinats a la distribució o el tràfic ha de ser castigada amb la pena assenyalada a la falsificació.

3. El qui sense haver intervingut en la falsificació utilitzi, en perjudici d'un altre i coneixent-ne la falsedat, targetes de crèdit o debit o xecs de viatge falsificats ha de ser castigat amb la pena de presó de dos a cinc anys.»

Cent divuitè.

S'afegeix l'article 400 bis, que té la redacció següent:

«En els casos que descriuen els articles 392, 393, 394, 396 i 399 d'aquest Codi també s'entén per ús de document, despatx, certificació o document d'identitat falsos l'ús dels corresponents documents, despatxos, certificacions o documents d'identitat autèntics realitzat per qui no estigui legitimat per utilitzar-los.»

L'addició d'aquest article implica que la rúbrica del corresponent capítol III, en què s'integra, passi a ser «Disposicions generals».

Cent dinovè.

Es modifica l'article 419, que té la redacció següent:

«L'autoritat o funcionari públic que, en profit propi o d'un tercer, rebí o sol·liciti, per si mateix o per una persona interposada, donació, favor o retribució de qualsevol classe o accepti oferiment o promesa per realitzar en l'exercici del seu càrrec un acte contrari als deures inherents a aquest o per no realitzar o endarrerir injustificadament el que hagi de practicar, incorre en la pena de presó de tres a sis anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps de set a dotze anys, sense perjudici de la pena corresponent a l'acte realitzat, omès o endarrerit per raó de la retribució o promesa, si és constitutiu de delictes.»

Cent vintè.

Es modifica l'article 420, que té la redacció següent:

«L'autoritat o funcionari públic que, en profit propi o d'un tercer, rebí o sol·liciti, per si mateix o per una persona interposada, donació, favor o retribució de qualsevol classe o accepti oferiment o promesa per realitzar un acte propi del seu càrrec, incorre en la pena de presó de dos a quatre anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps de tres a set anys.»

Cent vint-i-unè.

Es modifica l'article 421, que té la redacció següent:

«Les penes que assenyalen els articles precedents també s'han d'imposar quan la donació, favor o retribució els rebí o els sol·liciti l'autoritat o funcionari públic, en els seus casos respectius, com a recompensa per la conducta que descriuen els articles esmentats.»

Cent vint-i-dosè.

Es modifica l'article 422, que té la redacció següent:

«L'autoritat o funcionari públic que, en profit propi o d'un tercer, admeti, per si mateix o per una persona interposada, donació o regal que li siguin oferts en consideració al seu càrrec o funció, incorre en la pena de presó de sis mesos a un any i suspensió de feina i càrrec públic d'un a tres anys.»

Cent vint-i-tresè.

Es modifica l'article 423, que té la redacció següent:

«El que disposen els articles precedents és aplicable igualment als jurats, àrbitres, pèrits, administradors o interventors designats judicialment, o a qualssevol persones que participin en l'exercici de la funció pública.»

Cent vint-i-quatrè.

Es modifica l'article 424, que té la redacció següent:

«1. El particular que ofereixi o lliuri una donació o retribució de qualsevol altra classe a una autoritat, funcionari públic o persona que participi en l'exercici de la funció pública perquè realitzi un acte contrari als deures inherents al seu càrrec o un acte propi del seu càrrec, perquè no realitzi o endarrereixi el que hagi de practicar, o en consideració al seu càrrec o funció, ha de ser castigat en els seus casos respectius amb les mateixes penes de presó i multa que l'autoritat, funcionari o persona corrompuda.

2. Quan un particular lliuri la donació o retribució atenent la sol·licitud de l'autoritat, funcionari públic o persona que participi en l'exercici de la funció pública, se li han d'imposar les mateixes penes de presó i multa que els corresponguin a ells.

3. Si l'actuació aconseguida o pretesa de l'autoritat o funcionari té relació amb un procediment de contractació, de subvencions o de subhastes convocats per les administracions o ens públics, s'ha d'imposar al particular i, si s'escau, a la societat, associació o organització a què representa la pena d'inhabilitació per obtenir subvencions i ajudes públiques, per contractar amb ens, organismes o entitats que formin part del sector públic i per gaudir de beneficis o incentius fiscals i de la Seguretat Social per un temps de tres a set anys.»

Cent vint-i-cinquè.

Es modifica l'article 425, que té la redacció següent:

«Quan el suborn es doni en una causa criminal a favor del reu per part del seu cònjuge o una altra persona a qui estigui lligat de forma estable per una relació d'afectivitat anàloga, o d'algun ascendent, descendent o germà per naturalesa, per adopció o afins en els mateixos graus, s'ha d'imposar al subornador la pena de presó de sis mesos a un any.»

Cent vint-i-sisè.

Es modifica l'article 426, que té la redacció següent:

«Queda exempt de pena pel delictes de suborn de funcionari el particular que, havent accedit ocasionalment a la sol·licitud de donació o una altra retribució realitzada per una autoritat o un funcionari públic, denunciï el fet a l'autoritat que tingui el deure d'investigar-lo abans que s'obri el procediment, sempre que no hagin transcorregut més de dos mesos des de la data dels fets.»

Cent vint-i-setè.

Es modifica l'article 427, que té la redacció següent:

«1. El que disposen els articles precedents també és aplicable quan els fets siguin imputats o afectin els funcionaris de la Unió Europea o els funcionaris nacionals d'un altre Estat membre de la Unió.

A aquests efectes s'entén que és funcionari de la Unió Europea:

1r tota persona que tingui la condició de funcionari o d'agent contractat en el sentit de l'Estatut dels funcionaris de les Comunitats Europees o del Règim aplicable a altres agents de la Unió Europea;

2n tota persona posada a disposició de la Unió Europea pels estats membres o per qualsevol organisme públic o privat que hi exerceixi funcions equivalents a les que exerceixen els funcionaris o altres agents de la Unió Europea;

3r els membres d'organismes creats de conformitat amb els Tractats constitutius de les Comunitats Europees, així com el personal dels organismes esmentats, en la mesura que l'Estatut dels funcionaris de les Comunitats Europees o el Règim aplicable a altres agents de la Unió Europea no els sigui aplicable.

Així mateix, s'entén per funcionari nacional d'un altre Estat membre de la Unió el que tingui aquesta condició amb els fins de l'aplicació del dret penal de l'Estat membre esmentat.

2. Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica sigui responsable dels delictes que recull aquest capítol, se li han d'imposar les penes següents:

a) Multa de dos a cinc anys, o del triple al quíntuple del benefici obtingut quan la quantitat resultant sigui més elevada, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.

b) Multa d'un a tres anys, o del doble al quàdruple del benefici obtingut quan la quantitat resultant sigui més elevada, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de més de dos anys de privació de llibertat no inclosa a l'incís anterior.

c) Multa de sis mesos a dos anys, o del doble al triple del benefici obtingut si la quantitat resultant és més elevada, en la resta dels casos.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33».

Cent vint-i-vuitè.

Es modifica l'article 428, que queda redactat de la manera següent:

«El funcionari públic o autoritat que influeixi en un altre funcionari públic o autoritat prevalent-se de l'exercici de les facultats del seu càrrec o de qualsevol altra situació derivada de la seva relació personal o jeràrquica amb aquest o amb un altre funcionari o autoritat per aconseguir una resolució que li pugui generar directament o indirectament un benefici econòmic per a si mateix o per a un tercer, incorre en les penes de presó de sis mesos a dos anys, multa del tant al doble del benefici perseguit o obtingut i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps de tres a sis anys. Si obté el benefici perseguit, aquestes penes s'han d'imposar en la meitat superior.»

Cent vint-i-novè.

Es modifica l'article 429, que queda redactat de la manera següent:

«El particular que influeixi en un funcionari públic o autoritat prevalent-se de qualsevol situació derivada de la seva relació personal amb aquest o amb un altre funcionari públic o autoritat per aconseguir una resolució que li pugui generar directament o indirectament un benefici econòmic per a si mateix o per a un tercer ha de ser castigat amb les penes de presó de sis mesos a dos anys i multa del tant al doble del benefici perseguit o obtingut. Si obté el benefici perseguit, aquestes penes s'han d'imposar en la meitat superior.»

Cent trentè.

Es modifica el paràgraf segon i s'afegeix un paràgraf tercer a l'article 430, que queden redactats de la manera següent:

«Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis d'aquest Codi una persona jurídica sigui responsable dels delictes recollits en aquest capítol, se li ha d'imposar la pena de multa de sis mesos a dos anys.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33».

Cent trenta-unè.

Es modifica l'article 436, que queda redactat de la manera següent:

«L'autoritat o funcionari públic que, intervenint per raó del seu càrrec en qualsevol dels actes de les modalitats de contractació pública o en liquidacions d'efectes o havers públics, es concerta amb els interessats o faci ús de qualsevol altre artifici per defraudar qualsevol ens públic, incorre en les penes de presó d'un a tres anys i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps de sis a deu anys. Al particular que s'hagi concertat amb l'autoritat o funcionari públic se li ha d'imposar la mateixa pena de presó que a aquests, així com la d'inhabilitació per obtenir subvencions i ajudes públiques, per contractar amb ens, organismes o entitats que formin part del sector públic i per gaudir de beneficis o incentius fiscals i de la Seguretat Social per un temps de dos a cinc anys.»

Cent trenta-dosè.

Es modifica l'article 439, que queda redactat de la manera següent:

«L'autoritat o funcionari públic que, havent d'intervenir per raó del seu càrrec en qualsevol classe de contracte, assumpte, operació o activitat, s'aprofiti de tal circumstància per forçar o facilitar-se qualsevol forma de participació, directa o per una persona interposada, en aquests negocis o actuacions, incorre en la pena de presó de sis mesos a dos anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps d'un a quatre anys.»

Cent trenta-tresè.

Es modifica l'article 445, que té la redacció següent:

«1. Els qui mitjançant l'oferiment, promesa o concessió de qualsevol benefici indegut, pecuniari o d'una altra classe, corrompin o intentin corrompre, per si mateixos o per una persona interposada, els funcionaris públics estrangers o d'organitzacions internacionals, en benefici d'aquests o d'un tercer, o atenguin les seves sol·licituds en aquest sentit, amb la finalitat que actuïn o s'abstinguin d'actuar en relació amb l'exercici de funcions públiques per aconseguir o conservar un contracte o un altre benefici irregular en la realització d'activitats econòmiques internacionals, han de ser castigats amb les penes de presó de dos a sis anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos, llevat que el benefici obtingut sigui superior a la quantitat resultant, cas en què la multa ha de ser del tant al doble de l'import del benefici esmentat.

A més de les penes assenyalades, s'ha d'imposar al responsable la pena de prohibició de contractar amb el sector públic, així com la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir de beneficis o incentius fiscals i de la Seguretat Social, i la prohibició d'intervenir en transaccions comercials de transcendència pública per un període de set a dotze anys.

Les penes que preveuen els paràgrafs anteriors s'han d'imposar en la meitat superior si l'objecte del negoci versa sobre béns o serveis humanitaris o qualsevol altres de primera necessitat.

2. Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis d'aquest Codi una persona jurídica sigui responsable d'aquest delictes, se li ha d'imposar la pena de multa de dos a cinc anys, o la del triple al quintuple del benefici obtingut si la quantitat resultant és més elevada.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.

3. Als efectes d'aquest article s'entén per funcionari públic estranger:

- a) Qualsevol persona que tingui un càrrec legislatiu, administratiu o judicial d'un país estranger, tant per nomenament com per elecció.
- b) Qualsevol persona que exerceixi una funció pública per a un país estranger, inclòs un organisme públic o una empresa pública.
- c) Qualsevol funcionari o agent d'una organització internacional pública.»

Cent trenta-quatrè.

Es modifica la lletra a) de l'ordinal 3r de l'article 451, que queda redactada de la manera següent:

«a) Que el fet encobert sigui constitutiu de traïció, homicidi del rei, de qualsevol dels seus ascendents o descendents, de la reina consort o del consort de la reina, del regent o d'algun membre de la regència, o del príncep hereu de la corona, genocidi, delictes de lesa humanitat, delictes contra les persones i béns protegits en cas de conflicte armat, rebel·lió, terrorisme, homicidi, pirateria, tràfic d'éssers humans o tràfic il·legal d'òrgans.»

Cent trenta-cinquè.

Es modifica l'apartat 2 de l'article 468, que queda redactat de la manera següent:

«2. S'ha d'imposar en tot cas la pena de presó de sis mesos a un any als que trenquin una pena de les que preveu l'article 48 d'aquest Codi o una mesura cautelar o de seguretat de la mateixa naturalesa imposada en processos criminals en els quals l'ofès sigui alguna de les persones a les quals es refereix l'article 173.2, així com a aquells que trenquin la mesura de llibertat vigilada.»

Cent trenta-sisè.

Se suprimeix l'ordinal 2n de l'article 515.

Cent trenta-setè.

Se suprimeix l'article 516.

Cent trenta-vuitè.

Es modifica la rúbrica del capítol V del títol XXII del llibre II, que queda redactada de la manera següent:

«De la tinença, tràfic i dipòsit d'armes, municions o explosius»

Cent trenta-novè.

Se suprimeixen les rúbriques de les seccions primera i segona del capítol V del títol XXII del llibre II, es mantenen al capítol esmentat els articles 563 a 570, i els restants passen a integrar el nou capítol VII.

Cent quarantè.

Es modifiquen els ordinals 1r i 3r de l'apartat 1 i l'apartat 2 de l'article 566, que queden redactats de la manera següent:

«1. Els que fabriquin, comercialitzin o estableixin dipòsits d'armes o municions no autoritzats per les lleis o l'autoritat competent han de ser castigats:

1r Si es tracta d'armes o municions de guerra o d'armes químiques o biològiques o de mines antipersones o municions de dispersió, amb la pena de presó de cinc a

deu anys els promotors i organitzadors, i amb la de presó de tres a cinc anys els que hagin cooperat a la seva formació.

2n [...]

3r Amb les mateixes penes ha de ser castigat, en els seus casos respectius, el tràfic d'armes o municions de guerra o de defensa, o d'armes químiques o biològiques o de mines antipersones o municions de dispersió.

2. Les penes que preveu el punt 1r de l'apartat anterior s'han d'imposar als que desenvolupin o utilitzin armes químiques o biològiques o mines antipersones o municions de dispersió, o iniciïn preparatius militars per utilitzar-les o no les destrueixin amb infracció dels tractats o convenis internacionals en els quals Espanya sigui part.»

Cent quaranta-unè.

Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 567, que queden redactats de la manera següent:

«1. Es considera dipòsit d'armes de guerra la fabricació, la comercialització o la tinença de qualsevol de les armes esmentades, amb independència del seu model o classe, encara que es trobin en peces desmuntades. Es considera dipòsit d'armes químiques o biològiques o de mines antipersones o de municions de dispersió la fabricació, la comercialització o la tinença d'aquestes.

El dipòsit d'armes, en el seu vessant de comercialització, comprèn tant l'adquisició com l'alienació.

2. Es consideren armes de guerra les determinades com a tals en les disposicions reguladores de la defensa nacional. Es consideren armes químiques o biològiques, mines antipersones o municions de dispersió les determinades com a tals en els tractats o convenis internacionals en els quals Espanya sigui part.

S'entén per desenvolupament d'armes químiques o biològiques, mines antipersones o municions de dispersió qualsevol activitat consistent en la investigació o estudi de caràcter científic o tècnic encaminat a la creació d'una nova arma química o biològica, mina antipersona o munició de dispersió o la modificació d'una de preexistent.»

Cent quaranta-dosè.

S'afegeix un capítol VI al títol XXII del llibre II, que comprèn els articles 570 bis, 570 ter i 570 quater i té la rúbrica següent:

«De les organitzacions i grups criminals»

Cent quaranta-tresè.

S'afegeix l'article 570 bis, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els qui promoguin, constitueixin, organitzin, coordinin o dirigeixin una organització criminal han de ser castigats amb la pena de presó de quatre a vuit anys si aquella té per finalitat o objecte la comissió de delictes greus, i amb la pena de presó de tres a sis anys en els altres casos; i els qui participin activament en l'organització, en formin part o hi cooperin econòmicament o de qualsevol altra manera han de ser castigats amb les penes de presó de dos a cinc anys si té com a fi la comissió de delictes greus, i amb la pena de presó d'un a tres anys en els altres casos.

Als efectes d'aquest Codi s'entén per organització criminal l'agrupació formada per més de dues persones amb caràcter estable o per un temps indefinit, que de manera concertada i coordinada es reparteixin diverses tasques o funcions amb la finalitat de cometre delictes, així com de portar a terme la perpetració reiterada de faltes.

2. Les penes que preveu el número anterior s'han d'imposar en la meitat superior quan l'organització:

- a) estigui formada per un elevat nombre de persones.
- b) disposi d'armes o instruments perillosos.
- c) disposi de mitjans tecnològics avançats de comunicació o transport que per les seves característiques siguin especialment aptes per facilitar l'execució dels delictes o la impunitat dels culpables.

Si concorren dues o més de les circumstàncies esmentades s'han d'imposar les penes superiors en grau.

3. S'han d'imposar en la meitat superior les penes respectivament previstes en aquest article si els delictes són contra la vida o la integritat de les persones, la llibertat, la llibertat i indemnitat sexuals o el tràfic d'éssers humans.»

Cent quaranta-quatrè.

S'afegeix l'article 570 ter, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els qui constitueixin, financin o integrin un grup criminal han de ser castigats:

- a) Si la finalitat del grup és cometre delictes dels esmentats a l'apartat 3 de l'article anterior, amb la pena de dos a quatre anys de presó si es tracta d'un o més delictes greus i amb la d'un a tres anys de presó si es tracta de delictes menys greus.
- b) Amb la pena de sis mesos a dos anys de presó si la finalitat del grup és cometre qualsevol altre delictes greu.
- c) Amb la pena de tres mesos a un any de presó quan es tracti de cometre un o diversos delictes menys greus no inclosos a l'apartat a) o de la perpetració reiterada de faltes; en aquest últim cas s'ha d'imposar la pena en la meitat inferior, llevat que la finalitat del grup sigui la perpetració reiterada de la falta que preveu el número 1 de l'article 623, cas en què es pot imposar la pena en tota la seva extensió.

Als efectes d'aquest Codi s'entén per grup criminal la unió de més de dues persones que, sense complir alguna o algunes de les característiques de l'organització criminal que defineix l'article anterior, tingui per finalitat o per objecte la perpetració concertada de delictes o la comissió concertada i reiterada de faltes.

2. Les penes que preveu el número anterior s'han d'imposar en la meitat superior quan el grup:

- a) estigui format per un elevat nombre de persones.
- b) disposi d'armes o instruments perillosos.
- c) disposi de mitjans tecnològics avançats de comunicació o transport que per les seves característiques resultin especialment aptes per facilitar l'execució dels delictes o la impunitat dels culpables.

Si concorren dues o més de les circumstàncies esmentades s'han d'imposar les penes superiors en grau.»

Cent quaranta-cinquè.

S'afegeix l'article 570 quater, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els jutges o tribunals, en els casos que preveu aquest capítol, han d'acordar la dissolució de l'organització o grup i, si s'escau, qualsevol altra de les conseqüències de l'article 31 bis d'aquest Codi.

2. Així mateix s'ha d'imposar als responsables de les conductes que descriuen els dos articles anteriors, a més de les penes que s'hi preveuen, la d'inhabilitació

especial per a totes les activitats econòmiques o negocis jurídics relacionats amb l'activitat de l'organització o grup criminal o amb la seva actuació en el si d'aquests, per un temps superior entre sis i vint anys al de la durada de la pena de privació de llibertat imposada si s'escau, atenent proporcionalment la gravetat del delicte, el nombre dels que s'hagin comès i les circumstàncies que concorrin en el delinqüent.

En tot cas, quan les conductes que preveuen els articles esmentats estiguin compreses en un altre precepte d'aquest Codi, és aplicable el que disposa la regla 4a de l'article 8.

3. Les disposicions d'aquest capítol són aplicables a tota organització o grup criminal que porti a terme qualsevol acte penalment rellevant a Espanya, encara que s'hagin constituït, estiguin establerts o exerceixin la seva activitat a l'estranger.

4. Els jutges o tribunals, raonant-ho en la sentència, poden imposar al responsable de qualsevol dels delictes que preveu aquest capítol la pena inferior en un o dos graus, sempre que el subjecte hagi abandonat de forma voluntària les seves activitats delictives i hagi col·laborat activament amb les autoritats o els seus agents, bé per obtenir proves decisives per a la identificació o captura d'altres responsables o per impedir l'actuació o el desenvolupament de les organitzacions o grups a què hagi pertangut, bé per evitar la perpetració d'un delicte que s'intenti cometre en el si o a través de les organitzacions o grups esmentats.»

Cent quaranta-sisè.

Es crea un capítol VII en el títol XXII del llibre II, que comprèn els articles 571 a 580 i té la rúbrica següent:

«De les organitzacions i grups terroristes i dels delictes de terrorisme»

Cent quaranta-setè.

Es crea la secció 1a del capítol VII del títol XXII del llibre II, que comprèn l'article 571 i té la rúbrica següent:

«De les organitzacions i grups terroristes»

Cent quaranta-vuitè.

Es modifica l'article 571, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els qui promoguin, constitueixin, organitzin o dirigeixin una organització o grup terrorista han de ser castigats amb les penes de presó de vuit a catorze anys i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps de vuit a quinze anys.

2. Els qui participin activament en l'organització o grup, o en formin part, han de ser castigats amb les penes de presó de sis a dotze anys i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps de sis a catorze.

3. Als efectes d'aquest Codi, es consideren organitzacions o grups terroristes les agrupacions que, reunint les característiques establertes respectivament en el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 570 bis) i en el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 570 ter, tinguin per finalitat o per objecte subvertir l'ordre constitucional o alterar greument la pau pública mitjançant la perpetració de qualsevol dels delictes que preveu la secció següent.»

Cent quaranta-novè.

Es crea la secció 2a del capítol VII del títol XXII del llibre II, que comprèn els articles 572 a 580 i té la rúbrica següent:

«Dels delictes de terrorisme»

Cent cinquante.

Es modifica l'article 572, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els que pertanyent a organitzacions o grups terroristes, actuant al seu servei o col·laborant-hi cometin els delictes d'estralls o d'incendis tipificats en els articles 346 i 351, respectivament, han de ser castigats amb la pena de presó de quinze a vint anys, sense perjudici de la pena que els correspongui si es produeix lesió per a la vida, integritat física o salut de les persones.

2. Els que pertanyent a les organitzacions o grups terroristes, actuant al seu servei o col·laborant-hi atemptin contra les persones, incorren:

1r En la pena de presó de vint a trenta anys si causen la mort d'una persona.

2n En la pena de presó de quinze a vint anys si causen lesions de les que preveuen els articles 149 i 150 o segresten una persona.

3r En la pena de presó de deu a quinze anys si causen qualsevol altra lesió o detenen il·legalment, amenacen o coaccionen una persona.

3. Si els fets es realitzen contra les persones que esmenta l'apartat 2 de l'article 551 o contra membres de les Forces Armades, de les forces i cossos de Seguretat de l'Estat, policies de les comunitats autònomes o dels ens locals, s'ha d'imposar la pena en la meitat superior.»

Cent cinquanta-unè.

Es modifica l'article 574, que queda redactat de la manera següent:

«Els qui pertanyent a organitzacions o grups terroristes, actuant al seu servei o col·laborant-hi, cometin qualsevol altra infracció amb alguna de les finalitats que expressa l'apartat 3 de l'article 571, han de ser castigats amb la pena assenyalada al delictes o falta executats en la meitat superior.»

Cent cinquanta-dosè.

Es modifica l'article 576, que queda redactat de la manera següent:

«1. Ha de ser castigat amb les penes de presó de cinc a deu anys i multa de divuit a vint-i-quatre mesos el qui porti a terme, demani o faciliti qualsevol acte de col·laboració amb les activitats o les finalitats d'una organització o grup terrorista.

2. Són actes de col·laboració la informació o vigilància de persones, béns o instal·lacions; la construcció, el condicionament, la cessió o la utilització d'allotjaments o dipòsits; l'ocultació o trasllat de persones vinculades a organitzacions o grups terroristes; l'organització de pràctiques d'entrenament o l'assistència, i, en general, qualsevol altra forma equivalent de cooperació, ajuda o mediació, econòmica o d'un altre gènere, amb les activitats de les organitzacions o grups terroristes esmentats.

Quan la informació o vigilància de persones que esmenta el paràgraf anterior posi en perill la vida, la integritat física, la llibertat o el patrimoni d'aquestes, s'ha d'imposar la pena que preveu l'apartat 1 en la meitat superior. Si s'arriba a executar el risc previngut, s'ha de castigar el fet com a coautoria o complicitat, segons els casos.

3. Les mateixes penes que preveu el número 1 d'aquest article s'han d'imposar als qui portin a terme qualsevol activitat de captació, adoctrinament, ensinistrament o formació, dirigida a la incorporació d'altres a una organització o grup terrorista o a la perpetració de qualsevol dels delictes que preveu aquest capítol.»

Cent cinquanta-tresè.

S'afegeix l'article 576 bis, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui per qualsevol mitjà, directament o indirectament, proveeixi o recol·lecti fons amb la intenció que s'utilitzin, o sabent que seran utilitzats, en tot o en part, per

cometre qualsevol dels delictes que comprèn aquest capítol o per fer-los arribar a una organització o grup terroristes, ha de ser castigat amb penes de presó de cinc a deu anys i multa de divuit a vint-i-quatre mesos.

Si els fons arriben a ser utilitzats per a l'execució d'actes terroristes concrets, el fet s'ha de castigar com a coautoria o complicitat, segons els casos, sempre que li correspongui una pena més gran.

2. El qui estant específicament subjecte per la llei a col·laborar amb l'autoritat en la prevenció de les activitats de finançament del terrorisme ocasioni, per imprudència greu en el compliment de les obligacions esmentades, que no sigui detectada o que sigui impedida qualsevol de les conductes que descriu l'apartat primer d'aquest article, ha de ser castigat amb la pena inferior en un o dos graus a la que s'hi preveu.

3. Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis d'aquest Codi una persona jurídica sigui responsable dels delictes que recull aquest article, se li han d'imposar les penes següents:

a) Multa de dos a cinc anys, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.

b) Multa d'un a tres anys, si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de més de dos anys de privació de llibertat no inclosa en l'anterior incís.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis d'aquest Codi, els jutges i tribunals poden imposar així mateix les penes que recullen les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Cent cinquanta-quatrè.

Es modifica l'article 579, que queda redactat de la manera següent:

«1. La provocació, la conspiració i la proposició per cometre els delictes que preveuen els articles 571 a 578 s'han de castigar amb la pena inferior en un o dos graus a la que correspongui, respectivament, als fets que preveuen els articles anteriors.

Quan no quedi compresa en el paràgraf anterior o en un altre precepte d'aquest Codi que estableixi una pena més greu, la distribució o difusió pública per qualsevol mitjà de missatges o consignes dirigits a provocar, impulsar o afavorir la perpetració de qualsevol dels delictes que preveu aquest capítol, i generi o incrementi el risc de la seva efectiva comissió, ha de ser castigada amb la pena de sis mesos a dos anys de presó.

2. Els responsables dels delictes que preveu aquest capítol, sense perjudici de les penes que corresponguin d'acord amb els articles precedents, també han de ser castigats amb la pena d'inhabilitació absoluta per un temps superior entre sis i vint anys al de la durada de la pena de privació de llibertat imposada si s'escau en la sentència, atenent proporcionalment la gravetat del delicte, el nombre dels que s'han comès i les circumstàncies que concorrin en el delinqüent.

3. Als condemnats a pena greu privativa de llibertat per un o més delictes compresos en aquest capítol se'ls ha d'imposar a més la mesura de llibertat vigilada de cinc a deu anys, i d'un a cinc anys si la pena privativa de llibertat és menys greu. No obstant això, quan es tracti d'un sol delicte que no sigui greu comès per un delinqüent primari, el tribunal pot imposar o no la mesura de llibertat vigilada en atenció a la menor perillositat de l'autor.

4. En els delictes que preveu aquesta secció, els jutges i tribunals, raonant-ho en sentència, poden imposar la pena inferior en un o dos graus a l'assenyalada per la llei per al delicte de què es tracti, quan el subjecte hagi abandonat voluntàriament les seves activitats delictives i es presenti a les autoritats confessant els fets en què hagi participat, i a més col·labori activament amb aquestes per impedir la producció del delicte o coadjuvi eficaçment a l'obtenció de proves decisives per a la identificació

o captura d'altres responsables o per impedir l'actuació o el desenvolupament d'organitzacions o grups terroristes a què hagi pertangut o amb què hagi col·laborat.»

Cent cinquanta-cinquè.

Es modifica l'incís inicial de l'apartat 1 de l'article 607, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els qui, amb propòsit de destruir totalment o parcialment un grup nacional, ètnic, racial, religiós o determinat per la discapacitat dels seus integrants, perpetrin algun dels actes següents, han de ser castigats:

[...].»

Cent cinquanta-sisè.

Es modifica el punt 1r de l'apartat 1 de l'article 607 bis, que queda redactat de la manera següent:

«1r Per raó de pertinença de la víctima a un grup o col·lectiu perseguit per motius polítics, racials, nacionals, ètnics, culturals, religiosos, de gènere, discapacitat o altres motius universalment reconeguts com a inacceptables d'acord amb el dret internacional.»

Cent cinquanta-setè.

S'afegeixen els ordinals 8è i 9è a l'article 611, que tenen la redacció següent:

«8è Declari abolits, suspesos o inadmissibles davant un jutge o tribunal els drets i accions dels nacionals de la part adversa.

9è Atempti contra la llibertat sexual d'una persona protegida cometent actes de violació, esclavitud sexual, prostitució induïda o forçada, embaràs forçat, esterilització forçada o qualsevol altra forma d'agressió sexual.»

Cent cinquanta-vuitè.

Es modifiquen els ordinals 3r i 4t i s'afegeixen els ordinals 8è, 9è i 10è a l'article 612, amb la redacció següent:

«3r Injuriï greument, privi o no procuri l'aliment indispensable o l'assistència mèdica necessària a qualsevol persona protegida o la faci objecte de tractes humiliants o degradants, ometi informar-lo, sense demora justificada i de manera comprensible, de la seva situació, imposi càstigs col·lectius per actes individuals o violi les prescripcions sobre l'allotjament de dones i famílies o sobre protecció especial de dones i nens establertes en els tractats internacionals en què Espanya sigui part i, en particular, recluti o allisti menors de divuit anys o els utilitzi per participar directament en les hostilitats.

4t Usi indegudament els signes protectors o distintius, emblemes o senyals establerts i reconeguts en els tractats internacionals en què Espanya sigui part, especialment els signes distintius de la Creu Roja, de la Mitja Lluna Roja i del Cristall Roig.

8è Faci patir intencionadament fam a la població civil com a mètode de guerra, privant-la dels béns indispensables per a la supervivència, inclòs el fet d'obstaculitzar arbitràriament els subministraments d'auxili, realitzats de conformitat amb els Convenis de Ginebra i els seus Protocols Addicionals.

9è Violi suspensió d'armes, armistici, capitulació o un altre conveni subscrit amb la part adversa.

10è Dirigeixi intencionadament atacs contra qualsevol membre del personal de les Nacions Unides, personal associat o participant en una missió de pau o

d'assistència humanitària, de conformitat amb la Carta de les Nacions Unides, sempre que tinguin dret a la protecció atorgada a persones o béns civils, d'acord amb el dret internacional dels conflictes armats, o els amenaci amb tal atac per obligar una persona natural o jurídica a realitzar o abstenir-se de realitzar algun acte.»

Cent cinquanta-novè.

Es modifica l'article 613, que queda redactat de la manera següent:

«1. Ha de ser castigat amb la pena de presó de quatre a sis anys el qui, en ocasió d'un conflicte armat, realitzi o ordeni realitzar alguna de les accions següents:

a) Ataqüi o faci objecte de represàlies o actes d'hostilitat contra béns culturals o llocs de culte que constitueixen el patrimoni cultural o espiritual dels pobles, sempre que tals béns o llocs no estiguin situats en la proximitat immediata d'un objectiu militar o no siguin utilitzats en suport de l'esforç militar de l'adversari i estiguin degudament senyalitzats;

b) Usi indegudament els béns culturals o llocs de culte indicats a la lletra a) en suport d'una acció militar;

c) S'apropriï béns a gran escala, robi, saquegi o realitzi actes de vandalisme contra els béns culturals o llocs de culte indicats a la lletra a);

d) Ataqüi o faci objecte de represàlies o d'actes d'hostilitat béns de caràcter civil de la part adversa, i en causi la destrucció, sempre que això no ofereixi, en les circumstàncies del cas, un avantatge militar definit o que aquests béns no contribueixin eficaçment a l'acció militar de l'adversari;

e) Ataqüi, destrueixi, sostregui o inutilitzi els béns indispensables per a la supervivència de la població civil, llevat que la part adversa utilitzi aquests béns en suport directe d'una acció militar o exclusivament com a mitjà de subsistència per als membres de les seves forces armades;

f) Ataqüi o faci objecte de represàlies les obres o instal·lacions que continguin forces perilloses, quan els atacs puguin produir l'alliberament d'aquelles forces i causar, en conseqüència, pèrdues importants en la població civil, llevat que les obres o instal·lacions s'utilitzin en suport regular, important i directe d'operacions militars i que els atacs siguin l'únic mitjà factible de posar fi a tal suport;

g) Destruïxi, faci malbé o s'apropriï, sense necessitat militar, coses que no li pertanyin, obligui un altre a lliurar-les o realitzi qualssevol altres actes de pillatge;

h) Requisi, indegudament o innecessàriament, béns mobles o immobles en territori ocupat o destrueixi un vaixell o aeronau no militars, i la seva càrrega, d'una part adversa o neutral o els capturi, amb infracció de les normes internacionals aplicables als conflictes armats a la mar;

i) Ataqüi o realitzi actes d'hostilitat contra les instal·lacions, material, unitats, residència privada o vehicles de qualsevol membre del personal esmentat a l'ordinal 10è de l'article 612 o amenaci amb tals atacs o actes d'hostilitat per obligar una persona natural o jurídica a realitzar o abstenir-se de realitzar algun acte.

2. Quan l'atac, la represàlia, l'acte d'hostilitat o la utilització indeguda tinguin per objecte béns culturals o llocs de culte sota protecció especial o als quals s'hagi conferit protecció en virtut d'acords especials, o béns culturals immobles o llocs de culte sota protecció reforçada o els seus voltants immediats, es pot imposar la pena superior en grau.

En els altres casos que preveu l'apartat anterior d'aquest article, es pot imposar la pena superior en grau quan es causin destruccions extenses i importants en els béns, obres o instal·lacions sobre els quals recaiguin o en els supòsits de gravetat extrema.»

Cent seixantè.

Es modifica l'article 614, que queda redactat de la manera següent:

«El qui, en ocasió d'un conflicte armat, realitzi o ordeni realitzar qualssevol altres infraccions o actes contraris a les prescripcions dels tractats internacionals en què Espanya sigui part i relatius a la conducció de les hostilitats, regulació dels mitjans i mètodes de combat, protecció dels ferits, malalts i naufrags, tracte degut als presoners de guerra, protecció de les persones civils i protecció dels béns culturals en cas de conflicte armat, ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a dos anys.»

Cent seixanta-unè.

Es modifica l'article 615, que queda redactat de la manera següent:

«La provocació, la conspiració i la proposició per a l'execució dels delictes que preveuen els capítols anteriors d'aquest títol s'han de castigar amb la pena inferior en un o dos graus a la que els correspondria.»

Cent seixanta-dosè.

Es modifica l'article 616, que queda redactat de la manera següent:

«En el cas de cometre's qualsevol dels delictes compresos en els capítols anteriors d'aquest títol, excepte els previstos a l'article 614 i en els apartats 2 i 6 del 615 bis, i en el títol anterior per una autoritat o funcionari públic, se li ha d'imposar, a més de les penes que s'hi assenyalen, la d'inhabilitació absoluta per un temps de deu a vint anys; si és un particular, els jutges i tribunals li poden imposar la d'inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps d'un a deu anys.»

Cent seixanta-tresè.

S'afegeix un capítol V al títol XXIV del llibre II, que comprèn els articles 616 ter i 616 quater i té la rúbrica següent:

«CAPÍTOL V

Delicte de pirateria»

Cent seixanta-quatrè.

S'afegeix l'article 616 ter, que queda redactat de la manera següent:

«El qui amb violència, intimidació o engany, s'apropii, faci malbé o destrueixi una aeronau, vaixell o un altre tipus d'embarcació o plataforma al mar, o bé atempti contra les persones, carregament o béns que hi hagi a bord d'aquestes, ha de ser castigat com a reu del delicte de pirateria amb la pena de presó de deu a quinze anys.

En tot cas, la pena prevista en aquest article s'ha d'imposar sense perjudici de les que corresponguin pels delictes comesos.»

Cent seixanta-cinquè.

S'afegeix l'article 616 quater, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui en ocasió de la prevenció o persecució dels fets que preveu l'article anterior, es resisteixi o desobeeixi un vaixell de guerra o aeronau militar o un altre vaixell o aeronau que porti signes clars i sigui identificable com a vaixell o aeronau

al servei de l'Estat espanyol i estigui autoritzat amb aquesta finalitat, ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a tres anys.

2. Si en la conducta anterior s'utilitza força o violència s'ha d'imposar la pena de deu a quinze anys de presó.

3. En tot cas, les penes que preveu aquest article s'han d'imposar sense perjudici de les que corresponguin pels delictes comesos.»

Cent seixanta-sisè.

Es modifica l'apartat 1 i s'afegeix un nou apartat 5 a l'article 623, amb la redacció següent:

«1. Els qui cometin furt, si el valor del que s'ha furtat no excedeix els 400 euros. En els casos de perpetració reiterada d'aquesta falta, s'ha d'imposar en tot cas la pena de localització permanent. En aquest últim supòsit, el jutge pot disposar en sentència que la localització permanent es compleixi en dissabtes, diumenges i dies festius al centre penitenciari més proper al domicili del penat, d'acord amb el que disposa el paràgraf segon de l'article 37.1.

Per apreciar la reiteració, cal atènyer-se al nombre d'infraccions comeses, hagin estat o no enjudiciades, i a la proximitat temporal d'aquestes.

5. Els qui realitzin els fets descrits en el paràgraf segon dels articles 270.1 i 274.2, quan el benefici no sigui superior a 400 euros, llevat que es doni alguna de les circumstàncies que preveuen els articles 271 i 276, respectivament.»

Cent seixanta-setè.

Es modifica l'article 626, que queda redactat de la manera següent:

«Els qui desllueixin béns mobles o immobles de domini públic o privat, sense la deguda autorització de l'Administració o dels seus propietaris, han de ser castigats amb la pena de localització permanent de dos a sis dies o de tres a nou dies de treballs en benefici de la comunitat.»

Cent seixanta-vuitè.

Es modifica l'article 631, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els propietaris o encarregats de la custòdia d'animals ferotges o danyosos que els deixin solts o en condicions de causar mal han de ser castigats amb la pena de multa d'un a dos mesos.

2. Els qui abandonin un animal domèstic en condicions en què pugui perillar la seva vida o la seva integritat han de ser castigats amb la pena de multa de quinze dies a dos mesos.»

Cent seixanta-novè.

Es modifica el paràgraf segon de la disposició addicional segona del Codi penal, que queda redactat de la manera següent:

«Així mateix, en els casos en què el jutge o tribunal acordi la inhabilitació especial per a l'exercici de la pàtria potestat, l'acolliment, la guarda, tutela o curatela, o la privació de la pàtria potestat, ho ha de comunicar immediatament a l'entitat pública que en el territori respectiu tingui encomanada la protecció dels menors i al Ministeri Fiscal perquè actuï de conformitat amb les seves respectives competències.»

Disposició addicional primera.

Les referències que es fan als delictes de terrorisme de la secció segona del capítol V del títol XXII del llibre II en els articles 76 i 93 del Codi penal s'entenen fetes a delictes

referents a organitzacions i grups terroristes i delictes de terrorisme del capítol VII del títol XXII del llibre II del Codi esmentat.

Les referències que es fan als delictes de terrorisme de la secció segona del capítol V del títol XXII del llibre II, o que s'han comès en el si d'organitzacions criminals, en els articles 78, 90 i 91 del Codi penal, s'entenen fetes a delictes referents a organitzacions i grups terroristes i delictes de terrorisme del capítol VII del títol XXII del llibre II del Codi esmentat, o que s'han comès en el si d'organitzacions o grups criminals.

Se suprimeix l'expressió «bandes armades» dels articles 90, 170, 505, 573, 575, 577 i 580 del Codi penal.

Disposició addicional segona. *Sistema electrònic de registre de faltes.*

El Govern, en col·laboració amb les comunitats autònomes amb competència en la matèria, ha d'establir en el termini d'un any un sistema electrònic de registre per a les faltes.

Disposició transitòria primera. *Legislació aplicable.*

1. Els delictes i faltes comesos fins al dia de l'entrada en vigor d'aquesta Llei s'han de jutjar de conformitat amb la legislació penal vigent al moment de la seva comissió. No obstant això, s'ha d'aplicar aquesta Llei, una vegada entri en vigor, si les seves disposicions són més favorables per al reu, encara que els fets hagin estat comesos amb anterioritat a la seva entrada en vigor.

2. Per determinar quina és la llei més favorable s'ha de tenir en compte la pena que correspondria al fet enjudiciat amb l'aplicació de les normes completes del Codi actual i de la reforma que conté aquesta Llei.

3. En tot cas, ha de ser escoltat el reu.

Disposició transitòria segona. *Revisió de sentències.*

1. El Consell General del Poder Judicial, en l'àmbit de les competències que li atribueix l'article 98 de la Llei orgànica del poder judicial, pot assignar a un o diversos dels jutjats penals o seccions de les audiències provincials dedicats en règim d'exclusivitat a l'execució de sentències penals la revisió de les sentències fermes dictades abans de la vigència d'aquesta Llei.

Els jutges o tribunals esmentats han de procedir a revisar les sentències fermes i en les quals el penat estigui complint efectivament la pena, i aplicar la disposició més favorable considerada taxativament i no per l'exercici de l'arbitri judicial. En les penes privatives de llibertat no es considera més favorable aquesta Llei quan la durada de la pena anterior imposada al fet amb les seves circumstàncies també sigui imposable d'acord amb aquesta reforma del Codi. Se n'exceptua el supòsit en què aquesta Llei contingui per al mateix fet la previsió alternativa d'una pena no privativa de llibertat; en aquest cas, s'ha de revisar la sentència.

2. No s'han de revisar les sentències en què el compliment de la pena estigui suspès, sense perjudici de fer-ho en cas que es revoqui la suspensió i abans de procedir al compliment efectiu de la pena suspesa.

La mateixa regla s'ha d'aplicar si el penat està en període de llibertat condicional.

Tampoc no s'han de revisar les sentències en què, d'acord amb la redacció anterior dels articles del Codi i amb la present reforma, correspongui exclusivament pena de multa.

3. No s'han de revisar les sentències en què la pena estigui executada o suspesa, encara que estiguin pendents d'executar altres pronunciaments de la sentència, així com les ja totalment executades, sense perjudici que el jutge o tribunal que en el futur les pugui tenir en compte als efectes de reincidència hagi d'examinar prèviament si el fet penat en aquestes ha deixat de ser delictes o li pot correspondre una pena menor de la imposada al seu moment, de conformitat amb aquesta Llei.

4. En els casos d'indult parcial, no s'han de revisar les sentències quan la pena resultant que estigui complint el condemnat estigui compresa en un marc imposable inferior respecte a aquesta Llei.

Disposició transitòria tercera. *Regles d'invocació de la normativa aplicable en matèria de recursos.*

En les sentències dictades de conformitat amb la legislació que es deroga i que no siguin fermes perquè estan pendents de recurs, s'han d'observar, una vegada transcorregut el període de *vacatio*, les regles següents:

- a) Si es tracta d'un recurs d'apel·lació, les parts poden invocar i el jutge o tribunal ha d'aplicar d'ofici els preceptes de la nova llei, quan siguin més favorables al reu.
- b) Si es tracta d'un recurs de cassació, encara no formalitzat, el recurrent pot assenyalar les infraccions legals basant-se en els preceptes de la nova llei.
- c) Si, interposat recurs de cassació s'està substanciant, s'ha de passar de nou al recurrent, d'ofici o a instància de part, pel termini de vuit dies, perquè adapti, si ho estima procedent, els motius de cassació al·legats als preceptes de la nova llei, i del recurs així modificat s'han d'instruir les parts interessades, el fiscal i el magistrat ponent, i la tramitació ha de continuar conforme a dret.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei d'enjudiciament criminal.*

Es modifiquen el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 263 bis, l'apartat 4 de l'article 282 bis i l'apartat 1.7a de l'article 796, i s'afegeix un nou article 367 septies a la Llei d'enjudiciament criminal en els termes següents:

U. Es modifica el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 263 bis, que queda redactat de la manera següent:

«També pot ser autoritzada la circulació o lliurament vigilat dels equips, materials i substàncies a què es refereix l'article 371 del Codi penal, dels béns i guanys a què es fa referència a l'article 301 del Codi esmentat en tots els supòsits que s'hi preveuen, així com dels béns, materials, objectes i espècies animals i vegetals a què es refereixen els articles 332, 334, 386, 399 bis, 566, 568 i 569, també del Codi penal.»

Dos. Es modifica l'apartat 4 de l'article 282 bis, que queda redactat de la manera següent:

«4. Als efectes que assenyala l'apartat 1 d'aquest article, es considera delinqüència organitzada l'associació de tres o més persones per realitzar, de forma permanent o reiterada, conductes que tinguin com a fi cometre algun o alguns dels delictes següents:

- a) Delictes d'obtenció, tràfic il·lícit d'òrgans humans i trasplantament d'aquests, previstos a l'article 156 bis del Codi penal.
- b) Delicte de segrest de persones previst en els articles 164 a 166 del Codi penal.
- c) Delicte de tràfic d'éssers humans previst a l'article 177 bis del Codi penal.
- d) Delictes relatius a la prostitució previstos en els articles 187 a 189 del Codi penal.
- e) Delictes contra el patrimoni i contra l'ordre socioeconòmic previstos en els articles 237, 243, 244, 248 i 301 del Codi penal.
- f) Delictes relatius a la propietat intel·lectual i industrial previstos en els articles 270 a 277 del Codi penal.
- g) Delictes contra els drets dels treballadors previstos en els articles 312 i 313 del Codi penal.
- h) Delictes contra els drets dels ciutadans estrangers previstos a l'article 318 bis del Codi penal.
- i) Delictes de tràfic d'espècies de flora o fauna amenaçada previstos en els articles 332 i 334 del Codi penal.

- j) Delicte de tràfic de material nuclear i radioactiu previst a l'article 345 del Codi penal.
- k) Delictes contra la salut pública previstos en els articles 368 a 373 del Codi penal.
- l) Delictes de falsificació de moneda, previst a l'article 386 del Codi penal, i de falsificació de targetes de crèdit o dèbit o xecs de viatge, previst a l'article 399 bis del Codi penal.
- m) Delicte de tràfic i dipòsit d'armes, municions o explosius previst en els articles 566 a 568 del Codi penal.
- n) Delictes de terrorisme previstos en els articles 572 a 578 del Codi penal.
- o) Delictes contra el patrimoni històric previstos a l'article 2.1.e de la Llei orgànica 12/1995, de 12 de desembre, de repressió del contraban.»

Tres. S'afegeix un nou article 367 septies amb la redacció següent:

«El jutge o tribunal, a instància del Ministeri Fiscal, pot encomanar la localització, conservació, administració i realització dels efectes, béns, instruments i guanys procedents d'activitats delictives comeses en el marc d'una organització criminal a una oficina de recuperació d'actius.

L'oficina esmentada té la consideració de policia judicial, i la seva organització i funcionament, així com les seves facultats per desenvolupar per si mateixa o amb la col·laboració d'altres entitats o persones les funcions de conservació, administració i realització esmentades en el paràgraf anterior, s'han de regular per reglament.

Així mateix, l'autoritat judicial pot acordar que, amb les degudes garanties per a la seva conservació i mentre es substancia el procediment, l'objecte del decomís, si és de comerç lícit, pugui ser utilitzat provisionalment per l'oficina de recuperació d'actius o, a través d'aquesta, per qualsevol altra unitat de la policia judicial encarregada de la repressió de la criminalitat organitzada.

El producte de la realització dels efectes, béns, instruments i guanys a què es refereix aquest apartat es pot assignar totalment o parcialment de manera definitiva, en els termes i pel procediment que s'estableixin per reglament, a l'oficina de recuperació d'actius i als òrgans del Ministeri Fiscal encarregats de la repressió de les activitats de les organitzacions criminals.

El Pla nacional sobre drogues ha d'actuar com a oficina de recuperació d'actius en l'àmbit de la seva competència, d'acord amb el que disposen aquesta Llei, el Codi penal i les altres disposicions legals i reglamentàries que el regulen.»

Quatre. Es modifica l'apartat 1.7a de l'article 796, que queda redactat de la manera següent:

«7a La pràctica de les proves d'alcoholèmia s'ha d'ajustar al que estableix la legislació de seguretat viària.

Les proves per detectar la presència de drogues tòxiques, estupefaents i substàncies psicòtropes en els conductors de vehicles de motor i ciclomotors han de ser realitzades per agents de la policia judicial de trànsit amb formació específica i subjecció, així mateix, al que preveuen les normes de seguretat viària. Quan el test indiciari salival, al qual obligatòriament s'ha de sotmetre el conductor, doni un resultat positiu o el conductor presenti signes d'haver consumit les substàncies esmentades, està obligat a facilitar saliva en una quantitat suficient, que ha de ser analitzada en laboratoris homologats, i se n'ha de garantir la cadena de custòdia.

Tot conductor pot sol·licitar una prova de contrast consistent en anàlisi de sang, orina o altres d'anàlogues. Quan es practiquin aquestes proves, s'ha de requerir al personal sanitari que les realitzi que remeti el resultat al jutjat de guàrdia pel mitjà més ràpid i, en tot cas, abans del dia i hora de la citació a què es refereixen les regles anteriors.»

Disposició final segona. *Modificació de la Llei orgànica 1/1982, de 5 de maig, de protecció civil del dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge.*

S'afegeixen un nou apartat quatre a l'article quart i un nou apartat vuit a l'article setè, i es modifica l'article novè de la Llei orgànica 1/1982, de 5 de maig, de protecció civil del dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge, en els termes següents:

U. S'afegeix un nou apartat quatre a l'article quart, que queda redactat de la manera següent:

«Quatre. En els casos d'intromissió il·legítima en els drets de les víctimes d'un delictes a què es refereix l'apartat vuit de l'article setè, està legitimat per exercir les accions de protecció l'ofès o perjudicat pel delictes comès, hagi exercit o no l'acció penal o civil en el procés penal precedent. També hi està legitimat en tot cas el Ministeri Fiscal. En els supòsits de mort, cal atènyer-se al que disposen els apartats anteriors.»

Dos. S'afegeix un nou apartat vuit a l'article setè, que queda redactat de la manera següent:

«Vuit. La utilització del delictes pel condemnat en sentència penal ferma per aconseguir notorietat pública o obtenir profit econòmic, o la divulgació de dades falses sobre els fets delictius, quan això suposi el menyscabament de la dignitat de les víctimes.»

Tres. Es modifica l'article novè, que té la redacció següent:

«U. La tutela judicial enfront de les intromissions il·legítimes en els drets a què es refereix la present Llei es pot sol·licitar per les vies processals ordinàries o pel procediment que preveu l'article 53.2 de la Constitució. També es pot utilitzar, quan escaigui, el recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional.

Dos. La tutela judicial ha de comprendre l'adopció de totes les mesures necessàries per posar fi a la intromissió il·legítima de què es tracti i, en particular, les necessàries per a:

- a) El restabliment del perjudicat en el ple gaudi dels seus drets, amb la declaració de la intromissió soferta, el cessament immediat d'aquesta i la reposició de l'estat anterior. En cas d'intromissió en el dret a l'honor, el restabliment del dret violat ha d'incloure, sense perjudici del dret de rèplica pel procediment legalment previst, la publicació total o parcial de la sentència condemnatòria a costa del condemnat amb almenys la mateixa difusió pública que va tenir la intromissió soferta.
- b) Prevenir intromissions imminents o ulteriors.
- c) La indemnització dels danys i perjudicis causats.
- d) L'apropiació pel perjudicat del lucre obtingut amb la intromissió il·legítima en els seus drets.

Aquestes mesures s'entenen sense perjudici de la tutela cautelar necessària per assegurar la seva efectivitat.

Tres. L'existència de perjudici es presumeix sempre que s'acrediti la intromissió il·legítima. La indemnització s'ha d'estendre al dany moral, que s'ha de valorar atenent les circumstàncies del cas i la gravetat de la lesió efectivament produïda, per a la qual cosa s'ha de tenir en compte, si s'escau, la difusió o audiència del mitjà a través del qual s'hagi produït.

Quatre. L'import de la indemnització pel dany moral, en el cas dels tres primers apartats de l'article quart, correspon a les persones a què es refereix el seu apartat dos i, si no, als seus drethavents, en la proporció en què la sentència estimi que han estat afectats. En els casos de l'article sisè, la indemnització s'entén compresa en l'herència del perjudicat.

En el cas de l'apartat quatre de l'article quart, la indemnització correspon als ofesos o perjudicats pel delictes que hagin exercitat l'acció. Si l'ha exercitat el Ministeri Fiscal, aquest pot sol·licitar la indemnització per a tots els perjudicats que hagin resultat degudament identificats i no hi hagin renunciat expressament.

Cinc. Les accions de protecció davant de les intromissions il·legítimes caduquen transcorreguts quatre anys des que el legitimat les va poder exercitar.»

Disposició final tercera. *Modificació de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial.*

Es modifica la lletra b) de l'apartat 1r de l'article 65 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, que té la redacció següent:

«b) Falsificació de moneda i fabricació de targetes de crèdit i dèbit falses i xecs de viatger falsos, sempre que siguin comesos per organitzacions o grups criminals.»

Disposició final quarta. *Habilitació competencial.*

Els preceptes de la present Llei es dicten en virtut de l'article 149.1.6a de la Constitució.

Disposició final cinquena. *Preceptes de caràcter ordinari.*

Aquesta Llei té caràcter orgànic, excepte l'apartat tres de la disposició final primera, pel qual s'afegeix un article 367 septies a la Llei d'enjudiciament criminal, que té caràcter de llei ordinària.

Disposició final sisena. *Incorporació de dret de la Unió Europea.*

En aquesta Llei s'incorporen al dret espanyol les següents normes de la Unió Europea:

Decisió marc 003/568/JAI del Consell, de 22 de juliol de 2003, relativa a la lluita contra la corrupció en el sector privat.

Decisió marc 2004/68/JAI del Consell, de 22 de desembre de 2003, relativa a la lluita contra l'explotació sexual dels nens i la pornografia infantil.

Decisió marc 2004/757/JAI del Consell, de 25 d'octubre de 2004, relativa a l'establiment de disposicions mínimes dels elements constitutius de delictes i les penes aplicables en l'àmbit del tràfic il·lícit de drogues.

Decisió marc 2005/212/JAI del Consell, de 24 de febrer de 2005, relativa al decomís dels productes, instruments i béns relacionats amb el delictes.

Decisió marc 2005/222/JAI del Consell, de 24 de febrer de 2005, relativa als atacs contra els sistemes d'informació.

Decisió marc 2008/919/JAI del Consell, de 28 de novembre de 2008, per la qual es modifica la Decisió marc 2002/475/JAI, sobre la lluita contra el terrorisme.

Decisió marc 2002/629/JAI del Consell, de 19 de juliol de 2002, relativa a la lluita contra el tràfic d'éssers humans.

Directiva 2008/99/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 19 de desembre de 2008, relativa a la protecció del medi ambient mitjançant el dret penal.

Directiva 2003/6/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 28 de gener de 2003, sobre les operacions amb informació privilegiada i la manipulació del mercat (abús del mercat).

Disposició final setena. *Entrada en vigor.*

La present Llei orgànica entra en vigor al cap de sis mesos de la seva publicació completa en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 22 de juny de 2010.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO